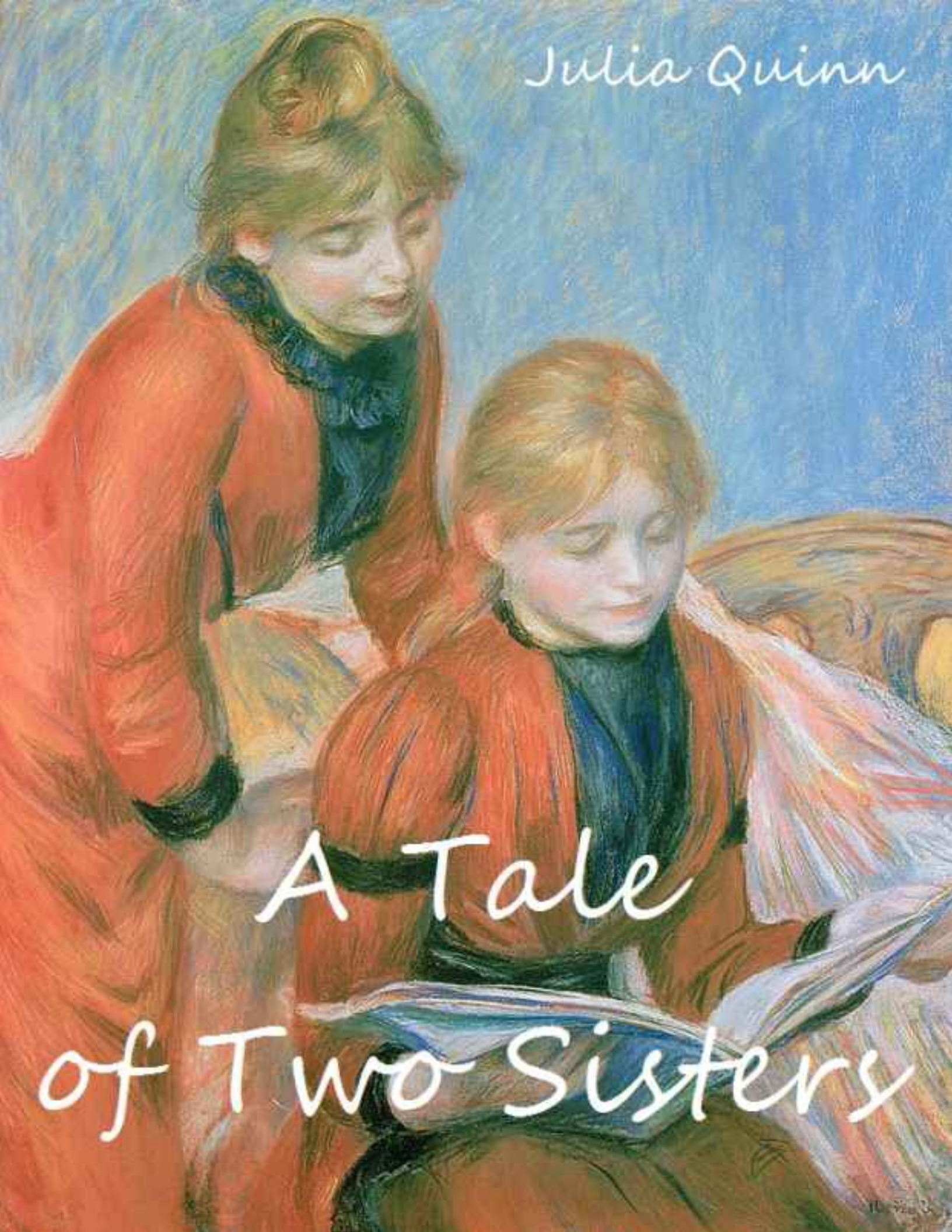

Julia Quinn

A Tale
of Two Sisters

Câu chuyện hai chị em

A tale of two sisters

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC:

CHƯƠNG 1 || CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3 || CHƯƠNG 4 || CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6 || CHƯƠNG 7 || PHẦN KẾT

Ghi chú:

Giới thiệu:

Câu chuyện về Ned Blydon - anh trai Belle trong "Dancing at midnight".

Ned đã từ bỏ mọi hy vọng để có thể kết hôn vì tình yêu, vậy nên, anh kết hôn với Lydia Thornton vì mảnh đất nhỏ nằm gần bất động sản được cha anh tặng như một món quà sinh nhật vào năm 24 tuổi. Để rồi cuối cùng lại thấy mình kết hôn với Charlotte Thornton - em gái Lydia. Tại sao lại như vậy??? Mời các bạn đọc tác phẩm thì sẽ rõ! ^o^

Dành tặng tất cả nhân viên của Starbucks, những người đã phục vụ tôi những ly cà phê cỡ lớn, không béo, vị vani Caramel Macchiatos, và không nói một lời trong khi tôi ngồi đó hàng giờ đồng hồ, gõ điên cuồng vào chiếc máy tính xách tay.

Và dành tặng cho Paul nữa, dù anh luôn nói cà phê là thứ thật "khó chịu, bẩn, một thói quen xấu xí," và rằng "nó chẳng có gì tốt đẹp cả." (Điều này dường như bao gồm cả khi mẹ em gần như lỡ mất chuyến bay của bà bởi chúng ta phải dừng lại mua một ly cà phê trên đường tới sân bay.)

Em không biết anh đã trải qua quãng đời học sinh của mình như thế nào nữa, anh yêu ạ.

CHƯƠNG 1

Ned Blydon thở dài mệt mỏi và liếc nhìn cả hai phía trước khi rời khỏi chuồng ngựa. Đó thật là một công việc mệt mỏi, tránh né ba người phụ nữ cùng một lúc. Đầu tiên là em gái anh. Arabella Blydon Blackwood luôn đưa ra những gợi ý về cách anh trai cô phải sống cuộc đời mình như thế nào, những gợi ý mà cô không hề ngần ngại chia sẻ. Cho rằng Ned đã luôn quá thờ ơ trong tám năm qua hoặc hơn thế.

Belle bình thường luôn là người đáng yêu và hợp lý, nhưng dường như cô cảm thấy trên cương vị một phụ nữ đã kết hôn, cô có quyền ra lệnh cho anh trai mình, mặc dù anh, như anh vẫn luôn nhắc cô nhớ, hơn cô trên một tuổi. Và rồi cả cô chị họ Emma, là người, nếu còn có thể, thậm chí còn thẳng thắn hơn cả Belle. Lý do duy nhất cô đang không dính nhằng nhẵng với em gái anh là bởi cô đang nằm trong danh sách những-phụ-nữ-to-lớn-cần-tránh-cho-xa bởi cô đang mang thai ở tháng thứ bảy và không thể đi lại loanh quanh quá nhanh được.

Nếu Ned trở thành một kẻ tồi tệ bởi anh đang chạy trốn khỏi một phụ nữ mang thai bước đi lạch bạch, vậy thì cứ để vậy đi. Sự bình yên trong tâm hồn anh cũng đáng giá với điều đó.

Cuối cùng là, anh cảm thấy thật xấu hổ khi phải thừa nhận, là Lydia.

Anh rên rỉ. Trong vòng ba ngày nữa, Lydia Thornton sẽ là vợ anh. Và trong khi không có gì thật sự sai trái ở cô, thì quãng thời gian anh dành để bầu bạn cùng cô luôn là những khoảng lặng hết sức vụng về và liên tục liếc nhìn đồng hồ.

Đó không phải những gì anh đã từng tưởng tượng về hôn nhân, nhưng rồi, anh chấp nhận nó, đó là tất cả những gì anh có thể mong đợi.

Anh đã trải qua tám mùa lễ hội ở London, một người đàn ông quyến rũ của xã hội, kẻ hơi phóng đảng, nhưng không đủ phóng đảng để mà mấy bà mẹ phát điên lên kéo cô con gái của họ cho xa khỏi anh. Anh chưa bao giờ thật sự cố gắng trốn tránh hôn nhân – à thì, không phải trong vài năm trở lại đây, dù vậy, anh cũng chưa từng gặp người phụ nữ nào khiến anh say mê.

Ham muốn, à thì có. Thèm khát, chắc chắn rồi. Nhưng thật sự say mê? Chưa từng.

Và với thực tế rằng anh đang ở ngưỡng cửa của tuổi ba mươi với một tâm hồn còn già cỗi hơn thế, anh quyết định rằng nếu không thể kết hôn vì tình yêu, anh cũng có thể kết hôn vì gia sản.

Lydia Thornton được chọn.

Hai mươi hai tuổi, mái tóc vàng tuyệt đẹp, đôi mắt nâu hấp dẫn, trí thông minh vừa đủ và một sức khỏe tốt. Cùng của hồi môn là hai mươi mẫu đất cực đẹp chạy dọc theo biên giới phía đông của Middlewood, một trong những bất động sản nhỏ của gia đình Thorntons.

Hai mươi mẫu đất không phải là nhiều đối với một người đàn ông có sản nghiệp gia đình

đang nắm giữ năm rưỡi rác khắp miền nam nước Anh, nhưng Middlewood là tài sản mà Ned có thể thật sự gọi nó là của riêng anh. Phần còn lại thuộc về cha anh, Bá tước Worth, và cho đến khi ông qua đời nó mới được chuyển giao cho con trai ông.

Và trong khi Ned hiểu rằng tước hiệu đó là quyền thừa kế của anh đi kèm những đặc quyền khác, anh cũng không nôn nóng muốn có được tất cả số đó. Anh là một trong số ít những người đàn ông trong tầng lớp thượng lưu mà anh quen biết thật sự yêu quý cha mẹ mình; điều cuối cùng anh muốn làm là làm chôn cất họ.

Cha anh, với sự khôn ngoan vô hạn của mình, đã hiểu một người đàn ông như Ned cần một thứ gì đó cho riêng mình, vậy nên, vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi bốn của Ned, ông đã được trao anh quyền sở hữu Middlewood, một trong những tài sản không bị hạn chế của bá tước.

Có lẽ vì đó là một ngôi nhà thanh lịch, có lẽ nó có một ao cá tuyệt vời. Có lẽ chỉ đơn giản vì nó là của anh, nhưng Ned yêu Middlewood, từng inch của nó.

Và lẽ rất tự nhiên khi cô con gái hàng xóm của anh đến tuổi kết hôn – vậy nên, dường như mọi thứ đều vô cùng đúng đắn.

Lydia Thornton đẹp hoàn hảo, có khoản hồi môn hoàn hảo, hoàn toàn hấp dẫn, tất cả đều hoàn hảo.

Chỉ là không hề hoàn hảo cho anh.

Nhưng thật thiếu công bằng khi đổ lỗi đó cho cô. Anh biết mình đang làm gì khi cầu hôn. Anh chỉ không ngờ cuộc hôn nhân sắp tới khiến anh cảm giác như thể một chiếc thùng lọng đang thít quanh cổ. Dù thực tế là, nó không có vẻ tồi tệ đến vậy trong tuần vừa rồi, khi anh đến Thornton Hall để ăn mừng đám cưới sắp tới của anh cùng gia đình Lydia. Chưa kể đến năm mươi vị khách hay chừng đó là bạn thân của họ.

Thật đáng lưu ý khi mà có quá nhiều người xa lạ lại có thể tụ tập thành một nhóm như vậy.

Điều đó đủ để khiến một người đàn ông phát điên, và Ned ngờ rằng anh sẽ là một ứng viên vào thẳng Bedlam^[1] ngay khi anh rời khỏi nhà thờ vào sáng thứ bảy cùng chiếc nhẫn gia truyền của gia đình đang nằm vững chắc trên ngón tay Lydia.

“Ned! Ned!”

Đó là một giọng nữ the the. Giọng nói mà anh biết rất rõ.

“Đừng có mà tránh mặt em! Em thấy anh rồi đấy!”

Chết tiệt thật. Đó là em gái anh, và nếu như mọi chuyện vẫn y như cũ, thì điều đó có nghĩa là Emma đang bước lạch bạch ngay phía sau lưng cô, sẵn sàng đưa ra bài rao giảng của mình ngay khi Belle ngừng nói để thở.

Và – Chúa ơi – mẹ anh sẽ tới vào ngày mai để hoàn tất bộ ba đáng sợ này.

Ned rùng mình – thật sự rùng mình – trước suy nghĩ đó.

Anh thúc ngựa tiến lên – nhanh nhất có thể trong khi đang ở quá gần nhà – và lên kế hoạch sẽ phi nước đại ngay khi đảm bảo rằng anh sẽ không thể gây nguy hiểm cho bất kỳ ai.

“Ned!” Belle hét, rõ ràng không bận tâm tới những lễ nghi, phép tắc, thậm chí là sự nguy hiểm khi cô chạy thẳng xuống làn đường, không để ý đến một rễ cây ngoằn ngoèo mọc trời lên trên.

Uych!

Ned nhắm chặt mắt trong đau đớn khi anh xoay ngựa dừng lại. Anh sẽ không bao giờ có thể thoát được lúc này. Khi anh mở mắt ra, Belle đang ngồi trong bụi cây, trông khá bình tĩnh nhưng cũng không kém phần quyết liệt.

“Belle! Belle!”

Ned nhìn qua Belle để thấy chị họ anh Emma đang bước tới lạch bạch như vệt nhanh hết mức cơ thể cô cho phép.

“Em không sao chứ?” Emma hỏi Belle trước khi quay sang Ned và hỏi. “Con bé không sao chứ?”

Anh chuyển ánh nhìn sang phía cô em gái. “Em không sao chứ?”

“Em không sao chứ?” cô bật lại. “Hỏi cái kiểu gì vậy?”

“Một câu hỏi phù hợp.”

Belle vắn người, túm lấy bàn tay đang đưa ra của Emma và kéo mình đứng dậy, gần như khiến người phụ nữ đang mang thai ngã nhào. “Anh đã tránh mặt em cả tuần –”

“Chúng ta mới chỉ ở đây được có hai ngày thôi, Belle.”

“À thì, nó cứ như đã cả tuần rồi ấy.”

Ned không thể không đồng ý hơn.

Belle cau mày khi anh không trả lời. “Anh sẽ tiếp tục ngồi trên ngựa như thế, hay xuống đây và nói chuyện với em như mọi người luôn làm?”

Ned suy nghĩ về điều đó.

“Nó khá là thô lỗ đấy,” Emma thêm nếm, “khi mà vẫn ngồi trên ngựa trong khi hai quý cô

lại đang đứng trên đôi chân của họ.”

“Hai người đâu phải quý cô,” anh lẩm bẩm. “Hai người là chị em họ.”

“Ned!”

Anh quay về phía Belle. “Em có chắc mình không hề bị thương ở đâu không?”

“Vâng tất nhiên, em –” đôi mắt xanh của Belle mở to hơn khi cô hiểu ra ý định của ông anh trai. “À, thật ra thì, mắt cá chân của em hơi đau một chút, và –” Cô ho vài cái dọn giọng, như thể điều đó có thể giúp chứng minh tuyên bố mắt cá chân của cô thật sự đang đau.

“Tốt,” Ned nói ngắn gọn. “Vậy là em không cần tới sự giúp đỡ của anh.” Và với một cú thúc anh phi ngựa về phía trước và bỏ họ lại sau lưng. Như vậy là khiếm nhã, nhưng Belle là em gái anh và cô yêu thương anh vô điều kiện. Bên cạnh đó, cô chỉ đang cố gắng nói chuyện với Ned về cuộc hôn nhân sắp tới của anh, và đó là điều cuối cùng anh muốn thảo luận.

Anh rẽ về phía tây, trước hết là vì đó là lối thoát khỏi phía đông dễ dàng nhất, và bởi nữa là anh có thể sớm đến được tài sản hồi môn của Lydia. Một lời nhắc nhở anh cần lập đi lập lại trong tâm trí về lý do tại sao anh lại kết hôn. Đó là một vùng đất tốt, xanh tươi và màu mỡ, với một cái ao đẹp như tranh vẽ và một vườn táo nho nhỏ.

“Mày thích táo,” Ned lẩm bẩm. “Mày luôn luôn thích táo.”

Táo rất tốt. Thật tuyệt khi có một vườn đầy cây ăn quả.

Là phần lớn giá trị của cuộc hôn nhân.

“Bánh nướng,” anh tiếp tục. “Bánh tart. Bánh nướng và bánh tart nhiều vô kể. Và nước sốt táo.”

Nước sốt táo nghe thật tuyệt. Cực kỳ tuyệt vời. Nếu anh có thể kết hôn vì nước sốt táo, ít nhất anh phải giữ được sự tỉnh táo đến hết tuần sau.

Anh nheo mắt nhìn vào khoảng không, cố gắng đánh giá khoảng cách xem còn bao xa để tới được vùng đất của Lydia. Không hơn năm phút cưỡi ngựa, anh nghĩ vậy, và –

“Xin chào! Xin chào! Xin chàoooooo!”Ồ, tuyệt vời. Một người phụ nữ khác.

Ned chậm rãi dừng ngựa, nhìn quanh khi cố gắng tìm xem tiếng nói đến từ đâu.

“Ở đây này! Làm ơn giúp với!”

Anh quay sang phải và quay ra sau, và ngay lập tức xác minh được chắc chắn lý do tại sao anh không nhận ra cô gái này lúc trước. Cô đang ngồi trên mặt đất, chiếc váy màu xanh lá của cô chìm chìm giữa đám cỏ và bụi cây thấp xung quanh. Mái tóc cô, dài và nâu, được túm lại

theo cái cách còn lâu mới được coi là chuẩn mực trong một phòng khách tại London, nhưng nó lại khiến cô trông khá quyến rũ. “Ngày tốt lành!” cô gọi với, giờ thì nghe có vẻ không mấy chắc chắn.

Anh cố gắng cưỡng lại sự thu hút đó và xuống ngựa. Anh không muốn gì hơn là được ở một mình, tốt nhất là trên lưng ngựa khi anh phi-như-điên qua cánh đồng, nhưng anh là một quý ông (dù anh phải thừa nhận điều đó không áp dụng cho em gái mình), và anh không thể lờ đi một quý cô đang gặp nạn.

“Có chuyện gì không ổn sao?” anh nhẹ nhàng hỏi khi đến gần.

“Tôi e là tôi bị trặc mắt cá chân rồi,” cô nói, nhăn mặt khi cố gắng kéo đôi boot ra. “Tôi đang đi dạo, và –”

Cô nhìn lên, chớp chớp đôi mắt màu xám to tròn nhiều lần, sau đó lên tiếng, “Ồ.”

“Ồ?” anh lặp lại.

“Ngài là ngài Burwick.”

“Thật vậy.”

Nụ cười của cô thiếu ấm áp đến kỳ quặc. “Tôi là em gái Lydia.”

Charlotte Thorton cảm thấy mình như đồ ngớ ngẩn, và cô ghét cảm giác thấy mình như đồ ngớ ngẩn. Không, cô cho rằng bất cứ ai cũng đặc biệt thích cảm giác đó, nhưng cô thì thấy nó đặc biệt khó chịu, và cô luôn là người bị đánh giá nhiều nhất về tình cảnh đó.

Cô chỉ đi dạo, mong muốn thoát khỏi đám đông khách khứa khó chịu trong nhà, những người đã xâm chiếm nhà cô trong tuần vừa rồi bởi đám cưới chị gái cô.

Tại sao Lydia lại cần một cuộc hôn nhân được chứng kiến bởi năm mươi con người thậm chí chị ấy còn chẳng biết, Charlotte sẽ không bao giờ hiểu nổi. Và đó là chưa kể những người đã lên kế hoạch đến dự vào đúng ngày tổ chức hôn lễ.

Nhưng Lydia muốn thế, hay đúng hơn, mẹ họ muốn thế, và vậy nên giờ ngôi nhà của họ được lấp đầy đến tận nóc, kể cả những nhà hàng xóm và những quán trọ trong vùng cũng thế. Charlotte đã không hề do dự. Vậy nên, trước khi bất kỳ ai có thể vẫy cô lại và nhờ vả cô vài việc quan trọng *kinh khủng*, chẳng hạn như là đảm bảo sẽ dành loại socola hảo hạng nhất cho nữ công tước Ashbourne, cô đã mặc ngay bộ váy cưới ngựa vào và trốn mất.

Ngoại trừ việc khi cô tới được chuồng ngựa, cô phát hiện ra con ngựa của mình đã được một trong những vị khách trưng dụng. Họ khẳng định rằng mẹ cô đã cho phép như vậy, và đó chính là điều nhỏ nhặt làm bùng lên tâm trạng đang sẵn tột tệ của Charlotte.

Vậy nên, cô tự đi dạo lấy, giậm chân thật mạnh, không muốn gì hơn là chút thanh bình và yên tĩnh, và rồi cô vấp và ngã vào một cái hố chuột chũi. Cô thậm chí còn chưa kịp ngã phịch xuống đất trước khi nhận ra mắt cá chân cô bị trật. Nó đang sưng lên bên dưới đôi bốt, và tất nhiên, cứ như những tiến triển trong ngày hôm nay, thì cô đang đi một đôi bốt với những hàng ren mỏng và không mấy dễ dàng để cởi bỏ.

Điềm sáng duy nhất trong ngày hôm nay chính là trời không có mưa, mặc dù cứ với đà may mắn của cô dạo gần đây thì còn chưa kể đến bầu trời đang xám xịt trên đầu, Charlotte thậm chí còn không muốn nghĩ về nó nữa.

Giờ thì vị cứu tinh của cô không ai khác hơn là Edward Blydon, Tử tước Burwick, người đàn ông được cho là sẽ kết hôn với chị gái cô trong vòng ba ngày tới. Theo Lydia thì, anh là một kẻ phóng đảng và hoàn toàn không chút mủi lòng trước những cảm xúc nhạy cảm của phụ nữ. Sự miêu tả của Lydia khiến cô liên tưởng đến một gã nhà quê, và là một kẻ độc đoán. Không phải kiểu quý ông thật sự sẽ ra tay giải cứu một thiếu nữ gặp nạn.

Và anh chắc chắn trông không giống một kẻ phóng đảng. Charlotte có thể không phải kiểu người mơ mộng lãng mạn, kiểu đó là của Lydia, nhưng nó không có nghĩa cô không bị ảnh hưởng trước diện mạo và vẻ bề ngoài của một người đàn ông. Edward Blydon – hay còn gọi là Ned, như cô đã nghe Lydia đề cập tới – sở hữu đôi mắt xanh đáng chú ý nhất mà cô từng thấy trên khuôn mặt bất cứ ai. Với bất cứ ai khác, trông chúng sẽ thật nữ tính (đặc biệt là với hàng mi đen dài đến thế), nhưng Ned Blydon cao và có đôi vai thật rộng, và bất kỳ ai cũng có thể nhận ra rằng anh hơi gầy và săn chắc bên dưới chiếc áo khoác và quần ống tím, ngay cả với những người không thật sự nhìn anh, điều mà cô ngờ rằng là chẳng có ai.

Ồ, thật tuyệt, có cô đây. Nhưng làm sao cô cưỡng được? Anh hiện ra thấp thoáng trước mắt cô trông như một vị thần nguy hiểm, với khuôn người mạnh mẽ của anh che lấp ánh mặt trời.

“À, vâng,” anh nói có phần hơi quá nhún nhường theo quan điểm của cô. “Caroline.”

Caroline? Họ đã được giới thiệu với nhau ba lần rồi đấy. “Charlotte,” cô nghiêng răng.

“Charlotte,” anh lặp lại, với vẻ tao nhã đủ để tặng cô một nụ cười bên lên.

“Có một cô bé tên Caroline,” sự công bằng buộc cô thú nhận. “Con bé mười lăm tuổi.”

“Và quá trẻ để đi lang thang một mình, tôi cho là vậy.”

Ngụ ý của anh rằng cô còn quá trẻ là đủ rồi. Đôi mắt cô nheo lại trước sự mỉa mai mơ hồ trong giọng anh. “Anh đang trách mắng tôi đấy à?”

“Tôi còn không dám mơ đến nữa là.”

“Bởi vì tôi *không* phải mười lăm tuổi,” cô nói sỗ sàng, “và lúc nào tôi chả đi dạo một mình.”

“Tôi chắc chắn là cô làm vậy.”

“À thì, không hẳn là thường xuyên,” cô thừa nhận, được xoa dịu phần nào trước thái độ ôn tồn của anh, “nhưng tôi cưới ngựa một mình.”

“Vậy sao giờ cô không cưới ngựa?” anh hỏi, quỳ xuống bên cạnh cô.

Cô có thể cảm thấy môi mình đang mím lại với vẻ cực kỳ khó chịu. “Ai đó đã lấy mất con ngựa của tôi rồi.”

Mày anh cau lại. “Ai đó?”

“Một vị khách”

“À,” anh nói thông cảm. “Có vẻ như có quá nhiều sự tàn phá quanh đây.”

“Cứ như đại dịch châu chấu ấy.” Cô lẩm bẩm, trước khi nhận ra rằng cô đã xử sự không thể tha thứ được với người đàn ông cho đến giờ không hề chứng tỏ mình là một gã nhà quê khó chịu như chị gái cô đã vẽ ra. Dù sao thì, nạn châu chấu của một người lại chính là những vị khách trong đám cưới của một người khác. “Tôi xin lỗi,” cô nói nhanh, liếc nhìn anh với ánh mắt do dự.

“Không sao đâu,” anh trả lời. “Sao cô lại cho rằng *tôi* ra ngoài cưới ngựa?”

Cô chớp mắt. “Nhưng đó là đám cưới của anh mà.”

“Phải,” anh nhăn nhó nói. “Đúng vậy, phải không?”

“À, phải,” cô nói, trả lời câu hỏi của anh theo nghĩa đen, dù cô biết anh không có ý như vậy. “Đúng thế.”

“Tôi sẽ cho cô biết một bí mật nho nhỏ,” anh nói, khẽ chạm bàn tay vào chiếc bốt của cô. “Tôi có thể không?” Cô gạt đầu, và rồi cố gắng không rên rỉ khi anh kéo chiếc bốt khỏi chân cô.

“Đám cưới,” anh tuyên bố, “là dành cho phụ nữ.”

“Ai đó sẽ nghĩ là nó cần ít nhất một người đàn ông.” Cô đáp trả.

“Đúng thế,” anh đồng ý, cuối cùng cũng tìm ra cách tháo được chiếc bốt. “Nhưng thực sự thì, có phải chú rể đâu có nhiều việc phải làm bên cạnh việc chỉ cần đứng bên và nói, ‘tôi đồng ý?’”

“Anh ta phải *cầu hôn*.”

“Phì.” Anh khịt mũi thô lỗ. “Chuyện đó chẳng mất quá vài phút và bên cạnh đó, nó đã xong từ tháng trước rồi. Đến khi hôn lễ thật sự diễn ra, khó có ai còn có thể nhớ được nữa.”

Charlotte biết những lời anh nói là sự thật. Không phải đã từng có ai cầu hôn cô, nhưng khi cô hỏi Lydia tử tước đã nói gì khi anh ta hỏi cưới cô, Lydia chỉ thở dài và nói. “Chị không nhớ. Thứ gì đó bình thường khủng khiếp, chị chắc vậy.”

Charlotte tặng cho anh rể tương lai của cô một nụ cười thương xót. Lydia chưa bao giờ đánh giá cao anh, nhưng anh thật sự không có vẻ là người xấu. Thực tế thì, cô cảm thấy có chút đồng cảm với anh khi mà cả hai bọn họ đều đang chạy trốn khỏi Thorton Hall để tìm kiếm chút yên tĩnh và bình yên.

“Tôi không nghĩ cô làm vỡ nó đâu,” anh nói, ấn nhẹ ngón tay lên mắt cá chân cô.

“Không, tôi khá chắc là không đâu. Nó sẽ khá hơn vào ngày mai thôi, tôi chắc chắn đấy.”

“Thật không?” Ned hỏi, nâng một góc miệng lên không hẳn là một nụ cười. “Tôi chắc chắn là không. Sẽ phải mất ít nhất một tuần cô mới có thể đi bộ lại được mà không thấy khó chịu.”

“Không đến một tuần đâu!”

“Phải, có lẽ là không. Tôi chắc chắn không phải bác sĩ phẫu thuật. Nhưng cô sẽ khập khiễng mất vài ngày.”

Cô thở dài đau khổ. “Tôi được trông đợi sẽ là một phù dâu danh dự lộng lẫy của Lydia đấy, anh không nghĩ vậy sao?”

Ned không nhận ra rằng cô đang đề cập đến luận điểm của bản thân; thực sự thì, anh chỉ dành rất ít sự chú ý đến những chi tiết của đám cưới. Nhưng anh có thể giả vờ quan tâm khá tốt, vậy nên, anh gật đầu lịch sự và lẩm bẩm điều gì đó vô nghĩa, sau đó cố gắng không trông quá ngạc nhiên khi cô kêu lên. “Có lẽ giờ thì tôi sẽ không phải làm vậy nữa!” Cô nhìn anh với sự phấn khích rõ ràng, đôi mắt nâu lấp lánh của cô mở rộng. “Tôi có thể tham dự buổi lễ cùng Caroline và trốn ở phía sau.”

“Ở phía sau?”

“Của nhà thờ ấy,” cô giải thích. “Hoặc phía trước. Tôi không quan tâm là ở đâu. Nhưng có lẽ giờ thì tôi sẽ không phải tham dự buổi lễ tồ tộ này nữa. Tôi - ồ.” Bàn tay cô bay thẳng lên che miệng trong khi má cô đỏ bừng. “Tôi xin lỗi. Đó là buổi lễ tồ tộ của anh, phải không?”

“Thật tồ tộ khi thừa nhận điều đó,” anh nói, không thể che giấu sự thích thú đang hiển hiện trên gương mặt mình, “phải.”

“Đó là một cái váy màu vàng,” cô cầu nhàu, như thể điều đó giải thích cho mọi thứ vậy.

Anh nhìn xuống chiếc váy cưới ngựa màu xanh lá cây của cô, khá chắc chắn rằng bản thân sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu hoạt động trong não bộ những người phụ nữ. “Xin cô thứ lỗi?”

“Tôi sẽ phải mặc một chiếc váy màu vàng,” cô giải thích với anh. “Cứ như thể việc ngồi đó

trong suốt buổi lễ chưa đủ tồ tộ vậy, Lydia đã chọn cho tôi một chiếc váy màu vàng.”

“Ờ, tại sao buổi lễ sẽ trở nên đáng sợ vậy nhỉ?” Ned hỏi, đột ngột cảm thấy khá là sợ hãi.

“Lydia hẳn là biết tôi trông sẽ cực kỳ khủng khiếp trong màu vàng,” Charlotte nói, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của anh. “Giống như một nạn nhân của bệnh dịch hạch ấy. Hẳn là toàn thể giáo hội sẽ la hét và bỏ chạy khỏi nhà thờ cho xem.”

Ned lẽ ra phải cảm thấy lo lắng và kích động trào lên trước suy nghĩ về đám cưới; nhưng thay vào đó, anh lại thấy hoảng hốt bởi thực tế bản thân đang khá là thoải mái. “Có chuyện gì với buổi lễ sao?” Anh hỏi lại, lắc đầu khẽ nhắc nhở bản thân rằng cô chưa trả lời câu hỏi trước của mình.

Cô bấu môi trong khi chọc chọc ngón tay vào mắt cá chân mình, dành cho anh rất ít sự chú ý. “Anh đã *xem* qua lịch trình chưa?”

“Ờ, chưa.” Điều mà anh bắt đầu thấy rằng đó có thể là một sai lầm.

Cô nhìn lên, đôi mắt xám của cô ánh lên sự thương hại rõ ràng rành rành. “Anh nên xem đi,” là tất cả những gì cô nói.

“Cô Thornton,” anh nói, sử dụng tông giọng nghiêm khắc nhất của mình.

“Nó dài cực kỳ,” cô nói. “Và còn có cả chim nữa.”

“Chim?” anh lặp lại, từ ngữ nghẹn lại cho đến khi toàn bộ cơ thể anh đổ sụp trong một cơn ho thất ruột.

Charlotte chờ cho đến khi anh dịu lại trước khi cô trưng ra một gương mặt nghi ngờ vô tội giả tạo rành rành, và cô hỏi. “Anh không biết sao?”

Anh thấy mình không thể làm gì khác ngoài cau có.

Cô cười lớn, thứ âm thanh êm dịu và du dương như tiếng nhạc, sau đó lên tiếng. “Anh không giống bất cứ điều gì mà Lydia đã mô tả về anh cả.”

Giờ thì chuyện bắt đầu thú vị rồi đây. “Tôi không sao?” anh hỏi, cẩn thận giữ giọng mình thật nhẹ nhàng.

Cô nuốt nước bọt, và anh có thể thề rằng cô đang hối tiếc vì những gì vừa nói. Tuy nhiên, cô đang định nói gì đó, vậy nên anh kiên nhẫn chờ cho đến khi cô cố gắng lấy lại cách cư xử. “À vâng, sự thật là, chị ấy không nói gì nhiều lắm. Thứ gì đó tôi cho rằng khiến tôi tin anh có đôi chút lạnh lùng.”

Anh ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh cô. Khá là thoải mái khi ngồi cạnh cô sau khi liên tục bị chú ý giữa một đám đông người tại Thorton Hall. “Và vì đâu mà cô có được kết luận đó?” anh hỏi.

“Tôi không biết nữa. Tôi cho là tôi chỉ tưởng tượng rằng anh có chút tách biệt, các cuộc đối thoại của anh với chị ấy có chút hơi...” Cô cau mày. “Tôi phải nói sao nhỉ?”

“Các cuộc đối thoại sao?”

“Chính xác!” Cô quay về phía anh với một nụ cười đặc biệt tỏa nắng, và Ned thấy mình gần như ngừng thở. Lydia chưa bao giờ cười với anh như vậy.

Quá tệ, anh cũng chưa bao giờ muốn cô ấy.

Nhưng Charlotte Thornton...thật là một người phụ nữ biết cách mỉm cười. Nó nằm trên môi cô, trong mắt cô, tỏa ra từ làn da cô.

Quý thật, giờ thì nụ cười đó đang lan tỏa xuống khu vực giữa cơ thể anh, phạm vi không bao giờ nên chạm tới bởi cô em vợ.

Anh nên đứng dậy ngay lập tức, nên đưa ra một loạt lời cáo lỗi trong việc đưa cô về nhà – bất kỳ điều gì để kết thúc cuộc thảo luận của họ, bởi không gì có thể chấp nhận được hơn việc một người lại đi ham muốn cô em vợ, đó là vị trí chính xác của cô trong vòng ba ngày tới.

Nhưng lời cáo lỗi của anh sẽ là giả dối rành rành, cũng như việc anh đã nói với cô rằng anh không muốn gì hơn là thoát được việc chuẩn bị cho lễ cưới.

Chưa kể đến thực tế tình trạng khuấy động của anh sẽ chỉ rõ ràng hơn khi anh đứng dậy.

Và do vậy anh quyết định chỉ đơn giản là sẽ tận hưởng sự bầu bạn của cô, kể từ khi anh chưa từng được tận hưởng sự bầu bạn của bất kỳ ai trong vòng hai ngày qua. Quý thật, cô là người đầu tiên ở gần anh mà không cố gắng chúc mừng anh về hôn lễ sắp tới, hoặc, trong trường hợp của em gái và cô chị họ của anh, cố gắng để rao giảng anh cách anh phải sống sao với cuộc đời mình.

Thực sự là, anh thấy Charlotte Thornton khá duyên dáng, và kể từ lúc anh khá chắc chắn về phản ứng quái đản của mình với nụ cười của cô, điều chỉ xảy đến có một lần – chưa kể nó cũng không quá cấp thiết, chỉ là đôi chút lúng túng – vậy thì, cũng không hại gì để kéo dài cuộc trò chuyện.

“Phải rồi,” cô đang nói tiếp, rõ ràng không hề biết tới cơ thể đang đau đớn của anh. “Và nếu anh trò chuyện nhiều hơn với chị ấy, tôi cho rằng chị ấy sẽ có nhiều điều để nói với tôi hơn.”

Ned cho rằng đó là một điều tốt khi mà vợ tương lai của anh không phải một người thiếu thận trọng khi lên tiếng. Một điểm cộng cho Lydia. “Có lẽ vậy,” anh nói, mạnh mẽ hơn cần thiết. “cô ấy không trò chuyện nhiều lắm.”

“Lydia á?” Charlotte nói với một tiếng khịt mũi. “Khó đấy. Chị ấy luôn nói với tôi tất cả mọi thứ về -”

“Về cái gì?”

“Không có gì,” cô nói nhanh, nhưng cô không nhìn thẳng vào mắt anh.

Ned biết tốt nhất là nên theo đuổi chuyện này. Dù cô đang định nói bất kỳ điều gì, nó cũng không phải là điều hay ho đối với Lydia, và nếu có điều gì anh biết về Charlotte Thornton thì cô là một người vô cùng trung thành. Và cô sẽ không tiết lộ bất cứ bí mật nào của chị gái mình.

Thật buồn cười. Anh chưa bao giờ nghĩ một phụ nữ như Lydia cũng có bí mật. Cô dường như luôn có vẻ...nhạt nhẽo. Thực tế thì, sự nhạt nhẽo đó đã thuyết phục được anh rằng hôn lễ của họ không hẳn một nỗ lực thiếu khôn ngoan. Nếu ai đó không thể yêu vợ của mình, người đó cũng có thể không bị cô ta gây phiền nhiễu.

“Cô cho rằng đã an toàn để quay về chưa?” Ned hỏi, hất đầu về phía Thornton Hall. Anh thích ở lại đây với Charlotte hơn, nhưng anh cho rằng sẽ khá khó coi khi một mình bầu bạn với cô lâu hơn nữa. Bên cạnh đó, anh cảm thấy lúc này đã hơi...dị lại, và anh nghĩ anh có thể đứng lên bây giờ mà không thấy lúng túng.

Không hẳn một người ngây thơ như Charlotte Thornton thậm chí có thể hiểu được nó có nghĩa là gì khi một người đàn ông có một chỗ phình lên bên dưới chiếc quần ống túm của anh ta.

“An toàn sao?” cô lặp lại.

Anh mỉm cười. “Từ đại dịch châu chấu đó.”

“Ồ.” Mặt cô xị ra. “Tôi nghi ngờ lắm. Tôi nghĩ mẹ đã sắp xếp chút đồ ăn nhẹ cho các phụ nhân rồi.”

Anh mỉm cười khoan dung. “Tuyệt vời.”

“Có lẽ là đối với anh thôi,” cô vặn lại. “Tôi phải tham dự đấy.”

“Như một phù dâu danh dự?” anh hỏi với một nụ cười quỷ quyệt. “Cứ theo cái cách cô được mong đợi. Thực tế thì, có lẽ họ sẽ không thể bắt đầu mà không có cô.”

“Còn lâu. Nếu họ quá đói. Họ thậm chí sẽ không nhận thấy tôi biến mất.”

“Đói hử? Tôi lại cho rằng phụ nữ ăn như chim ấy.”

“Đó chỉ là vì lợi ích của cánh đàn ông thôi. Khi các anh đã rời đi rồi, chúng tôi sẽ phát điên vì jam-bong và socola ấy chứ.”

“Cùng nhau sao?”

Cô cười, tiếng cười du dương lan tỏa như tiếng nhạc. “Anh khá vui tính đấy,” cô nói với một

nụ cười.

Anh nghiêng người về phía trước trong biểu hiện nguy hiểm nhất. “Cô không được cảnh báo là không bao giờ được nói với một kẻ sát gái rằng anh ta vui tính sao?”

“Ồ, anh không thể nào là một tay sát gái được,” cô nói mạnh mẽ.

“Và tại sao vậy nhỉ?”

“Anh sẽ kết hôn với chị gái tôi.”

Anh nhún vai. “Sái gái thì cuối cùng cũng phải kết hôn thôi.”

“Không phải với Lydia,” cô nói với một tiếng khịt mũi. “Chị ấy là một người vợ tồi tệ nhất đối với một tay sát gái đấy.” Cô nhìn lên anh với một nụ cười rộng mở tỏa nắng. “Nhưng anh có vẻ không mấy lo lắng, bởi anh rõ ràng là một người đàn ông đứng đắn.”

“Tôi không biết mình đã bao giờ từng bị một người phụ nữ nào gọi là đứng đắn đấy.” Anh trầm ngâm.

“Tôi có thể đảm bảo với anh rằng tôi có ý như đó là một lời khen ngợi cao nhất.”

“Tôi có thấy,” anh lầm bầm.

“Cứ nghĩ nó đơn giản thôi,” cô nói, nhấn mạnh lời nói của mình bằng một cái vẫy tay. “Tôi không thể hiểu được tại sao mà nhiều người lại không thể nhận ra điều đó chứ.”

Ned cười khúc khích. Đó là niềm tin anh có thể chia sẻ được, mặc dù anh chưa bao giờ nghĩ về những thuật ngữ đó.

Và rồi cô thở ra một hơi dài mềm mại nhuộm vẻ mệt mỏi chạy thẳng vào tim anh. “Tôi phải về đây,” cô nói, không chút vui mừng trước viễn cảnh đó.

“Cô đi cũng chưa lâu mà,” anh chỉ ra, ngờ ngẩn muốn kéo dài cuộc trò chuyện giữa họ.

“Cô đi cũng chưa lâu mà,” cô sửa lại. “Tôi đi đã được một tiếng rồi. Và anh nói đúng. Tôi không thể tránh được bữa trưa. Mẹ sẽ tức điên lên mất, điều đó tôi cho là có thể chịu đựng được. Vì mẹ tôi thường xuyên điên tiết, nhưng nó thật không công bằng với Lydia. Dù sao thì tôi cũng là phù dâu danh dự.”

Anh đứng dậy và giơ tay ra. “Cô là một người em gái rất tốt, phải không?”

Cô nhìn anh chăm chú trong khi đặt những ngón tay vào lòng bàn tay anh. Như thể cô đang cố gắng đánh giá tâm tư anh. “Tôi chỉ cố thôi,” cô nói lặng lẽ.

Ned nhăn mặt khi nghĩ về em gái anh, la hét với anh trong khi cô đang ngồi giữa đám bụi. Anh có lẽ nên quay về và xin lỗi. Dù sao thì cô cũng là cô em gái duy nhất của anh.

Nhưng trong khi anh quay ngựa về phía Thornton Hall, Charlotte Thornton đang ngồi gọn phía sau anh trên yên ngựa, cánh tay cô quấn quanh eo anh, anh không hề nghĩ chút nào về Belle.

Hay Lydia.

CHƯƠNG 2

Bữa trưa đúng như Charlotte hình dung.

Nhật nhẽo kinh khủng.

Không hẳn là quá khó chịu. Các món ăn về cơ bản khá ngon. Nhưng rõ ràng là cực kỳ nhạt nhẽo.

Cô chất đầy đĩa của mình bằng những lát thịt và socola (cô thật khó mà tin nổi mẹ mình đã phục vụ hai thứ đó cùng một lúc, và cô đơn giản chỉ là lấy cả hai vào khẩu phần của mình) và tìm một chiếc ghế ở góc, nơi cô hy vọng sẽ không bị ai làm phiền.

Và đúng là không có ai cả, ít nhất là không cho đến phút cuối, khi Lydia trượt vào chỗ trống bên cạnh cô.

“Chị cần nói chuyện với em,” Lydia thì thầm gay gắt.

Charlotte nhìn sang phải, sau đó nhìn sang trái, cố gắng giải thích tại sao Lydia lại cảm thấy cần thiết phải nói chuyện. “VẬY NÓI ĐI Ạ,” cô lên tiếng.

“Không phải ở đây. Chuyện này riêng tư.”

Charlotte nhai miếng cuối cùng của chiếc bánh socola và nuốt xuống. “Chị sẽ khó mà tìm được nơi nào riêng tư đây,” cô nhận xét.

Lydia bắn cho cô một ánh nhìn cực kỳ bất mãn. “Gặp chị trong phòng ngủ của em trong vòng năm phút nữa?” Charlotte liếc về phía bữa tiệc với một biểu hiện nghi ngờ. “Chị thật sự nghĩ là mình có thể trốn thoát trong vòng năm phút sao? Mẹ trông như thể đang cực kỳ tận hưởng bản thân, và em nghi ngờ mẹ sẽ muốn –”

“Chị sẽ ở đó,” Lydia đảm bảo với cô. “Tin chị đi. Em cứ về phòng ngay bây giờ đi, như vậy sẽ không có ai trông thấy chúng ta rời đi cùng nhau.”

Đó là điều Charlotte không thể cho qua mà không bình luận gì. “Thật sự đấy, Lydia,” cô nói. “Chúng ta là chị em. Em khó mà tin được có bất kỳ ai sẽ chú ý nếu chúng ta rời khỏi phòng cùng nhau.”

“Cũng như nhau cả thôi.” Lydia nói.

Charlotte quyết định không hỏi nữa, đúng vậy, cũng như nhau cả thôi. Lydia có xu hướng trở nên rất kịch khi chị ấy có chuyện gì đó được cho là quan trọng trong tâm trí, và từ rất lâu rồi Charlotte nhận ra rằng tốt nhất là không nên hỏi về những suy nghĩ phức tạp của chị ấy. “Được rồi,” cô nói, đặt chiếc đĩa ăn xuống chiếc ghế trống bên cạnh. “Em sẽ ở đó.”

“Tốt,” Lydia nói, lén lút nhìn quanh. “Và không được nói với ai đâu đấy.”

“Vì Chúa,” Charlotte nói, dù Lydia đã bỏ đi. “Em sẽ nói cho ai được chứ?”

“Ồ, thưa ngài!” Charlotte líu ríu lên tiếng. “Thật ngạc nhiên khi gặp ngài ở đây.”

Ned chậm rãi liếc quanh hội trường. Không phải anh vừa mới thả cô xuống ngay đây sao, chỉ mới một giờ trước? “Nó không phải một sự trùng hợp kỳ lạ cho lắm,” anh cảm thấy bắt buộc phải chỉ ra.

“Ờ, vâng,” cô nói, “nhưng cứ xem cách chúng ta chưa từng chạm mặt nhau trước đây, với hai lần trong cùng một ngày thì có vẻ khá đáng chú ý.”

“Thật vậy,” anh nói, dù anh không nghĩ rằng nó đáng chú ý chút nào. Và rồi, anh ra hiệu về phía người phụ nữ đứng bên cạnh mình. “Tôi có thể giới thiệu với cô em gái tôi không? Thưa cô Thornton, em gái tôi, phu nhân Blackwood. Belle, cô Charlotte Thorton. Cô ấy là em gái Lydia,” anh giải thích cho Belle.

“Chúng ta đã từng được giới thiệu với nhau,” Belle nói với một nụ cười dịu dàng, “mặc dù chúng ta chưa bao giờ được trao cơ hội để trao đổi bất cứ điều gì hơn là những lời bình luận lịch sự nhất.”

“Em rất vui lòng nếu chúng ta có thể trao đổi được nhiều hơn, phu nhân Blackwood,” Charlotte nói.

“Làm ơn, cứ gọi chị là Belle. Chúng ta sẽ là chị em dâu trong vài ngày nữa thôi.”

Cô gật đầu. “Và em là Charlotte.”

“Anh đã gặp Charlotte lúc sáng nay,” Ned nói, không biết lý do cụ thể nào khiến anh lại đi nói ra điều đó.

“Anh chưa từng gặp em gái Lydia sao?” Belle hỏi, ngạc nhiên.

“Không, tất nhiên là anh gặp rồi,” anh nói. “Ý anh chỉ là anh đã tình cờ gặp cô ấy ở ngoài.”

“Em bị trật mắt cá chân,” Charlotte nói. “Anh ấy đã giúp đỡ rất nhiều.”

“Mắt cá chân của cô thế nào rồi?” Ned hỏi. “Cô không nên đi lại loanh quanh như thế.”

“Tôi không đi lại. Tôi –”

“Khập khiễng?”

Cô trao anh một nụ cười tội lỗi. “Phải.”

“Anh gặp cô ấy trên cánh đồng,” Ned nói, cảm thấy phải giải thích cho em gái mình, nhưng không thật sự nhìn vào cô. “Anh đi trốn đám đông.”

“Cũng như em,” Charlotte thêm vào. “Nhưng em phải cuốc bộ.”

“Một trong những vị khách đã lấy mất ngựa của cô ấy,” Ned nói. “Em có tin được không?”

“Mẹ em đã đồng ý cho anh ta lấy nó,” Charlote nói với một cái đảo mắt.

“Thật vậy.”

Cô gật đầu đồng ý. “Thật vậy.”

Belle há hốc miệng nhìn hai người họ. “Hai người có nhận ra là cả hai đang nói tiếp lời nhau không?”

“Không, chúng em không thế,” Charlotte nói, cũng như Ned vừa bắn cho cô một ánh mắt khinh khỉnh, “Đừng có vô lý thế.”

“Chúng em đang nói khá là nhanh,” Charlotte nói.

“Và phớt lờ em,” Ned thêm vào.

“Nhưng chúng em không hề tiếp lời nhau,” Charlotte thêm vào.

“Được rồi, hai người có làm thế,” Belle nói. Phản ứng của Charlotte không hơn một cái nhìn trống rỗng. “Em chắc hẳn chị nhầm rồi,” cô thì thầm.

“Chị đảm bảo mình không nhầm,” Belle trả lời, “nhưng điều đó khó mà có chút ý nghĩa nào.”

Một sự im lặng bao trùm cả nhóm, cho đến khi Charlotte hắng giọng và nói. “Em e là em phải đi đây. Em có hẹn gặp Lydia trong phòng.”

“Gửi cô ấy lời chào của anh nhé,” Ned nói trôi chảy, tự hỏi tại sao cô lại nhăn mặt ngay sau khi cô nói với anh rằng cô cần phải gặp Lydia.

“Em sẽ gửi,” cô nói, và giờ gò má cô đang có chút ửng hồng.

Ned nhăn trán ưu tư. Charlotte đã nói dối về việc gặp Lydia trên lầu sao? Và nếu đúng như vậy, tại sao cô nghĩ anh sẽ quan tâm chứ? Cô đang sở hữu bí mật nào đó có thể làm ảnh hưởng đến anh sao?

“Nhớ để ý mắt cá chân nhé,” anh nói. “Em có lẽ nên quỳ trên đầu gối khi vào đến phòng.”

“Một ý tưởng tuyệt vời,” cô nói với một cái gật đầu. “Cảm ơn anh.”

Và cùng với đó, cô khập khiễng qua góc rẽ và biến mất khỏi tầm nhìn.

“À há, thú vị làm sao,” Belle nói, khi Charlotte rõ ràng đã đi khá xa.

“Cái gì thú vị?” Ned hỏi. “Đó. Cô ấy ấy. Charlotte ấy.”

Anh nhìn chằm chằm khó hiểu vào cô. “Anh chỉ đang nói tiếng Anh thôi mà, Belle.”

Cô hất đầu theo hướng Charlotte đã đi. “Đó mới là người anh nên kết hôn.”

“Ôi Chúa ơi, Belle, đừng có mà bắt đầu đấy.”

“Em biết em chỉ đang nói –”

“Anh không biết điều em không nói,” anh cáu kỉnh

Cô trừng mắt nhìn anh, sau đó lén lút liếc nhìn quanh. “Chúng ta không thể nói chuyện ở đây được,” cô nói.

“Chúng ta sẽ không nói chuyện ở bất cứ đâu.”

“Có, chúng ta sẽ nói,” cô quay người, kéo anh vào một phòng khách gần đó. Một khi đã vào tới nơi cô đóng cửa lại, quay lại với anh cùng toàn bộ sự chú ý của một cô em gái. “Ned, anh phải nghe em. Anh không thể kết hôn với Lydia Thorton được. Cô ấy không dành cho anh.”

“Lydia là một lựa chọn hoàn hảo,” anh nói, quá nhanh.

“Anh có nghe thấy những gì anh đang nói không?” cô bùng nổ. “Lựa chọn hoàn hảo sao? Anh không thể kết hôn với ai đó chấp nhận được, Ned. Anh phải kết hôn với ai đó khiến trái tim anh ca hát, ai đó khiến anh mỉm cười mỗi khi cô ấy bước vào phòng. Tin em đi. Em biết mà.”

Anh cũng biết. Belle và chồng của cô yêu nhau với một sự tận tâm mãnh liệt phát buồn nôn mỗi khi trông thấy, nhưng bằng cách nào đó Ned chỉ thấy nó thật ấm áp và thoải mái.

Cho đến giờ, nó bắt đầu khiến anh cảm thấy – Lạy Chúa – ghen tị.

Điều đó tất nhiên chỉ khiến tâm trạng anh trở nên tồi tệ hết mức.

“Ned,” Belle vẫn kiên trì. “anh có đang nghe em nói không đấy?”

“Được rồi, vậy thì,” anh cúi kính, không thể ngăn được bản thân trút giận lên cô em gái “em đã nói với anh làm cách nào anh có thể thoát được nó. Anh được cho là sẽ phải bỏ rơi cô ấy ba ngày trước lễ cưới sao?”

Belle không làm gì ngoài chỉ chớp mắt, nhưng Ned không bị đánh lừa. Não của em gái anh đang hoạt động hết công suất, anh lấy làm ngạc nhiên khi hơi nước lại không xì ra phía tai cô. Nếu có cách nào đó để hủy hôn ba ngày trước lễ cưới, anh có thể chắc chắn rằng Belle sẽ nghĩ về nó.

Cô im lặng chỉ đủ lâu khi Ned nghĩ rằng cuộc đối thoại giữa họ hẳn là đã kết thúc. “Vậy thì nếu đó là tất cả,” anh nói, bước về phía cánh cửa.

“Chờ đã!”

Anh buông một tiếng rên não nề. Thật sự là quá nhiều để mà hy vọng.

“Anh có hiểu được những gì anh đã nói không?” cô hỏi, đặt tay lên cánh tay áo anh.

“Không,” anh nói khô khan, hy vọng có thể kết thúc được chuyện này.

“Anh hỏi em làm cách nào anh có thể hủy hôn. Anh có hiểu đó nghĩa là gì không? Nó có nghĩa là anh muốn thoát khỏi nó,” cô kết thúc, quá tự mãn, theo ý kiến của anh.

“Nó chẳng có ý nghĩa gì hết,” Ned bật lại. “Chúng ta không phải ai cũng đủ may mắn để kết hôn vì tình yêu, Belle. Anh gần ba mươi rồi. Nếu nó chưa xảy ra, vậy thì nó sẽ không xảy ra. Anh sẽ không thể trẻ lại được.”

“Anh thậm chí còn chưa đặt nổi một chân vào mộ nữa,” cô chế giễu.

“Anh sẽ kết hôn trong vòng ba ngày nữa,” anh nói cứng rắn. “Em nên tập làm quen với khái niệm đó đi.”

“Mảnh đất đó có thật sự đáng không?” Belle hỏi, giọng nói mềm mại của cô còn nhiều hơn bất cứ tiếng la hét nào. “Hai mươi mẩu Anh, Ned. Hai mươi mẩu đổi lấy cuộc đời anh.”

“Anh sẽ vờ như em chưa từng nói thế,” anh nói kiên quyết.

“Đừng cố gắng đánh lừa bản thân bằng bất cứ suy nghĩ nào khác ngoài lý do lợi ích.” Belle nói.

“Và nếu là vậy,” Ned bật lại. “anh cũng đâu có khác gì với phần lớn những người khác cùng giai cấp?”

“Không,” cô chỉ ra. “nhưng nó rất khác với anh. Chuyện này không đúng, Ned. Không phải với anh.”

Anh bắn cho cô một ánh nhìn xác xược. “Anh có thể đi được chưa? Đó là kết luận cuối cùng trong cuộc tra khảo của em?”

“Anh tốt hơn thế này, Ned,” cô thì thầm. “Anh có thể không nghĩ như thế, nhưng em biết thế.”

Anh nuốt nước bọt, cổ họng anh đột nhiên thít lại khô khốc. Anh biết cô nói đúng, và anh ghét điều đó. “Anh sẽ kết hôn với Lydia Thorton,” anh nói, gần như không thể nhận ra được giọng mình. “Anh đã quyết định từ một tháng trước rồi, và anh sẽ giữ nguyên điều đó.”

Cô nhắm mắt lại trong khoảnh khắc. Khi cô mở mắt ra, chúng trông thật buồn và long lanh bởi những giọt nước mắt. “Anh đang hủy hoại cuộc đời mình đấy.”

“Không,” anh nói ngắn gọn, không thể chịu đựng cuộc thảo luận này thêm nữa. “Điều anh sẽ làm là rời khỏi phòng.”

Nhưng khi anh ra đến hành lang, anh không biết phải đi đâu.

Đó dường như là cảm giác anh cảm thấy thường xuyên dạo gần đây.

“Em làm gì mà lâu thế?”

Charlotte bắt đầu ngạc nhiên khi cô bước vào phòng. Lydia đã ở đó, đi đi lại lại như một con mèo bị nhốt trong lồng.

“À,” Charlotte nói. “Em bị trật mắt cá chân sớm hôm nay và em không thể đi nhanh được. Và –” Cô ngừng lời. Tốt hơn hết là không kể cho Lydia rằng cô từng nói chuyện với tử tước và em gái anh. Bởi cô đã vô tình nói rằng cô chuẩn bị gặp Lydia, và Lydia đã nói rất rõ ràng với cô rằng không được nói cho bất kỳ ai.

Không phải Charlotte thấy đó là điều tai hại. Nhưng rồi, tâm trạng Lydia dường như không được tốt. Charlotte thấy rằng không lý do gì phải làm phiền chị ấy thêm nữa.

“Nó tệ đến thế nào?” Lydia hỏi.

“Cái gì tệ đến thế nào?”

“Mắt cá chân của em đó.”

Charlotte nhìn xuống như thể cô đã quên mất nó. “Không tệ lắm, em cho là vậy. Em không nghĩ em có thể sớm thẳng được bất kỳ cuộc chạy đua nào, nhưng em không cần phải chống gậy đâu.”

“Tốt.” Lydia bước về phía trước, đôi mắt xám của cô – cực kỳ giống của Charlotte – đang

lấp lánh phần khích. “Bởi vì chị cần sự giúp đỡ của em và em không thể khập khiễng thế được.”

“Chị đang nói về chuyện gì vậy?”

Giọng Lydia giảm xuống còn là tiếng thì thầm. “Chị sẽ trốn đi.”

“Vớ tở tở sao?”

“Không, không phải vớ tở tở, em ngốc thế. Vớ Rupert.”

“Rupert?” Charlotte gần như hét lên.

“Em sẽ giữ giọng nhỏ lại được chứ?” Lydia rít lên.

“Lydia, chị điên à?”

“Điên tình.”

“Vớ Rupert?” Charlotte bắn trả, không thể giữ nổi sự hoài nghi trong giọng nói của mình.

Lydia bắn cho cô một ánh nhìn như bị xúc phạm. “Anh ấy chắc chắn là xứng đáng hơn tở tở.”

Charlotte nghĩ về Rupert Marchbanks, anh chàng tóc vàng đỏ đã sống gần gia đình Thornton trong nhiều năm. Không có gì sai trái ở Rupert cả, Charlotte thừa nhận, nếu ai đó thích kiểu người mơ mộng.

Kiểu người quá ư là mơ mộng, nếu một người như thế thật sự có tồn tại.

Charlotte nhắm mắt. Kiểu người như vậy chắc chắn có tồn tại, và tên anh ta là Rupert. Lần cuối cùng anh ta đi qua, Charlotte đã giả vờ lạnh lùng chỉ để thoát khỏi sự mơ mộng không có hồi kết và mớ thơ bất tận của anh ta.

Charlotte đã cố gắng để đọc các tác phẩm của anh ta. Nó hầu hết chỉ là về lịch sử, rằng họ là những người hàng xóm. Nhưng sau một thời gian, cô đơn giản chỉ là bỏ cuộc. “Tình yêu” luôn phải vần với “bồ câu”[\[2\]](#) (Ở đâu ra, cô nhận thấy, rằng có nhiều chim bồ câu đến thế ở Derbyshire kia chứ?) và “nàng” là phải vần với “sương”[\[3\]](#), và Charlotte đã thật sự muốn tóm lấy vai Rupert mà lắc. “Few, hue, new, woo, Waterloo!” Vì Chúa, thậm chí ‘moo’[\[4\]](#) cũng sẽ vần nữa. Thơ của Rupert có thể chắc chắn được cho là cải tiến của một con bò, hoặc hai con.

Nhắc đến moo sẽ cực kỳ vần với Waterloo[\[5\]](#).

Nhưng trên thực tế, Lydia dường như luôn thích những ý tưởng tuyệt vời của anh ta, Charlotte đã từng nghe chị cô lồng tiếng cùng anh ta bài thơ “Nhân cách của Brilliance” hơn một lần. Nhìn lại thì, Charlotte có lẽ đã nhận ra chuyện gì đang xảy ra, nhưng trên thực tế, cô thấy Rupert cực kỳ lố bịch để khiến ai đó có thể yêu anh ta.

“Lydia,” cô lên tiếng, cố gắng giữ cho giọng mình thật hợp lý. “Làm sao chị có thể thích Rupert hơn tử tước được chứ?”

“Em thì biết gì chứ?” Lydia vặn lại. “Em thậm chí còn không biết tử tước. Và em chắc chắn,” cô nói với một vẻ kiêu căng. “là không biết về Rupert.”

“Em biết anh ta viết những vần thơ dở kinh khủng,” Charlotte lẩm bẩm.

“Em vừa nói gì cơ?” Lydia hỏi.

“Không có gì,” Charlotte nói nhanh, hy vọng tránh được chủ đề đó. “Chỉ là em đã có cơ hội nói chuyện với tử tước hôm nay, và anh ấy có vẻ là một quý ông thích hợp nhất.”

“Anh ta khủng khiếp lắm,” Lydia nói, quăng mình lên giường Charlotte.

Charlotte tròn tròn mắt. Làm ơn, đừng có kích động. “Lydia, anh ấy không khủng khiếp.”

“Anh ta chưa có lấy một lần đọc thơ cho chị.” Điều mà Charlotte dường như cho là điểm cộng ở anh.

“Và đó là vấn đề sao?”

“Charlotte, em sẽ không thể hiểu được đâu. Em còn quá trẻ.”

“Em chỉ nhỏ hơn chị có mười một tháng thôi nhé.”

“Cùng một năm, có lẽ vậy,” Lydia nói với một tiếng thở dài rất kịch. “Tuy nhiên, lại hơn cả một thập kỷ kinh nghiệm đấy.”

“Một *tháng*!” Charlotte gần như hét lên.

Lydia đặt một tay lên tim cô “Charlotte, chị không muốn tranh cãi với em đâu.”

“Vậy thì ngừng nói chuyện như một người phụ nữ mất trí đi. Chị đã đính hôn và sắp kết hôn. Trong ba ngày nữa đấy. Ba ngày đấy!” Charlotte vung tay một cách tuyệt vọng. “Chị không thể chạy trốn cùng Rupert Marchbacks được!”

Lydia đột ngột bật dậy khiến Charlotte thấy chóng mặt. “Chị có thể,” cô nói. “Và chị sẽ làm thế. Dù có sự giúp đỡ của em hay không.”

“Lydia –”

“Nếu em không giúp chị. Chị sẽ nhờ Caroline.” Lydia cảnh báo.

“Đừng làm thế,” Charlotte rên rỉ. “Vì Chúa, Lydia, Caroline mới có mười lăm. Thật không công bằng khi kéo con bé vào một chuyện như thế này.”

“Nếu em không giúp, thì chị không có lựa chọn.”

“Lydia, tại sao chị lại nhận lời tử tước nếu như chị không thích anh ta?”

Lydia mở miệng định đáp trả nhưng rồi lại im lặng, và chỉ một lần sự tội lỗi lướt qua gương mặt cô. Một lần trong đời gương mặt cô không quá kịch. Chỉ một lần cô không chạy theo tình yêu và sự lãng mạn và những vần thơ cùng những cảm xúc dịu dàng. Và khi Charlotte nhìn chị mình, chỉ một lần tất cả những gì cô trông thấy là người chị gái cô yêu quý, người mà cô đã chia sẻ gần như mọi thứ. Kể cả thời thơ ấu của mình.

“Chị không biết nữa,” Lydia cuối cùng lên tiếng, giọng cô nhẹ nhàng và nhuốm vẻ hối tiếc. “Chị cho là chị nghĩ đó là những gì đúng đắn. Không ai nghĩ chị lại nhận được lời cầu hôn từ một quý tộc. Mẹ và cha đã vô cùng xúc động trước lời đề nghị đó. Anh ấy hội tụ đủ tất cả các tiêu chuẩn, em biết đấy.”

“Em có thấy,” Charlotte nói, dù cho cô không hề có chút kinh nghiệm bản thân nào trong chuyện kết hôn. Không như Lydia, cô chưa từng được ra mắt trong vũ ở London. Đơn giản chỉ vì không có tiền. Nhưng cô chưa từng băn tâm. Cô đã dành toàn bộ cuộc đời mình ở vùng Đông Nam của Derbyshire, và cô hoàn toàn dự định sẽ dành phần còn lại đời mình y như thế. Gia đình Thornton không hẳn là kháng kiệt, nhưng họ mãi phải ‘giật gấu vá vai’^[6] – chi tiêu là rất đắt đỏ, phu nhân Thornton đã nói vậy, để ra mắt. Charlotte thì nghĩ hẳn là một kỳ tích khi họ chưa từng phải bán đi mỗi thửa đất để làm của hồi môn cho Lydia.

Nhưng Charlotte cũng không mấy phiền lòng khi không được tham gia các mùa vũ hội. Cách duy nhất họ có thể thanh toán tiền cho ai đó là bán đến con ngựa cuối cùng trong chuồng, điều mà cha cô không bao giờ sẵn sàng làm. (Và sự thật là, cả Charlotte cũng không đồng ý, cô quá yêu mến con ngựa của mình để mang nó đi bán sắm lấy vài bộ váy ưa thích). Bên cạnh đó, hai mươi mốt tuổi cũng không phải là quá già để kết hôn ở vùng này, và cô chắc chắn không cảm thấy mình giống như một cô hầu già nua nào đó. Một khi Lydia kết hôn và rời khỏi nhà, Charlotte khá chắc rằng cha mẹ sẽ chuyển sự chú ý của họ vào cô.

Dù cô cũng không mấy chắc chắn rằng điều đó thật là tốt.

“Và chị cho là anh ta cũng khá đẹp trai nữa,” Lydia thừa nhận.

Hơn Rupert nhiều, Charlotte nghĩ, nhưng cô giữ điều đó cho bản thân mình.

“Và anh ta giàu có,” Lydia nói với một tiếng thở dài. “Chị không phải đang tiếc nuối –”

Rõ ràng là không, nếu chị ấy đã lên kế hoạch kết hôn với Rupert không xu dính túi.

“– nhưng thật khó khăn khi khước từ ai đó có thể cung cấp của hồi môn và một mùa lễ hội cho em gái của mình.”

Charlotte mở to mắt. “Anh ấy định làm vậy sao?”

Lydia gật đầu. “Anh ta không hẳn là nói như vậy, nhưng sẽ có một khoản tiền được chu cấp, và anh ta đã nói với cha rằng anh ta sẽ đảm bảo để gia đình Thornton được chu cấp đầy đủ. Điều đó sẽ bao gồm cả em nữa, phải không? Em là người nhà Thornton, cũng giống như chị.”

Charlotte ngồi sâu xuống chiếc ghế tựa của mình. Cô không biết Lydia đã định hy sinh vì cô. Và với cả Caroline và Georgina nữa, dĩ nhiên rồi. Bốn cô con gái là gánh nặng ngân sách to lớn của gia đình Thornton.

Và rồi, một ý nghĩ khủng khiếp ập đến với Charlotte. Ai sẽ là người trả tiền cho đám cưới? Tử tước, cô cho là vậy, nhưng người ta khó có thể mong đợi anh làm vậy nếu như Lydia đang lên kế hoạch bỏ rơi anh. Liệu anh có sẵn sàng hỗ trợ gia đình Thorton, hay mẹ cô sẽ phải chi trả toàn bộ chi phí (cực kỳ đắt đỏ) với hy vọng rằng Ngài Burwick sẽ hoàn trả lại bà?

Điều mà anh chắc chắn sẽ không làm sau khi bị bỏ rơi bẽ bàng trước bệ thờ.

Lạy Chúa, mọi việc rồi như tơ vò.

“Lydia,” Charlotte nói với một sự cấp bách mới, “chị phải kết hôn với tử tước. Chị phải làm thế.” Và cô nói với mình rằng cô không chỉ đơn giản đang bàn về việc giữ được những lợi ích cho bản thân hay cho gia đình khỏi cảnh đổ nát. Cô thành tâm tin rằng trong hai lời cầu hôn của Lydia, Ned Blydon là người tốt hơn cả. Rupert không hẳn là người xấu; anh ta sẽ không làm bất cứ điều gì có thể gây tổn thương cho Lydia. Nhưng anh ta không có tiền và mãi mãi sẽ chỉ luôn nói về những thứ siêu nhiên và những cảm xúc cao cả.

Quả là vậy, đó thường là những điều quá khó để tiếp thu mà không bật cười.

Ned, mặt khác, dường như là người vững vàng và đáng tin cậy. Đẹp trai và thông minh, cả hài hước nữa, và khi anh lên tiếng, đó luôn là những chủ đề thật thú vị. Anh là tất cả những gì một người phụ nữ có thể mong chờ ở chồng mình, ít nhất là theo ý kiến của Charlotte. Tại sao Lydia lại không thể nhìn thấy những điều đó chứ, Charlotte sẽ không bao giờ có thể hiểu nổi.

“Chị không thể,” Lydia nói. “Chỉ là chị không thể. Nếu chị không yêu Rupert, thì sẽ khác. Chị có thể chấp nhận kết hôn với một người chị không yêu nếu như đó là sự lựa chọn duy nhất của chị. Nhưng không phải thế. Em không thấy sao? Chị có sự lựa chọn khác. Và chị chọn tình yêu.”

“Chị có chắc là mình yêu Rupert không?” Charlotte lên tiếng, biết rằng mặt cô đang nhăn lại với câu hỏi. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu đây chỉ là sự mê đắm nhất thời? Lydia sẽ không phải người phụ nữ đầu tiên phá hỏng đời mình hơn một cô nữ sinh mềm yếu, nhưng Charlotte không quan tâm về tất cả những phụ nữ kém hạnh phúc kia – họ không phải chị gái cô.

“Chị chắc,” Lydia thì thầm, “bằng cả trái tim mình.”

Trái tim, Charlotte nghĩ một cách bình thản. Cô nghĩ rằng cô nhớ Rupert từng so sánh nó với một cái lao. Và một lần là với một cỗ xe ngựa, mặc dù điều đó nghe có vẻ kỳ quái.

“Và bên cạnh đó,” Lydia tiếp tục, “đã quá muộn rồi.”

Charlotte liếc nhìn đồng hồ. “Quá muộn cho cái gì?”

“Để kết hôn với tử tước.”

“Em không hiểu. Lễ cưới sẽ không diễn ra trong vòng ba ngày nữa.”

“Chị không thể kết hôn với anh ta.”

Charlotte đấu tranh để không gầm gừ thành tiếng. “Phải rồi, chị nói điều đó quá nhiều rồi đấy.”

“Không, ý chị là chị *không thể*.”

Những từ đáng sợ đó lơ lửng trong không khí, và rồi Charlotte cảm thấy có thứ gì đó nổ tung bên trong cô, “Ôi không, Lydia, chị đã không làm vậy chứ!”

Lydia gật đầu, và không chút xấu hổ hay hối hận. “Chị đã làm vậy.”

“Sao chị có thể làm thế?” Charlotte hỏi.

Lydia thở dài mơ màng. “Sao chị lại không thể chứ?”

“Được rồi,” Charlotte vắn lại. “Chị có thể nói không.”

“Chị không thể nói không với Rupert.” Lydia lẩm bẩm.

“Tốt thôi, chị không thể, điều đó thật rõ ràng.”

“Không ai có thể,” Lydia nói, mỉm cười mơ màng. “Chị thật may mắn vì anh ấy đã chọn chị.”

“Ôi, vì lòng kính Chúa,” Charlotte lẩm bẩm. Cô đứng bật dậy trên sàn nhà, sau đó gần như đau điếng người khi quên mất mắt cá chân đang đau của mình. “Chị định sẽ làm gì?”

“Chị sẽ kết hôn với Rupert,” Lydia nói, vẽ mơ màng trong mắt chị ấy trở lại che mờ những quyết định sáng suốt.

“Chị làm thế là không công bằng với tử tước,” Charlotte chỉ ra.

“Chị biết,” Lydia nói, khuôn mặt cô chỉ nhuộm vẻ hối hận vừa đủ để Charlotte nhận ra rằng chị ấy thật sự không có ý đó. “Nhưng chị không biết phải làm gì khác. Nếu chị nói với cha mẹ, họ chắc chắn sẽ nhốt chị trong phòng.”

“Được rồi, vậy thì, vì Chúa, nếu chị đang định chạy trốn, chị sẽ phải trốn đi trong đêm nay. Càng sớm càng tốt. Thật không công bằng khi bỏ rơi một người đàn ông khốn khổ trước bệ thờ.”

“Chị không thể trốn cho đến đêm thứ sáu.”

“Vì cái quái gì lại không chứ?”

“Rupert chưa sẵn sàng.”

“Được rồi, thế bắt anh ta sẵn sàng đi,” Charlotte đay nghiến. “nếu chị không trốn đi cho đến đêm thứ sáu, không sẽ biết được cho đến sáng thứ bảy, và điều đó có nghĩa rằng tất cả mọi người sẽ có mặt đông đủ ở nhà thờ mà chị lại không đến.”

“Bọn chị không thể bỏ đi mà không có tiền,” Lydia giải thích, “và Rupert không thể rút được tiền cho đến chiều thứ sáu.”

“Em không biết Rupert lại có tiền cơ đấy,” Charlotte lẩm bẩm, không thể tỏ ra lịch sự vào thời điểm này được nữa. “Anh ấy không có,” Lydia nói, không chút hối hận. “Nhưng anh ấy có một khoản trợ cấp từ bác của mình. Và anh ấy không thể rút được nó cho đến thứ sáu. Ngân hàng khăng khăng như vậy.”

Charlotte rên rỉ. Điều đó giải thích tất cả. Nếu cô chịu trách nhiệm cho những khoản trợ cấp của Rupert, cô cũng sẽ không đưa cho anh ta sớm dù chỉ một ngày.

Đầu cô gục xuống bàn tay với khuỷu tay đặt trên đầu gối. Chuyện này thật kinh khủng. Cô luôn là người cực giỏi trong việc tìm ra những mặt tươi sáng của một vấn đề. Ngay cả khi mọi thứ trông thật ảm đạm, cô vẫn luôn có thể tìm ra điểm nào đó thú vị, điều gì đó sẽ dẫn mọi thứ thoát khỏi rắc rối.

Nhưng không phải hôm nay.

Chỉ có một điều chắc chắn là. Cô sẽ phải giúp Lydia chạy trốn, nhưng điều đó mới khó chịu làm sao. Thật không công bằng khi để Lydia kết hôn với tử tước sau khi chị ấy đã dâng hiến bản thân cho Rupert.

Nhưng chuyện này không chỉ là về tử tước. Lydia là chị cô. Charlotte muốn chị ấy được hạnh phúc. Ngay cả khi điều đó có nghĩa là Rupert Marchbanks sẽ trở thành anh rể cô.

Nhưng cô không thể ngăn được sự nhộn nhạo khủng khiếp trong dạ dày khi cuối cùng cô cũng ngẩng đầu nhìn Lydia. “Nói cho em biết em cần phải làm gì.”

CHƯƠNG 3

“H – h – h –”

“Em ấy ồm à?” đến từ một giọng nữ tử tế, thuộc về người mà, Charlotte sẽ chẳng bao giờ biết được, khi mắt cô còn đang bận nhắm lại trong sự tập trung cao độ.

Chưa kể đến chúng đang nhắm lại cho một cái hắt hơi thuyết phục.

“Hắt – Xì!”

“Ý tôi là!” Rupert Marchbanks nói lớn, lắc nhẹ đầu hất mái tóc vàng khỏi mắt. “Tôi nghĩ là tôi đã khiến cô ấy hắt hơi rồi.”

“Hắt – Xì!”

“Ôi trời ơi!” Lydia lên tiếng, vẻ cảm thông. “em trông không được khỏe.”

Charlotte muốn – hơn bất cứ thứ gì – là đâm cô chị gái mình bằng ánh mắt thật chằm biếm, nhưng gần như điều đó là không thể trước một cơ sở đông khán giả như vậy, nên thay vào đó –

“Hắt – Xì!”

“Tôi biết là tôi sẽ khiến cô ấy bị hắt hơi mà,” Rupert tuyên bố. “Hẳn là tại tôi rồi. Cô ấy bắt đầu hắt hơi ngay khi tôi đứng cạnh.”

“Hắt – Xì!”

“Mọi người có thấy,” Rupert thêm vào, không nhắm và hắt một ai, “là cô ấy đang hắt hơi không.”

“Đó là điều,” một giọng nam kéo dài trầm ấm mà chỉ có thể thuộc về Ned Blydon, “hầu như không thể tranh cãi được.”

“Vậy là, cô ấy không thể là đối tác của tôi trong trò chơi truy tìm kho báu được,” Rupert nói. “Tôi sẽ bị phát hiện mất.”

“Hắt – Xì!” Charlotte lần này hắt hơi nhẹ hơn chút ít, chỉ một ít.

“Anh dùng mùi nước hoa lạ à?” Lydia hỏi Rupert. “Hay có lẽ là xà phòng?”

“Nước hoa mới!” Rupert la lên, đôi mắt anh ta lóe lên như thể tìm ra phát minh mới, ồ, kiểu như là trọng lực. “Anh đang dùng loại nước hoa mới. Nó được gửi tới từ Paris.”

“Paris?” Lydia hỏi vui sướng. “Anh chưa khoe nhé?”

Charlotte tự hỏi liệu cô có thể chọc vào sườn chị gái mình mà không bị ai để ý hay không.

“Phải,” Rupert nói tiếp, luôn hài lòng khi có một khán giả trong những cuộc thảo luận về thời trang hay vấn đề vệ sinh. “Đó là sự kết hợp thú vị của gỗ đàn hương và quả hồng.”

“Không phải hồng chứ,” Charlotte rên rỉ, cố gắng kiểm soát lại bản thân. “Em bị dị ứng hồng.” Cô cố gắng nói nên lời như thể những giọt nước mắt đang trào ra trong mắt cô. Điều mà dĩ nhiên không hề có, cha sinh mẹ đẻ cô cũng thậm chí không chắc là hồng lại gây ra dị ứng

được.

Lydia nhìn về phía Ned và hấp háy mắt. “Ôi, thưa ngài,” cô nài nỉ. “ngài phải đổi chỗ với Rupert trong trò chơi tìm kiếm kho báu thôi. Chúng ta không thể để Charlotte dành cả buổi chiều cùng sự bầu bạn của anh ấy được.”

Ned nhìn qua Charlotte với một bên lông mày nhướn cao. Cô nhìn lại anh và hắt hơi.

“Không,” anh nói, tế nhị rút ra một chiếc khăn tay và lau mặt mình, “rõ ràng là chúng ta không thể.”

Charlotte hắt hơi thêm lần nữa, thầm gửi một lời cầu xin sự tha thứ mà cô chắc chắn sẽ phải nói ra trong buổi lễ nhà thờ ngày Chủ nhật. Điều mà Lydia biết, và thực tế là tất cả các chị em gái đều biết, đó là không ai có thể giả vờ hắt hơi một cách tài tình như Charlotte. Những cô gái nhà Thornton đã luôn cực kỳ buồn cười mỗi khi Charlotte giả vờ hắt hơi. May mắn là, mẹ họ chưa bao giờ chú ý tới, hoặc bà chắc chắn sẽ nghi ngờ và phát hiện ra trò diễn kịch này.

Tuy nhiên, phu nhân Thorton đang quá bận rộn với những vị khách hay ai đó khác, và vậy là bà chỉ vỗ vỗ vào lưng Charlotte và dặn cô nên uống chút nước.

“Vậy là anh đồng ý?” Lydia hỏi Ned. “Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau trò chơi tìm kho báu, tất nhiên.”

“Tất nhiên,” anh thì thầm. “Tôi sẽ rất vui khi được ghép đôi với em gái em. Tôi khó có thể từ chối một thiếu nữ, à –”

“Hắt – Xì!”

“– đau khổ.”

Charlotte lóe lên một nụ cười biết ơn. Nó dường như điều buộc phải làm.

“Ôi cảm ơn, thưa ngài,” Lydia thổ lộ. “Vậy chúng ta sẽ chia tay từ đây. Tôi phải đưa Rupert tránh xa Charlotte ngay lập tức.”

“Ồ phải,” anh nhẹ nhàng nói, “em đi đi.”

Lydia và Rupert chạy đi, để lại Charlotte một mình với Ned. Cô ngật ngừng ngược nhìn anh. Anh đang đứng khoanh tay dựa vào tường quan sát cô.

Charlotte hắt hơi thêm lần nữa, lần này là thật. Có thể cô thực sự bị dị ứng với Rupert. Có trời mới biết, bất cứ mùi hương nào anh ta đổ lên người vẫn còn lơ lửng một cách độc hại trong không khí.

Ned nhướn mày. “Có lẽ,” anh lên tiếng, “em muốn có chút không khí trong lành.”

“Ồ, vâng,” Charlotte hơn hớn nói. Nếu cô đang ở ngoài trời, sẽ có rất nhiều điều cô có thể khám phá. Cây cối, mây trời, những động vật nhỏ, bất cứ điều gì miễn là cô không phải nhìn thẳng vào mặt tử tước.

Bởi cô ngờ rằng anh đoán được cô đang giấu giếm điều gì đó.

Cô đã nói với Lydia rằng chuyện này là bất khả thi. Ned Blydon rõ ràng không phải kẻ nhát gan. Anh sẽ không bị lừa chỉ với một cái chớp mắt về cái trò hắt hơi này. Nhưng Lydia lại khẳng định rằng chị ấy cần ở một mình với Rupert để lên kế hoạch bỏ trốn, và do đó họ phải hợp tác với nhau trong trò truy tìm kho báu. Mẹ họ, thật không may, là người lên danh sách các đội chơi, và tất nhiên bà sẽ để Lydia và hôn phu của chị ấy thành một cặp. Kể từ khi Charlotte được chỉ định bắt cặp với Rupert, Lydia đã lên kế hoạch Charlotte sẽ giả vờ hắt hơi. Nhưng Charlotte chưa bao giờ nghĩ nó sẽ lừa được Ned, và trên thực tế là, ngay khi họ bước ra ngoài và hít sâu tận hưởng không khí mùa xuân ngập tràn, anh mỉm cười (nhưng là nụ cười rất nhỏ) và nói. “Nó khá là hiệu quả đấy.”

“Xin thứ lỗi?” cô nói, cố trì hoãn bởi thật sự thì, cô còn lựa chọn nào khác được chứ?

Anh chăm chú ngắm soi móng tay mình. “Em gái của tôi luôn giả vờ hắt hơi một cách cực kỳ ấn tượng.”

“Ôi, thưa ngài, tôi đảm bảo với ngài –”

“Đừng,” anh nói, đôi mắt xanh của anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Đừng nói dối và đừng khiến tôi mất đi sự tôn trọng dành cho em, quý cô Thornton. Đó quả là màn trình diễn tuyệt vời, và nó sẽ tuyệt phục được bất cứ ai không có một cô em gái. Hoặc em, tôi cho là vậy.”

“Nó lừa được mẹ tôi.” Charlotte lẩm bẩm.

“Thật vậy, phải không?” anh nói, trông có chút... trời đất ơi, tự hào về cô sao?

“Tôi cũng lừa được cả cha tôi nữa,” cô nói thêm, “nếu như ông có ở đó.”

“Liệu em có muốn nói với tôi chuyện này là về cái gì không?”

“Không có gì đặc biệt cả,” cô rạng rỡ nói, bắt lấy thời cơ có-hay-không trong câu hỏi của anh.

“Mắt cá chân của em sao rồi?” Anh hỏi, sự thay đổi chủ đề đột ngột khiến cô phải chớp mắt.

“Nó khá hơn nhiều rồi,” cô thận trọng nói, không chắc tại sao anh lại ân xá cho cô vậy.

“Nó gần như không còn đau nữa. Nó hẳn là không tệ như tôi nghĩ.”

Anh ra hiệu về phía con đường dẫn xa khỏi ngôi nhà. “Chúng ta đi dạo chứ?” anh lẩm bẩm.

Cô ngập ngừng gật đầu, bởi cô không thể tin được anh sẽ thật sự bỏ qua chuyện này.

Và dĩ nhiên, là anh không bỏ qua.

“Tôi sẽ nói cho em biết vài điều về bản thân mình,” anh nói, liếc nhìn những ngọn cây với thái độ hờ hững.

“Ờ, đó là gì vậy?”

“Tôi thường có được những gì tôi muốn.”

“Luôn luôn sao?”

“Hầu như luôn luôn.”

Cô nuốt nước bọt. “Tôi có thấy.”

Anh mỉm cười nhẹ nhàng. “Em có thấy sao?”

“Tôi chỉ nói vậy thôi,” cô lẩm bẩm.

“Vì vậy,” anh nói tiếp, dễ dàng gạt bình luận của cô sang bên, “khá chắc khi cho rằng trước khi chúng ta kết thúc trò chơi tìm kiếm kho báu mẹ em đã bày ra này, em sẽ cho tôi biết lý do tại sao em lại cực kỳ chuyên tâm để đảm bảo rằng chúng ta thành một đội ngày hôm nay.”

“Ờ, tôi có thấy,” cô nói, thấy bản thân tuyệt đối ngu ngốc. Nhưng chọn việc im lặng, và giới hạn cuộc trò chuyện một cách câu nệ, dường như không có vẻ tốt hơn là bao.

“Em có thấy sao?” anh hỏi, giọng anh mượt mà kinh khủng. “Em thật sự thấy sao?”

Cô vẫn tiếp tục lặng thinh, cô không thể nghĩ ra nổi một câu trả lời hợp lý nào cả.

“Chúng ta có thể khiến chuyện này trở nên dễ dàng,” anh nói, vẫn với cái giọng đều đều như thể anh đang bàn luận về thời tiết, “ngay bây giờ. Hoặc,” anh thêm vào, “chúng ta có thể khiến mọi việc trở nên cực kỳ, cực kỳ khó chịu.”

“Chúng ta sao?”

“Tôi.”

“Dĩ nhiên rồi,” cô lẩm bẩm.

“Vậy nên,” anh nói, “em đã sẵn sàng nói tất cả chưa?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh lúc nào cũng bình tĩnh và kiềm chế thế này sao?”

“Không,” anh trả lời. “Không thường xuyên. Thực tế là, tôi thường được nhận xét là một

người có tính khí xấu xa.” Anh quay sang mỉm cười với cô. “Nhưng thường thì tôi kiểm soát được nó một hoặc hai lần trong cả thập kỷ qua.”

Cô nuốt xuống lo lắng. “Anh thật sự đã làm nó khá tốt đấy.”

Anh tiếp tục lên tiếng với một sự kiểm soát khủng khiếp. “Tôi không thấy là có bất cứ lý do gì phải mất kiểm soát trong lúc này, phải không nào? Em dường như là một tiểu thư trẻ biết phải trái.”

“Thôi được rồi,” Charlotte lên tiếng, ngờ rằng người đàn ông khát máu này sẽ trói cô vào một gốc cây (cùng với một nụ cười bình thản trên gương mặt) nếu cô không đưa ra cho anh lời giải thích nào. “Chuyện này, không phải là vì anh đâu.”

“Thật không?”

“Khó tin đến thế à?”

Anh lơ đi vẻ mỉa mai của cô. “Tiếp đi.”

Cô nói nhanh. “Chuyện là về Rupert.”

“Marchbacks á?” Anh hỏi.

“Phải, em không thể đi cùng anh ta.” Câu này còn lâu mới gần đúng với sự thật. Charlotte đã hơn một lần, nghĩ rằng cô sắp phát điên với sự bầu bạn của anh ta. “Cứ thử tưởng tượng xem cả buổi chiều lãng phí với sự bầu bạn của anh ta sẽ khiến em trở nên cực kỳ hoảng loạn. Dù em phải nói là, em không mong đợi Lydia là người thế chỗ.”

Anh trông có vẻ quan tâm hơn so với lời giải thích lúc trước. “Em nói là hoảng loạn sao?”

Cô ghim một cái nhìn thẳng vào gương mặt anh. “Anh cứ thử dành ra ba giờ đồng hồ nghe anh ấy ngâm thơ xem, và rồi chúng ta sẽ xem ai là người trở nên hoảng loạn.”

Ned nhăn nhó. “Anh ta làm thơ à?”

“Và nói về việc làm thơ nữa ấy.”

Anh trông vô cùng đau đớn.

“Và khi anh ấy không làm thế,” Charlotte nói, giờ tâm trí cô đang đặt cả vào cuộc trò chuyện, “anh ấy sẽ phân tích thơ và giải thích tại sao hầu hết mọi người luôn thiếu trí tuệ cao siêu để hiểu được những vần thơ.”

“Ngoài anh ta?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Anh chậm rãi gật đầu. “Tôi nên có một lời thú nhận trong hoàn cảnh này. Tôi không có nhiều chất thơ trong mình đâu.”

Charlotte không thể ngăn được bản thân mình, cô tươi cười rạng rỡ. “Anh không có sao?”

“Không giống như việc chúng ta nói chuyện một cách văn vẻ trong những cuộc hội thoại thông thường.” Anh nói với một cái phẩy tay thô lỗ.

“Em thì lại cảm thấy như nhau cả thôi!” Cô tuyên bố.

“Như lúc em nói ‘Tình yêu cũng như một chú chim câu’^[7] á?”

“Chúa tôi, không phải chứ.” Charlotte cười phá lên.

“Có mà!” anh đột nhiên kêu lên, chỉ tay về phía những tán cây phía trước họ. “Cái cây kia! Giống với đầu gối tôi!”^[8]

“Ồi làm ơn đi,” cô nói, cố gắng tỏ vẻ khinh khỉnh trong khi vẫn đang khúc khích. “Thậm chí đến em còn có thể làm tốt hơn thế.”

Anh bắn cho cô một nụ cười quỷ quyệt, và Charlotte đột nhiên hiểu tại sao anh lại có tiếng là một kẻ chuyên làm tan vỡ những trái tim ở London. Vì Chúa, anh đẹp trai một cách tội lỗi. Chỉ một nụ cười và cô cảm thấy run rẩy đến tận đầu ngón chân.

“Ồ thật sao?” anh chế giễu. “Tốt hơn cả - Tôi trông thấy em gái tôi, và tôi...”

“Và anh làm sao?” cô giục, trong khi anh đang lúng túng lựa chọn từ ngữ. “Thật kém khi mà anh phải khó khăn trong việc lựa chọn từ ngữ đến thế, thưa ngài.”

“Và tôi chúc phúc cho con bé!” anh kết thúc đắc thắng. “Chúc phúc con bé... à, tôi không biết nữa, ngoài việc không bị đày xuống địa ngục.” Gương mặt anh mang vẻ đắc thắng. “Cái đó hơi bất lịch sự, em có nghĩ thế không?”

Charlotte lẽ ra có thể trả lời, nhưng cô đang bận cười dữ dội.

“Được rồi,” anh nói, trông cực kỳ hài lòng với bản thân. “À thì, giờ chúng ta đều đồng ý rằng tôi là một nhà thơ giỏi hơn, vậy thì lời gợi ý đầu tiên của chúng ta là gì nào?”

Charlotte nhìn xuống mảnh giấy bị quên lãng cô đang nắm chặt trong tay. “Ồ vâng,” cô nói. “Cuộc săn tìm ngớ ngẩn. Ừm, để xem nào; nó là một chiếc lông vũ, mặc dù tôi không nghĩ chúng ta phải hiểu theo đúng nghĩa đen.”

Anh nghiêng đầu sang khi cố gắng đọc những chữ viết tay gọn gàng của mẹ cô. “Chúng ta cần gì nữa?”

“Một viên gạch đỏ, một bông dạ lan hương đã nở - cái đó thì dễ thôi, em biết chính xác nó

được trồng ở đâu trong vườn; hai tờ giấy, không phải từ cùng một quyển; một dài ruy băng màu vàng, một mảnh thủy tinh. Một mảnh thủy tinh á?” cô lặp lại, ngược nhìn lên. “Ở chỗ quái nào chúng ta có thể tìm được cái đó chứ? Em không nghĩ mẹ định để chúng ta đập vỡ cửa sổ đâu.”

“Tôi sẽ lấy cặp kính của em gái tôi,” anh nói một cách tự nhiên.

“Ồ, rất thông minh đấy.” Cô trao anh một ánh nhìn ngưỡng mộ. “Và cũng thật thủ đoạn nữa.”

“À thì, đó là em gái tôi mà,” anh nói khiêm tốn. “Ngay cả khi tôi không muốn con bé bị đày xuống địa ngục. Nhưng con bé gần như mù nếu không có kính, và người ta cần dùng tới thủ đoạn để đối phó với anh chị em ruột, em có đồng ý vậy không?”

“Chắc chắn đó cũng là điều tự nhiên thôi mà,” Charlotte nói. Cô và chị gái nói chung là khá hòa hợp, nhưng họ sẽ mãi mãi vẫn luôn chơi khăm và trêu chọc nhau. Lấy trộm cặp kính để giành được lợi thế - thì cũng là điều chấp nhận được.

Cô ngẩng nhìn gương mặt anh khi anh đưa mắt nhìn xa xăm, tâm trí anh hẳn là đang ở nơi nào đó khác. Và cô không thể ngăn được bản thân nghĩ rằng dáng vẻ đó khiến anh tuyệt biết bao.

Cô vẫn luôn cảm thấy khá tội lỗi kể từ khi đồng ý giúp Lydia bỏ rơi anh, nhưng giờ thì cô cảm thấy thật sự khủng khiếp.

Cô có nhận thấy rằng tử tước không hề yêu chị gái mình; thực tế thì, cô khá chắc chắn rằng anh không yêu chị ấy. Tuy nhiên, anh đã *cầu hôn* chị, vì vậy anh hẳn phải muốn Lydia là cô dâu của mình theo cách này hay cách khác. Và cũng như tất cả mọi người, anh cũng có tự trọng của mình. Và cô, Charlotte Eleanor Thornton, người luôn cho rằng bản thân là người cực kỳ nguyên tắc và hợp lý, đang thật sự giúp đỡ để làm anh tổn thương.

Charlotte ngờ rằng có những chuyện còn đáng xấu hổ trong cuộc sống hơn là bị bỏ lại tại bệ thờ, nhưng ngay lúc này, cô không thể nghĩ được ra chuyện nào cả.

Anh sẽ cảm thấy nhục nhã.

Và tổn thương.

Chưa đề cập đến cơn giận dữ. Và anh hẳn là sẽ muốn giết cô.

Phần tồi tệ nhất là, Charlotte không biết phải làm sao để ngăn chặn nó. Lydia là chị gái cô. Cô phải giúp chị ấy, phải không? Không phải cô nợ chị mình lòng trung thành trước tiên là vì tình máu mủ gia đình sao? Và bên cạnh đó, còn một điều nữa cô vừa mới nhận ra trong chiều hôm nay, đó chính là Lydia và tử tước thật sự sẽ không thể hòa hợp. Chúa ơi, Lydia *dự định* sẽ để bản thân chìm đắm trong thơ ca. Charlotte không thể hình dung được họ sẽ trải qua hơn một tháng của cuộc hôn nhân như thế nào trước khi cố gắng giết nhau.

Và còn nữa... điều này thật không phải. Ned – từ khi nào cô đã nghĩ về anh bằng tên thánh chứ? – không đáng bị đối xử tồi tệ như vậy. Anh có chút độc đoán, và anh chắc chắn là kiêu ngạo, nhưng bên dưới tất cả những điều đó, anh dường như là một người tốt – một người hợp lý và vui tính với trái tim của một quý ông thực sự.

Và đó là khi Charlotte long trọng thề rằng. Không cách nào cô cho phép anh chờ đợi trong nhà thờ vào thứ bảy tới. Cô có thể không có khả năng ngăn chặn việc Lydia và Rupert bỏ trốn, cô thậm chí còn giúp đỡ họ, nhưng cô sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để cứu Ned từ sự bối rối tồi tệ nhất.

Cô nuốt xuống lo lắng. Điều đó có nghĩa là tìm được anh giữa đêm khuya, ngay sau khi Lydia đã chạy trốn một cách an toàn, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Không, nếu như cô muốn sống với một lương tâm thanh thản.

“Em trông đột nhiên nghiêm trọng quá,” anh nhận xét.

Cô cực kỳ ngạc nhiên với tông giọng của anh. “Chỉ đang lơ đãng thôi,” cô nói nhanh, ít nhất mừng vì cô đang không hề nói dối. “Chị gái em và gã nhà thơ dường như trò chuyện khá hợp nhau,” anh lặng lẽ nói, nghiêng đầu sang trái.

Charlotte xoay đầu nhìn quanh. Chắc chắn Lydia và Rupert cách họ phải đến ba mươi mét, đang trò chuyện rất nhanh và nghiêm túc.

Ơn chúa họ đang ở quá xa để có thể nghe được.

“Họ là bạn tốt,” Charlotte nói, hy vọng sự ấm áp cô cảm nhận trên hai gò má không minh chứng cho việc cô đang đỏ mặt. “Bọn em đã quen biết Rupert được nhiều năm rồi.”

“Điều đó có nghĩa vợ tương lai của tôi là một người đam mê thơ ca sao?”

Charlotte mỉm cười ngược ngược. “Em e là vậy, thưa ngài.”

Khi anh nhìn cô, đôi mắt anh trở nên lấp lánh. “Điều đó có nghĩa là cô ấy nghĩ rằng tôi sẽ ngâm thơ cho cô ấy sao?”

“Có lẽ vậy,” Charlotte trả lời, tặng anh một ánh nhìn thông cảm không hề giả dối.

Anh thở dài. “Vậy thì, tôi cho là không kết hôn có lẽ là hoàn hảo nhất.” Và rồi, anh đứng thẳng người. “Đi nào. Chúng ta phải nhổ vài sợi lông và lấy cặp một cặp kính. Nếu chúng ta phải tham gia vào cái trò săn tìm kho báu ngu ngốc này, chúng ta tốt hơn là nên giành chiến thắng.”

Charlotte so vai và bước về phía trước. “Thật vậy, thưa ngài. Cảm xúc của em chính xác cũng là vậy.”

Và họ tham gia trò chơi. Thật lạ, đúng vậy, đúng là anh thường nói gì đó và rồi cảm xúc của

cô cũng chính xác y như thế.

CHƯƠNG 4

Tối thứ sáu là đêm vũ hội trước đám cưới, điều mà Ned có nghĩa vụ phải tham dự kể từ hôm thứ tư và cả hôm thứ năm, nhưng khi anh đứng phía sau khán phòng, lười biếng cầm theo một ly sâm panh cùng một chiếc đĩa đựng ba quả dâu tây, anh không thể hiểu nổi cuộc đời mình ra làm sao nữa.

Cũng những con người ấy, đồ ăn thì có khác. Tất cả chỉ có vậy. Nếu anh là người chuẩn bị, anh sẽ dọn hết tất cả những thứ vô nghĩa tiền hôn nhân này và chỉ đơn giản là chuẩn bị thời gian và địa điểm, nhưng rồi làm gì có ai thèm hỏi ý kiến của anh đâu, mặc dù công bằng mà nói thì, anh sẽ chẳng bao giờ đưa ra ý kiến theo cách này hay cách khác.

Và trên thực tế, anh chưa từng nghĩ về nó cho đến tận tuần này – không, quý thật – anh đã để tâm trong suốt cả tuần nay.

Nhưng tất cả những người khác trông như thể đang tận hưởng quãng thời gian vui vẻ, điều mà anh thấy khá là tốt, vì theo như anh biết thì, anh là người trả tiền cho tất cả những thứ này. Anh thở dài, mơ hồ nhớ lại cuộc trò chuyện dài dòng vô nghĩa anh đã phải thực hiện. “Tất nhiên là Lydia phải có một đám cưới trong mơ.”

Anh nhìn xuống ba quả dâu tây trên đĩa. Ban đầu là có năm quả, rồi thì hai quả đã trôi xuống dạ dày là tất cả bữa tối của anh.

Dâu tây là thứ đắt đến chết tiệt nhất mà anh từng tiêu hóa.

Không phải là anh không đủ tiền để tổ chức những buổi vũ hội; anh có đủ tiền và cũng không cảm thấy bất đắc dĩ phải thực hiện một đám cưới trong mơ cho bất kỳ cô gái nào. Vấn đề, tất nhiên, là cô gái có được đám cưới trong mơ lại hóa ra không phải cô gái trong mơ của anh, và giờ thì, đã quá muộn để thay đổi bất kỳ điều gì – điều mà anh nhận ra nó sẽ thật sự làm nên sự khác biệt.

Và phần đáng buồn nhất lại là anh đã không nhận ra rằng anh cũng có ước mơ. Điều đó chưa từng lướt qua tâm trí anh rằng anh thật sự có thể tận hưởng tình yêu và một cuộc hôn nhân lãng mạn cho đến tận bây giờ, điều mà, nếu ai đó không có bất cứ lý do gì để trì hoãn thì sẽ còn khoảng mười hai giờ nữa trước khi anh đứng trong nhà thờ.

Anh dựa người vào tường, cảm thấy mệt mỏi hơn cả một người đàn ông ở độ tuổi này nên thấy. Làm cách nào, anh tự hỏi, để có thể thoát khỏi vũ hội này mà không trở nên bất lịch sự nhỉ?

Dù vậy, thật sự mà nói, dường như không ai nhận ra anh. Những con người đam mê tiệc tùng này tới đây để tận hưởng bản thân mà chẳng chút bận tâm nào dành cho chú rể. Hoặc,

Ned nhận ra trong khi lướt nhìn khắp khán phòng trong sự ngạc nhiên, cô dâu.

Lydia đang ở đâu?

Anh cau mày, sau đó nhún vai, quyết định rằng điều đó không thành vấn đề. Anh đã từng nói với cô lúc trước, khi họ nhảy điệu waltz đúng nghi lễ, và cô cũng khá vui vẻ, chỉ có chút phân tâm. Kể từ lúc đó, anh không trông thấy cô lượn quanh đám đông, trò chuyện với khách khứa. Cô chắc đang nghỉ ngơi trong phòng dành cho các quý cô, sửa lại gấu váy hoặc trang điểm lại hoặc làm bất cứ thứ gì phụ nữ nghĩ họ cần phải làm khi họ nghĩ rằng không có ai để ý.

Và họ dường như luôn phải rời các bữa tiệc cùng nhau. Charlotte cũng đã biến mất khá lâu rồi, và anh sẽ cược toàn bộ ba quả dâu của mình (điều mà, trong buổi tối nay, nó cũng đáng giá không nhỏ chút nào) rằng cô đã bị Lydia kéo đi.

Anh cũng không hiểu tại sao điều này lại khiến anh khá khó chịu.

“Ned!”

Anh đứng thẳng dậy và dán một nụ cười lên mặt, sau đó quyết định anh cũng chẳng thêm bận tâm. Đó là em gái anh, đang tự mình loay hoay xuyên qua đám đông, kéo theo cô chị họ Emma phía sau.

“Anh đang làm gì mà đứng đây một mình thế này?” Belle hỏi khi cô đã tiến đến gần anh.

“Thương thức sự bầu bạn của bản thân.”

Anh không nói điều đó như một sự xúc phạm, nhưng Belle đã cho là vậy, bởi cô vừa nhăn mặt. “Lydia đâu rồi?” cô hỏi.

“Anh chẳng biết.” Anh nói trung thực. “Chắc đi với Charlotte.”

“Charlotte?”

“Em gái cô ấy.”

“Em biết Charlotte là ai,” cô cáu kỉnh nói. “Em chỉ đơn giản là ngạc nhiên khi anh –” Cô lắc đầu. “Đừng bận tâm.”

Ngay sau đó là Emma tham gia vào cuộc trò chuyện, phải là bụng bầu của cô tham gia trước. “Em định sẽ ăn những quả dâu này à?” cô hỏi.

Ned đưa chiếc đĩa ra. “Mời chị.”

Cô cảm ơn anh và nhón lấy một quả trên đĩa. “Lúc nào cũng đói trong những ngày như thế này,” cô bình luận. “Ngoại trừ, tất nhiên, lúc chị không đói.”

Ned chỉ nhìn chăm chăm vào cô như thể cô đang nói chuyện bằng tiếng Hy Lạp cổ đại trong

khi Belle thì gật đầu như thể cô hoàn toàn hiểu.

“Chị đang béo lên quá nhanh,” Emma nói, chẳng bận tâm đến việc anh đang lờ đi. “Là bởi vì –” Cô vỗ nhẹ nhẹ vào bụng. “Em sẽ biết sớm thôi.”

Ned nghĩ về việc Lydia trở nên nặng nề với đứa con của anh, và điều đó dường như là sai lầm.

Và rồi, khuôn mặt cô thay đổi. Không hẳn là quá nhiều, vì thật sự là vậy. Đôi mắt vẫn vậy, có lẽ là cả mũi, mặc dù không chắc là cả khuôn miệng...

Ned dựa lưng vào tường, cảm thấy đột ngột muốn bệnh. Khuôn mặt người phụ nữ mang thai lơ lửng trong tâm trí anh là của Charlotte, và cô dường như không phải sự sai lầm chút nào.

“Anh phải đi đây,” anh đột ngột lên tiếng.

“Sớm thế sao?” Belle truy hỏi. “Mới có chín giờ.”

“Mai sẽ là ngày trọng đại của anh,” anh cầu nhàu, đó cũng gần như là sự thật.

“À, em cho là vậy,” em gái anh nói. “Lydia cũng đi rồi, và ai cũng như ai cả thôi.”

Anh gật đầu. “Nếu có bất kỳ ai hỏi...”

“Đừng lo,” Belle đảm bảo với anh. “Em sẽ cáo lỗi giùm cho.”

Emma gật đầu đồng tình.

“Ồ, và Ned này,” Belle nói, giọng cô chỉ vừa đủ nghe.

Anh nhìn cô.

“Em rất tiếc,” cô lặng lẽ nói.

Đó là điều ngọt ngào nhất – và khủng khiếp nhất – cô có thể nói ra. Nhưng dù vậy anh vẫn gật đầu, vì cô là em gái anh và anh yêu thương cô. Và rồi, anh bước qua cánh cửa kiểu Pháp ra sân, định sẽ vòng ra phía sau nhà và rời đi theo lối cửa bên, từ đó anh hy vọng có thể về phòng mà không đâm sầm vào ai đó muốn trò chuyện.

Và rồi, tất nhiên, anh nhìn xuống nhận ra mình vẫn cầm chiếc đĩa – anh có thể ăn nốt vài nghìn bảng dâu tây nữa.

“Chị phải quay lại thôi, Lydia!”

Lydia điên cuồng lắc đầu khi cô nhét một đôi giày nữa vào túi, thậm chí không thèm nhìn vào Charlotte khi lên tiếng. “Chị không thể. Chị không có thời gian.”

“Chị sẽ không tới gặp Rupert cho đến tận hai giờ cơ mà,” Charlotte nói. “Còn những năm tiếng nữa.”

Lydia nhìn lên, kinh hoàng. “Chỉ thế thôi sao?”

Charlotte nhìn xuống hai chiếc túi của Lydia. Chúng không hề nhỏ, nhưng chúng không thể mất đến năm giờ để lấp đầy được. Cô quyết định thử cách khác. “Lydia,” cô lên tiếng, cố gắng hết sức để giọng mình nghe thật hợp lý, “bữa tiệc của chị đang ở dưới kia. Chị sẽ bỏ lỡ nó đấy.”

Và rồi, khi Lydia không làm gì khác ngoài quơ toàn bộ hai túi hành lý, đặt chúng cạnh nhau, cô nói lại lần nữa. “Lydia,” Charlotte nói, giọng cô to hơn bình thường. “chị có nghe em nói không? Chị sẽ bỏ lỡ nó đấy.”

Lydia nhún vai. “Vậy thì em quay lại đó đi.”

“Em không phải cô dâu,” Charlotte chỉ ra, nhảy ra đứng trước chị gái mình.

Lydia nhìn cô, sau đó nhìn đồng hồ ngủ. “Màu oải hương hay màu hồng?”

“Lydia...”

“Cái nào đây?”

Charlotte không chắc tại sao – có lẽ là do chuyện này gần như là trò hề tuyệt đối tại thời điểm này, nhưng cô thật sự nhìn xuống. “Chị có những thứ này ở đâu ra?” cô hỏi, nghĩ về đồng hồ ngủ toàn một màu trắng của mình.

“Từ đồng hồ của cô dâu.”

“Cho cuộc hôn nhân của chị với tử tước sao?” Charlotte hỏi trong nỗi kinh hoàng.

“Tất nhiên rồi,” Lydia nói, quyết định cái màu oải hương và ném nó vào trong túi đựng đồ của mình.

“Lydia, chuyện này bệnh quá đấy!”

“Không, nó không,” Lydia nói, dành cho Charlotte toàn bộ sự chú ý của mình kể từ khi họ trốn về phòng. “Đó là thực tế. Và nếu chị kết hôn với Rupert, chị không thể sửa được.” Đôi môi của Charlotte há ra trong sự kinh ngạc. Cho đến giờ, cô không thật sự nghĩ Lydia hiểu rõ được chị ấy sẽ nhận được những gì khi kết hôn với một người có khả năng tài chính hạn hẹp như Rupert. “Chị không phù phẩm như em tưởng đâu,” Lydia nói, khiến Charlotte lúng túng bằng việc đọc chính xác suy nghĩ của cô.

Charlotte im lặng một lúc lâu, sau đó, một cách dịu dàng cô nói gần như một lời xin lỗi, cô lên tiếng. “Em thích màu hồng.”

“Thật không?” Lydia nói với smootj nụ cười. “Chị cũng thế. Chị nghĩ là chị sẽ lấy cả hai.”

Charlotte nuốt xuống khó nhọc trong khi quan sát chị gái đóng gói đồ đạc. “Chị ít nhất cũng nên xuống đó vài phút,” cô nói.

Lydia gật đầu. “Có lẽ em nói đúng. Chị sẽ xuống đó một lần cuối.”

Charlotte bước ra cửa. “Em sẽ quay lại ngay. Nếu có ai đó hỏi về chị. Em sẽ...” Cô huơ tay bất lực trong không khí khi cố gắng hoàn thành những điều định nói. “À, em sẽ nghĩ ra thứ gì đó.”

“Cảm ơn em,” Lydia nói.

Charlotte không nói gì, nhưng cô gật đầu, cảm thấy cũng thật quá khó khăn để thốt lên bất cứ lời nào hơn nữa. Cô lặng lẽ bước khỏi phòng và khép chặt cửa lại trước khi vội vã bước xuống sảnh. Cô không hề mong đợi chuyện này; cô cho là cô sẽ nói dối đủ tốt, nhưng cô căm ghét chuyện này, và hơn tất cả, cô ghét phải làm chuyện này với tử tước.

Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh không quá tử tế đến vậy.

Tử tế. Bằng cách nào điều đó đã khiến cô mỉm cười. Anh sẽ ghét bị gọi là tử tế. Bảnh bao, có lẽ còn được. Nguy hiểm, chắc chắn rồi. Và quý quyết cũng có vẻ khá thích hợp.

Nhưng dù tử tước có thích nó hay không, anh vẫn là một người đàn ông tử tế, anh là người tốt và trung thực, và anh chắc chắn không đáng phải nhận những gì Lydia ném vào anh.

Lydia và...

Charlotte dừng lại trên đầu cầu thang và nhắm mắt lại, chờ để nhấn chìm làn sóng tội lỗi dâng lên thành một cơn buồn nôn. Cô không muốn nghĩ về sự can thiệp của mình trong hôn lễ thảm bại sắp tới. Cô cần phải tập trung, để chuyên tâm giúp chị gái mình lên đường an toàn.

Và sau đó cô có thể làm điều đúng đắn cho tử tước – tìm anh và cảnh báo anh rằng anh sẽ không thể...

Charlotte rùng mình, tưởng tượng ra cảnh trong nhà thờ. Cô không thể để chuyện đó xảy ra được. Cô *sẽ không* thể. Cô –

“Charlotte?”

Đôi mắt cô mở ra. “Thưa ngài!” cô cất giọng khàn khàn, không thể tin được anh đang đứng trước cô. Cô không muốn thấy anh cho đến khi chuyện này kết thúc, không muốn nói chuyện với anh. Cô không chắc lương tâm cô có cho phép không nữa.

“Em ổn chứ?” anh hỏi, khiến tim cô tan vỡ bởi sự quan tâm hiển hiện trong giọng mình.

“Em ổn,” cô nói, nuốt xuống cho đến khi cổ có thể trưng ra một nụ cười gượng gạo. “Chỉ hơi bị... quá tải.”

Môi anh mím lại khô khốc. “Em là một trong những phù dâu chính.”

“Vâng,” cô nói. “Chắc chắn vậy. Chỉ là hơi khó khăn. Ý em là, dĩ nhiên nó sẽ không mấy khó khăn, nhưng... à...” Cô tự hỏi cô đã bao giờ thốt ra điều gì vô nghĩa hơn thế chưa. “Em chắc chắn là dù thế nào nó cũng hơi khó khăn.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô một cách hiếu kỳ, dữ dội đủ để khiến cô nhấp nhồm, sau đó lẩm baaor. “Em không biết được đâu.” Anh giơ chiếc đĩa nhỏ trong tay ra. “Dâu tây không?”

Cô lắc đầu; dạ dày cô đang quá nhộn nhạo để nghĩ đến việc ăn uống. “Anh đang đi đâu vậy?” cô hỏi, chủ yếu là để lấp đầy sự im lặng.

“Lên lầu. Lydia đã rời đi, và –”

“Chị ấy hơi lo lắng,” Charlotte thốt ra. Chắc chắn anh không định qua thăm Lydia trong phòng chị ấy chứ. Nó sẽ không đúng quy tắc, nhưng còn tệ hơn, anh sẽ bắt gặp chị ấy đang đóng gói đồ đạc. “Chị ấy đi nghỉ rồi,” cô nói nhanh, “nhưng chị ấy hứa là sẽ quay lại sớm thôi.”

Anh nhún vai. “Cô ấy có thể làm gì mình thích. Bọn anh còn cả một ngày dài phía trước trong ngày mai, và nếu cô ấy muốn nghỉ ngơi, cứ để cô ấy nghỉ.”

Charlotte gật đầu, từ từ thở ra khi cô nhận ra anh chưa từng có ý định đi tìm Lydia.

Và rồi cô phạm sai lầm lớn nhất trong đời.

Cô nhìn lên.

Thật kỳ lạ, bởi trong bóng tối, chỉ với chút ánh sáng mờ ảo phía sau cô, và cô không thể trông thấy màu mắt anh. Nhưng khi cô nhìn anh, đôi mắt cô bị ghim chặt bởi ánh mắt anh, chúng quá nóng bỏng, quá xanh, và dường như toàn bộ ngôi nhà đang sụp đổ quanh họ...

Cô không nghĩ bản thân có thể nhìn đi chỗ khác được.

Ned trốn đi về phía cầu thang phụ với mục đích tránh khỏi tất cả mọi người, nhưng khi anh trông thấy Charlotte Thornton trên đầu cầu thang, có thứ gì đó bật lên trong anh, và anh nhận ra tất cả mọi người không bao gồm cả cô.

Điều anh lo sợ có lẽ là thật, rằng anh muốn cô, dù cho mỗi khi anh để ánh mắt mình trượt xuống đôi môi cô, anh lại cảm thấy có thứ gì đó quặn thắt ruột gan rằng sẽ không bao giờ,

không bao giờ được ghì chặt lấy em vợ anh.

Điều đó còn hơn cả khi anh thấy cô, chỉ đứng đó với đôi mắt nhắm nghiền, cô dường như đầy sống động, một chiếc neo vững chãi trong khi mọi thứ quay vòng vòng quanh anh. Nếu như anh bằng cách nào đó được phép chạm vào cô, chỉ cần nắm tay cô thôi, mọi thứ sẽ lại ổn.

“Em có thích khiêu vũ không?” anh hỏi, những từ ngữ khiến anh cũng cảm thấy ngạc nhiên khi nó thoát ra khỏi môi anh.

Anh trông thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô, nghe thấy nó trong hơi thở gấp gáp của cô trước khi cô lặp lại câu hỏi, “Khiêu vũ sao?”

“Có không?” anh hỏi, khá chắc rằng anh đang dẫn bản thân thẳng tới nguy hiểm nhưng lại hoàn toàn không thể làm gì được. “Đã khiêu vũ, ý anh là vậy. Không có nhiều thứ trong buổi tối nay, và tôi không trông thấy em khiêu vũ.”

Cô lắc đầu. “Mẹ khiến em hơi bận rộn,” cô giải thích, nhưng cô nghe có vẻ mất tập trung, như thể những lời cô nói chẳng ăn nhập gì với những điều đang diễn ra trong đầu cô. “Bữa tiệc và những thứ kiểu thế.”

Anh gật đầu. “Em nên khiêu vũ,” anh nói, thực sự có ý, em nên khiêu vũ với tôi.

Anh đặt đĩa của mình lên một bậc cầu thang gần đó, lẩm bẩm. “Mắt cá chân của em sẽ ra sao nếu như em không vận động một chút cho đến khi nó lành hẳn?”

Cô lặng thinh, chỉ đứng đó nhìn chăm chăm vào anh, không phải như thể anh phát điên, mặc dù anh chắc chắn là mình điên rồi, ít nhất là trong buổi tối nay. Cô chỉ nhìn anh chăm chăm, như thể cô không tin được vào mắt cô, hay tai cô, hay chỉ là khoảnh khắc này.

Âm nhạc cất lên phía dưới; cầu thang xoắn khiến không ai có thể trông thấy họ từ cả tầng dưới hay tầng trên.

“Em nên khiêu vũ,” anh nói lại, và rồi, để chứng minh rằng một trong hai người họ vẫn còn chút lý trí, Charlotte lắc đầu.

“Không,” cô lên tiếng, “em nên đi thôi.”

Tay anh buông xuống bên người, và rồi anh nhận ra anh vừa nâng nó lên trong ý định đặt tay lên lưng cô cho một điệu waltz.

“Mẹ sẽ tìm em, cô nói. “Và rồi em phải đi kiểm tra Lydia nữa.”

Anh gật đầu.

“Và rồi em phải –” Cô ngược nhìn anh... chỉ trong khoảnh khắc. Chỉ trong một phần tư giây ngắn ngủi, nhưng cũng đủ dài để đôi mắt họ gặp nhau trước khi cô quay đi.

“Nhưng em không thể khiêu vũ.”

Và cả hai đều biết ý cô là gì. *Em không thể khiêu vũ cùng anh.*

CHƯƠNG 5

Tối muộn hôm đó, Ned tìm thấy sự an ủi bằng một ly brandy mạnh cùng sự yên tĩnh trong thư viện nhà Thorton, anh không thể xua đi cơn rùng mình như thể anh vừa bước xuống khỏi một cây cầu.

Tất nhiên là anh biết, anh đang bước vào một cuộc hôn nhân không tình yêu. Nhưng anh nghĩ mình đã quen được với khái niệm đó. Chỉ là gần đây – trong khoảng một tuần gần đây, thực tế là – anh nhận ra anh có chút ích kỷ, hoặc, ít nhất là, có chút thương xót, cho phần còn lại của đời mình.

Và anh chẳng thể làm được gì với nó cả. Có lẽ là vào lúc khác, ở một nơi nào khác một người đàn ông có thể trốn thoát khỏi một lễ kết hôn trước khi nó diễn ra chỉ vài giờ, nhưng không phải vào năm 1824 và không phải ở Anh Quốc.

Anh đang nghĩ gì vậy chứ? Anh không yêu người phụ nữ anh sắp kết hôn, cô cũng không yêu anh, thẳng thắn là vậy, anh thậm chí còn không chắc là họ *biết* về nhau nữa.

Anh không hề biết Lydia là một người đam mê thơ ca cho đến khi Charlotte nói với anh khi họ tham gia trò chơi tìm kho báu (mà họ đã, tất nhiên, giành chiến thắng. Mà nhân thể, trò chơi ngớ ngẩn gì thế không biết?)

Nhưng đó không phải điều một người đàn ông nên biết về vợ anh ta hay sao? Đặc biệt là khi người đàn ông trong câu hỏi không chắc là mình có lấy nổi một tập thơ nào trong thư viện hay không nữa?

Khi anh ngồi trong bóng tối, suy nghĩ về cuộc đời mình sẽ tới đâu, anh không thể ngừng nghĩ rằng đây chính là điều Belle đã luôn cố gắng để nói với anh trong cả tháng qua.

Anh thở dài. Belle có thể là em gái anh, nhưng nhiều khi anh phải đau đớn thừa nhận rằng, điều đó không có nghĩa là cô không thường nói đúng.

Anh chẳng biết gì về Lydia Thorton.

Anh không biết cô, và dù vậy anh vẫn sẽ kết hôn với cô.

Nhưng, anh nghĩ với một tiếng thở dài, trong khi mắt anh vẫn vờ nhìn quanh một chồng sách bọc da nằm trong góc, rằng cũng không hẳn là cuộc hôn nhân của anh sẽ là một sự thất bại. Rất nhiều cặp đôi đã tìm thấy tình yêu sau khi họ kết hôn, không phải sao? Hoặc nếu không phải tình yêu, thì cũng là một tình bạn mãi nguyên. Đó là tất cả, đó chính là mục đích anh đã nhắm tới ngay từ đầu.

Và đó, anh nhận ra, là những gì anh sẽ phải học cách sống chung. Bởi anh đã biết về Lydia Thorton thêm một chút trong tuần qua. Chỉ đủ biết rằng anh sẽ không bao giờ yêu cô, không phải như cách một người đàn ông yêu vợ mình.

Và Charlotte.

Charlotte, người mà anh có lẽ sẽ không bao giờ liếc nhìn đến lần thứ hai ở London. Charlotte, người đã khiến anh cười, cũng là người anh có thể kể những trò đùa ngớ ngẩn mà không cảm thấy xấu hổ.

Và, anh kiên quyết nhắc nhở mình, là người sẽ trở thành em gái anh trong khoảng bảy giờ nữa hoặc hơn.

Anh nhìn xuống chiếc ly trống rỗng trong tay, tự hỏi anh đã uống hết từ lúc nào. Anh đang nghiêm túc nghĩ đến việc đổ thêm một ly nữa thì nghe thấy tiếng cạch cửa.

Buồn cười thật, anh nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã ngủ rồi chứ. Đã – anh liếc nhìn đồng hồ trên mặt lò sưởi, gần hai giờ sáng rồi. Trước khi anh rời bữa tiệc, anh đã nghe thấy tiếng nhà Thornton cáo lỗi rằng sẽ kết thúc bữa tiệc vào lúc 11 giờ, tỏ rõ mong muốn rằng các khách khứa nên được nghỉ ngơi để có thể tỉnh táo cho buổi lễ sáng thứ bảy.

Ned hoàn toàn không muốn bị làm phiền nên anh đã leo qua một cánh cửa để mở và nhìn ra ngoài. Không có tiếng cạch của ổ khóa hay tiếng rít của bản lề để cảnh báo anh chút nào về sự hiện diện của một người khác, và anh cũng không kịp cảm thấy tò mò như lẽ ra phải thế.

“Suyt!”

Chắc chắn là một giọng nữ vẻ dễ dàng. “Chị có cần phải đóng gói nhiều đồ đến thế không?”

Anh cau mày. Giọng đó nghe có vẻ hơi giống với Charlotte. Anh đã dành quá nhiều thời gian bên cô trong vài ngày qua để anh có thể nhận ra giọng cô còn dễ dàng hơn giọng Lydia.

Nhưng Charlotte đang làm cái quỷ gì giữa đêm hôm như vậy?

Ned đột ngột cảm thấy như thể ai đó thụi vào bụng mình. Cô đã có người yêu sao? Chắc chắn Charlotte không phải đồ ngốc.

“Chị không thể bỏ đi chỉ với một chiếc váy buổi sáng được!” một giọng nữ thứ hai. “Em định để chị xuất hiện như một kẻ ăn xin sao?”

Hừm. Anh nghĩ là anh nhận được ra giọng Lydia tốt hơn anh nghĩ, bởi giọng nói đó nghe khá giống cô.

Tại anh vênh lên. Quên Charlotte đi – Lydia đang định đi đâu? Cô đang nghĩ cô đang đi chỗ quái nào trong đêm ngay trước đám cưới của họ chứ?

Ai quay đầu gần hơn khe cửa, mừng là đêm nay không có trăng. Đã có đủ ánh sáng xuyên qua cửa sổ và anh đã quyết định rằng không cần thắp thêm nến trong khi ngồi xuống với ly rượu của mình. Không có chút ánh sáng nào trong thư viện, không có chút dấu hiệu nào rằng

căn phòng có người ở. Trừ khi Charlotte và Lydia nhìn chăm chú vào đó, bằng không họ sẽ không trông thấy anh khi họ đi qua.

Giữ chặt ánh mắt chỗ cầu thang, anh trông thấy khi họ bước xuống, mỗi người mang theo một chiếc vali lớn. Ánh sáng duy nhất đến từ ngọn nến được cầm trên bàn tay còn lại của Charlotte. Lydia chắc chắn đang mặc bộ đồ đã ngoại, và Charlotte mặc một chiếc váy hàng ngày xám xịt mà anh gần như không thể phân biệt được trong ánh sáng nhập nhoạng.

Không phải những bộ đồ người ta mong đợi ở phụ nữ vào giữa đêm khuya.

“Chị chắc chắn Rupert đang đợi chị chỗ xe ngựa à?” Charlotte thì thầm.

Ned không nghe thấy Lydia trả lời, không biết chắc cô có trả lời hay cô chỉ gật đầu. Tiếng ầm trong tai anh đang chặn lại tất cả âm thanh khác, loại bỏ tất cả mọi thứ ngoại trừ nỗi đau thuần túy.

Lydia đang bỏ rơi anh. Lén bỏ đi giữa đêm chỉ vài giờ trước khi anh lên kế hoạch gặp cô tại nhà thờ trong làng.

Cô đang trốn đi.

Với gã công tử bột Marchbacks.

Anh đang ngồi đây dần vặt bản thân bởi cuộc hôn nhân anh không hề mong muốn, và cô dâu dễ dãi mặt của anh đang lên kế hoạch để quăng sạch tất cả đi.

Anh muốn hét tướng lên. Anh muốn động nắm tay vào tường. Anh muốn –

Charlotte. Charlotte đang giúp cô ta.

Cơ thịnh nộ của anh tăng cao gấp ba. Sao cô có thể làm thế với anh? Chết tiệt tất cả, họ là bạn. Bạn đấy. Anh mới chỉ biết cô được vài ngày ít ỏi, nhưng trong khoảng thời gian đó anh đang dần hiểu cô, thật sự hiểu cô. Hay chỉ là anh nghĩ thế. Anh đã nghĩ Charlotte là người trung thực và đúng đắn như anh đã tưởng tượng ra.

Charlotte. Cơ thể anh căng ra hơn nữa, mỗi cơ bắp trong người anh căng lên với cơn giận dữ. Anh đã nghĩ rằng cô tốt hơn thế này.

Cô nên biết cô đã làm gì với anh khi cô giúp Lydia trốn thoát.

Hay liệu cô đã nghĩ anh sẽ trải qua buổi sáng mai thế nào đây, đứng đó trước bàn thờ chúa, trước mặt hàng trăm con người, chờ đợi một cô dâu sẽ không bao giờ tới?

Hai người phụ nữ trẻ di chuyển chậm, bị cản trở bởi những túi hành lý lớn. Lydia đang lê bước đi, rõ ràng là không khỏe như Charlotte, người mà ít nhất đang cố gắng bước được hai bậc một. Med chờ cho đến khi họ xuống hẳn, quai hàm anh siết chặt hơn nữa, và rồi, chỉ là

chúng đang kêu ken két cũng như bản lề cánh cửa.

Anh bước ra.

“Định đi đâu à?” anh hỏi, ngạc nhiên trước tông giọng khinh khỉnh kéo dài của mình. Anh đã khá chắc rằng những lời nói ra sẽ gần như một tiếng gầm.

Lydia nhảy bật trở lại, và Charlotte thét lên nho nhỏ, tiếng thét thay đổi chút ít khi cô đánh rơi túi đồ lên chân.

Anh dựa một bên người lên cánh cửa trong khi khoanh tay lại, biết rằng anh cần phải kiểm soát từng chút cảm xúc của mình. Một tia lửa nhỏ thôi và rồi anh sẽ nổ tung. “Đã hơi muộn để ra ngoài rồi, hai người không nghĩ thế sao?” anh hỏi, giữ giọng cố tình nhẹ nhàng.

Hai cô gái nhà Thornton chỉ nhìn chăm chăm vào anh run rẩy. “Với cả hai người, tôi đoán vậy,” anh thì thầm. “Người ta sẽ nghĩ rằng hai người đang định làm gì mờ ám trong lúc này đây.”

“Chuyện này không giống vẻ bề ngoài đâu,” Charlotte thốt ra.

Anh nhìn Lydia để xem liệu cô đã tìm lại được lưới của mình chưa, nhưng cô dường như đang quá sợ hãi để thốt nên lời.

Tốt.

Anh quay lại về phía Charlotte, bởi cô rõ ràng là một đối thủ xứng đáng hơn. “Thú vị nhỉ,” anh nói, “bởi tôi không chắc nó trông giống thế nào nữa. Có lẽ cô nên nói cho tôi biết?”

Charlotte nuốt nước bọt và siết chặt hai tay vào nhau. “Vâng,” cô lên tiếng, rõ ràng là đang trì hoãn. “Vâng...”

“Nếu tôi mà là một người kém thông minh,” anh nói lơ đãng. “Tôi hẳn đã nghĩ nó trông giống như cô dâu yêu dấu của mình đang bỏ trốn trong đêm trước lễ cưới của chúng ta, nhưng rồi tôi lại tự nhủ, ‘Chắc hẳn chuyện đó là không thể nào’. Những cô gái nhà Thorton sẽ không dại gì lại cố gắng thành một diễn viên đóng thế như vậy đâu.”

Anh đã làm được. Anh đã khiến họ im lặng. Charlotte đang chớp mắt giận dữ, và anh gần như có thể thấy được những suy nghĩ của cô phía sau đôi mắt đó, đang làm việc điên cuồng để tìm điều gì đó để nói, nhưng chẳng có gì. Lydia thì chỉ như thể cô đang nhìn chăm chăm vào mặt trời quá lâu.

“Vậy thì,” anh tiếp tục, tận hưởng khoảnh khắc này một cách khá bệnh hoạn và thảm hại, “rõ ràng là cô không chạy trốn, và cô” – anh quay sang Charlotte và đâm cô với một ánh nhìn thù địch – “rõ ràng là không giúp đỡ cô ấy, vậy có lẽ cô sẽ nói cho tôi biết hai người đang làm gì.”

Lydia nhìn Charlotte, ánh mắt cầu xin. Charlotte nuốt xuống nhiều lần trước khi lên tiếng. “Vâng, thật sự thì, tôi...”

Anh nhìn cô.

Cô ngước mắt nhìn anh. Ánh mắt anh chưa từng dao động. “Tôi...tôi...”

Và đôi mắt họ vẫn đang khóa vào nhau.

“Chị ấy đang bỏ trốn với người yêu,” Charlotte thì thầm, ánh mắt cuối cùng cũng trượt xuống sàn.

“Charlotte!” Lydia kêu lên, giọng cô xuyên qua màn đêm tĩnh lặng. Co quay sang phía em gái với một biểu hiện khó chịu và hoài nghi. “Sao em có thể làm thế?”

“Ôi, Vì Chúa, Lydia,” Charlote quay lại, “anh ấy rõ ràng là biết rồi.”

“Có lẽ anh ta –”

“Cô nghĩ tôi ngu ngốc đến đâu?” Ned hỏi cô. “Chúa ơi, cô muốn kết hôn với một người đàn ông không đủ sáng suốt để hiểu được,” – anh vung tay trong không khí – “chuyện này?”

“Em đã bảo làm thế này không được đâu mà,” Charlotte nói với chị gái, giọng cô cấp bách và đau đớn. “Em đã nói với chị nó là sai trái. Em đã nói với chị là chị sẽ không bao giờ bỏ trốn được đâu mà.”

Lydia quay về phía Ned. “Anh sẽ đánh tôi sao?”

Anh nhìn chằm chằm cô choáng váng. Ôi, chết tiệt. Giờ thì cô ta đang khiến anh á khẩu.

“Phải không?” cô hỏi lại.

“Tất nhiên là không,” anh thẳng toẹt. “Mặc dù cô có thể yên tâm là nếu tôi có bao giờ tấn công một người phụ nữ, cô sẽ là người đầu tiên tôi cân nhắc tới.”

Charlotte nắm lấy cánh tay Lydia và cố gắng kéo chị về phía cầu thang. “Chúng tôi sẽ quay lại,” cô nói vội vã, ánh mắt cô chạm vào mắt anh dường như kéo dài mãi mãi. “Chị ấy xin lỗi. Tôi xin lỗi. Chúng tôi xin lỗi.”

“Và cô nghĩ như thế là đủ sao?” Anh hỏi.

Cô nuốt xuống khó nhọc, và làn da cô trông khá nhợt nhạt, thậm chí ngay cả dưới ánh nền nhấp nhòang. “Chúng tôi sẽ chuẩn bị cho đám cưới,” cô nói, giật mạnh chiếc vali. “Tôi sẽ đảm bảo là chị ấy sẽ có mặt trong nhà thờ đúng giờ. Anh có thể tin tôi.”

Và câu đó đã được việc. *Anh có thể tin tôi.* Sao cô còn dám nghĩ về nhưng từ đó chứ?

“Không nhanh thế đâu,” anh nghiêng rằng, chặn họ lại.

Charlotte quay người, mắt cô ánh lên vẻ tuyệt vọng. “Anh muốn gì?” cô kêu lên. “Tôi đã nói với anh là tôi sẽ đảm bảo chị ấy sẵn sàng. Tôi đã nói là tôi sẽ chắc chắn rằng chị ấy sẽ đến nhà thờ đúng giờ. Tôi sẽ xem như không ai biết về rắc rối đêm nay, và anh biết là sẽ không có gì phải xấu hổ với lối cư xử này của Lydia.”

“Rất nghĩa khí,” anh nói. “Nhưng với rắc rối thế này, kết hôn với Lydia không còn có vẻ hấp dẫn cho lắm.”

Miệng Lydia rớt xuống bởi lời nói xúc phạm, và anh buộc phải nhìn đi nơi khác, tự ghê tởm bản thân trước phản ứng của cô. Cô ta mong đợi cái quái gì được nữa chứ?

Và rồi ánh mắt anh rơi về phía Charlotte, người đột nhiên trông đáng yêu đến ngạc nhiên dưới ánh nến, mái tóc cô sáng lên bởi những tia lửa đỏ. “Anh muốn gì?” Cô thì thầm, đôi môi run rẩy thốt nên lời.

Cô ngược mắt nhìn lên, bờ môi hé mở, đôi mắt cô chuyển thành màu bạc dưới ánh nến. Anh đã muốn được khiêu vũ với cô.

Còn bây giờ - giờ thì tất cả mọi thứ đã thay đổi, giờ thì Lydia đã bước được nửa đường ra đến cửa, cuối cùng anh cũng có thể thừa nhận rằng anh muốn nhiều hơn nữa.

Tâm trí anh đang lấp đầy bởi những suy nghĩ, về tình dục và sự quyến rũ, và thứ gì đó còn hơn thế mà anh không thể hoàn toàn gọi tên.

Anh nhìn thẳng vào Charlotte, nhìn thẳng vào đôi mắt xám huyền diệu, và anh nói, “Tôi muốn *em*.”

Trong khoảnh khắc, không một ai thốt nên lời. Không ai thậm chí có thể thở được.

Và rồi, cuối cùng Charlotte cũng lên tiếng. “Anh điên rồi.”

Tuy nhiên, tử tước chỉ đơn giản là nắm lấy hai chiếc vali của Lydia và nâng chúng lên, như thể chúng nhẹ tựa lông hồng.

“Anh định đi đâu với những cái đó?” Lydia rít lên (tiếng rít nhỏ thôi, nếu như nó có thể nhỏ được, mà dường như là có thể, bởi không ai chạy xuống cầu thang sau câu hỏi ồn ào đó.)

Anh sỏi bước ra cửa và ném chúng ra ngoài. “Đi đi,” anh nói cay nghiệt. “Cút ra khỏi đây.”

Đôi mắt Lydia liếc nhìn ra ngoài. “Anh để tôi đi sao?”

Câu trả lời của anh là một tiếng khịt mũi thiếu kiên nhẫn trong khi anh sỏi bước trở lại, siết chặt lấy cánh tay cô, và bắt đầu kéo cô về phía cửa. “Cô có nghĩ là tôi còn muốn kết hôn với cô sau chuyện này nữa không?” anh rít lên, âm lượng tăng dần. “Bây giờ thì, cút đi.”

“Nhưng tôi phải đi một phần tư dặm nữa trước khi gặp được Rupert,” Lydia phản đối, đầu cô di chuyển nhanh giữa em gái và Ned. “Charlotte định sẽ mang túi xách giúp tôi.”

Charlotte quan sát trong nỗi kinh hoàng khi Ned quay sang Lydia với vẻ độc ác nhất có thể tưởng tượng. “Cô lớn rồi,” anh nói. “Tự lo lấy thân đi.”

“Nhưng tôi không thể -”

“Vì tình yêu chúa, đúng là đàn bà,” anh bùng nổ, “bảo Marchbacks quay lại mà lấy chúng! Nếu như anh ta muốn cô đủ tệ hại, anh ta sẽ mang mấy cái túi chết tiệt của cô.”

Và rồi, trong khi Charlotte nhìn chăm chăm với cái miệng há hốc, anh đẩy Lydia qua cửa và đóng sầm cửa lại.

“Lydia,” cô cố gắng rít lên trước khi anh quay về phái cô.

“Em” anh nói.

Chỉ một từ thôi, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ được là, Ơn Chúa không thêm từ nào nữa.

Nhưng –

“Chờ đã!” cô kêu lên. “Tôi phải nói lời tạm biệt với chị gái tôi đã.”

“Em sẽ làm những gì tôi nói em có thể làm –”

Cô lướt qua anh và chạy ra cửa. “Tôi phải nói lời tạm biệt đã,” cô nói lần nữa, giọng cô vụn vỡ. “Tôi không biết khi nào sẽ gặp lại chị ấy nữa.”

“Tôi cầu cho thời điểm đó không quá sớm,” anh lẩm bẩm.

“Làm ơn đi,” Charlote van nài. “Tôi phải –”

Anh bắt lấy cô quanh thắt lưng, nhưng rồi cánh tay anh buông xuống. “Ôi thôi, được rồi,” anh lẩm bẩm. “Đi đi. Em có ba mươi giây.”

Charlotte không dám tranh luận nữa. Anh đang hành xử vô lý khủng khiếp, và cũng nhiều như cô ghét sự giận dữ của anh, cô cho rằng anh có quyền tức giận.

Nhưng anh đã nghĩ cái *quỷ* gì khi anh nói rằng anh muốn *cô*?

Đủ rồi. Cô không thể nghĩ về chuyện đó lúc này. Không phải khi mà chị gái cô đang chạy trốn trong đêm.

Không phải khi việc nhớ lại gương mặt anh khiến cô run rẩy. Đôi mắt xanh, quá mãnh liệt

khi anh nói.

Tôi muốn em.

“Lydia!” cô gọi với theo, tuyệt vọng. Cô đẩy cánh cửa mở và sải bước ra ngoài, như thể quỹ xú đang bám sát theo gót chân mình.

Và sự thật là – cô không chắc rằng chúng có đuổi theo hay không nữa.

“Lydia!” cô gọi lần nữa. “Lydia!” Lydia đang ngồi dưới một gốc cây, thẫn thức.

“Lydia!” Charlotte kêu lên trong nỗi kinh hoàng khi chạy đến bên chị. “Có chuyện gì vậy?”

“Mọi chuyện lẽ ra không phải thế này,” Lydia nói, nhìn lên qua đôi mắt ngấn nước.”

“Vâng, không phải,” Charlotte đồng ý, ném một ánh nhìn lo lắng về phía cửa. Ned đã nói là ba mươi giây, và cô cho là anh thật sự có ý đó. “Nhưng đây là cách nó diễn ra rồi.”

Nhưng điều đó dường như là không đủ với Lydia. “Anh ta lẽ ra sẽ không tìm thấy chị,” cô phản đối. “Anh ta lẽ ra phải bối rối.”

“Anh ấy chắc chắn là có bối rối,” Charlotte trả lời, tự hỏi có chuyện gì xảy ra với chị gái mình vậy. Không phải chị ấy muốn kết hôn với Rupert sao? Không phải chị ấy đã có được chính xác những gì chị ấy muốn sao?

Tại cái quái gì mà chị ấy vẫn phàn nàn chứ?

“Không,” Lydia thở hển hển, lau đôi má bằng mu bàn tay. “Nhưng nó sẽ là tất cả những chuyện sẽ xảy ra sau khi chị rời đi. Chị không cần phải nghĩ về nó nữa.”

Charlotte nghiêng răng. “À, thế thì thật tệ đấy, Lydia.”

“Và chị không nghĩ là anh ta vui vẻ gì khi để chị đ-đ-đi!” Và đó là lúc Lydia lại khóc thêm lần nữa.

“Đứng lên,” Charlotte đứng dậy, kéo mạnh Lydia đứng lên. Quá đủ rồi. Cô có một anh chàng tử tước giận dữ bên trong đang chờ để xé cô ra thành từng mảnh, và Lydia thì lại là người đang *phàn nàn* sao? “Em có quá đủ cho chuyện này rồi!” cô bùng nổ. “Nếu chị không muốn kết hôn với tử tước, chị lẽ ra không nên nhận lời.”

“Chị đã nói với em tại sao chị lại đồng ý rồi mà! Chị đồng ý vì em và Caroline và Georgine. Anh ấy hứa sẽ có một khoản hồi môn cho em.”

Chị ấy đúng, nhưng dù Charlotte có đánh giá cao sự hy sinh Lydia gần như đã làm, cô không cảm thấy thật sự muốn đưa ra bất kỳ lời khen ngợi nào ngay lúc này. “Được rồi, nếu chị định chạy trốn với người yêu,” cô nói, “chị nên làm thế từ vài tuần trước mới phải.”

“Nhưng ngân hàng nói là –”

“Em không quan tâm một chút nào về khoản trợ cấp không đầy của Rupert,” Charlotte ngắt lời. “Chị đang hành động như một đứa trẻ ấy.”

“Đừng có nói chuyện với chị kiểu đó!” Lydia quay người, thẳng vai. “Chị lớn tuổi hơn em đấy!”

“Vậy thì cư xử như thế đi!”

“Được rồi!” Và với câu nói đó, Lydia nhấc hai chiếc vali lên và bắt đầu bước đi. Cô bước được tám bước trước khi lảo bầm, “Ôi, chết tiệt thật,” và đặt thụp chúng xuống đất. “Mình đã đóng gói những cái quý gì thế?” cô hỏi, chống tay lên hông khi nhìn chăm chăm vào đồng hành lý mang theo.

Và đột nhiên Charlotte mỉm cười. “Em không biết.” Cô nói một cách bất lực, lắc đầu.

Lydia quay lại nhìn với vẻ dịu dàng. “Chị có lẽ cần nhiều hơn một bộ đồ hàng ngày.”

“Có lẽ vậy,” Charlotte đồng ý.

Lydia nhìn xuống đồng hành lý và thở dài.

“Rupert sẽ lấy chúng cho chị,” Charlotte nói nhẹ nhàng.

Lydia quay người và bắt gặp ánh mắt em gái. “Phải,” cô nói, “anh ấy sẽ lấy.” Sau đó mỉm cười. “Anh ấy tốt nhất là nên thế.”

Charlotte vẫy tay chào từ biệt. “Hạnh phúc nhé.”

Câu trả lời của Lydia, là biểu hiện sợ hãi bởi Ned, đang đi qua cánh cửa trước và giờ đang sai bước một cách có mục đích về phía họ. “Cẩn thận nhé.”

Và rồi cô bỏ chạy vào màn đêm.

Charlotte quan sát chị gái biến mất xuống con đường sâu hun hút, hít sâu một hơi như thể cô đang cố gắng làm dịu sự căng thẳng cho trận chiến chắc chắn sắp tới. Cô có thể nghe thấy tiếng Ned đến gần; tiếng bước chân của anh nhanh và nặng nề trong màn đêm yên tĩnh. Ngay khi cô quay lại, anh đã đứng ngay cạnh cô, gần đến mức khiến cô không thể thở được.

“Vào trong,” anh nghiêng răng, hất đầu về phía ngôi nhà.

“Không đợi được đến sáng sao?” cô hỏi. Anh đã cho cô hơn ba mươi giây để nói lời từ biệt với Lydia; có lẽ anh cho điều đó đã là hào phóng lắm rồi.

“Ồ, tôi không nghĩ vậy đâu,” anh nói bằng một giọng điệu đáng e ngại.

“Nhưng –”

“Ngay lập tức!” anh xoay người, bắt lấy khuỷu tay cô.

Nhưng ngay cả khi anh nửa kéo cô về phía ngôi nhà, cái siết tay của anh cũng nhẹ nhàng đến đáng ngạc nhiên, và Charlotte thấy mình đang vấp vấp vừa đi vừa chạy theo sau những sải bước dài của anh. Trước khi cô nhận ra, cô đã lại đang đứng trong thư viện của cha, với cánh cửa đóng chặt phía sau họ.

“Ngồi xuống,” anh ra lệnh, chỉ tay về phía một chiếc ghế.

Cô siết chặt hai tay vào nhau. “Tôi muốn đứng, nếu anh không phiền.”

“Ngồi xuống.”

Cô ngồi xuống. Nó dường như là một cuộc chiến ngu ngốc để tham gia, khi mà xét đến cuộc chiến thật sự đang ở ngay trước mắt.

Trong khoảnh khắc anh không làm gì ngoài nhìn chăm chăm vào cô, và cô thật sự muốn anh hãy cứ mở miệng và hét toáng lên. Bất cứ điều gì cũng tốt hơn so với thái độ im lặng khinh khỉnh này. Ánh trăng đủ sáng để phản chiếu màu mắt xanh trong của anh, và cô cảm thấy bị xuyên thủng nhanh chóng bởi ánh mắt ấy.

“Thưa ngài!” cô cuối cùng cũng lên tiếng, hỗn hển phá vỡ sự im lặng.

Câu đó dường như là châm ngòi cho anh. “Em có biết em đã làm gì không?” anh hỏi. Giọng anh thật nhẹ nhàng, và lạ lùng là nó nghe còn tồi tệ hơn bất kỳ tiếng la hét nào.

Charlotte không trả lời ngay lập tức. Cô không nghĩ là anh thật sự muốn một câu trả lời, và cô đã được chứng minh là đúng khi mà chỉ ba giây sau anh nói tiếp. “Em vẫn định trở thành một phù dâu danh dự sao? Sẽ ngồi ở hàng ghế đầu trong khi tôi chờ Lydia bước vào nhà thờ?”

Cô lùi lại trước biểu hiện trên gương mặt anh. Anh trông tức giận, nhưng có chút... dao động. Và anh đang cố gắng một cách khó khăn để che giấu nó.

“Em sẽ nói cho anh,” cô thì thầm. “Em thề, trêm mộ của –”

“Ôi, làm ơn tha cho tôi mấy vở kịch suốt mướt đó đi,” anh cúi kính, đi tới đi lui trong căn phòng với vẻ cực kỳ bồn chồn điều mà Charlotte nửa tin rằng các bức tường cũng phải tôn kính mà lùi lại.

“Em sẽ nói cho anh,” cô nhấn mạnh. “Rằng ngay sau khi em biết được Lydia đã an toàn, em sẽ đi tìm anh và nói cho anh biết.”

Đôi mắt anh nhấp nháy. “Em định sẽ tới phòng tôi sao?” anh hỏi.

“À thì..” cô phòng thủ. “Thật sự thì anh đã ở trong thư viện mà.”

“Nhưng em không biết điều đó.”

“Không,” cô thừa nhận, “nhưng –” Cô nuốt xuống phần còn lại của câu nói. Anh thu hẹp khoảng cách giữa họ trong chưa đầy một giây, và giờ thì cả hai bàn tay anh đang đặt trên tay ghế của cô.

Khuôn mặt anh thật gần.

“Em sẽ đến phòng tôi,” anh lặp lại. “Chuyện đó mới thú vị làm sao.”

Charlotte không nói gì.

“Em có định đánh thức tôi dậy không?” anh thì thầm. “Nhẹ nhàng chạm vào tôi sao?”

Cô nhìn xuống đôi bàn tay. Chúng đang run lên.

“Hoặc có lẽ là,” anh nói, di chuyển gần hơn nữa, cho đến khi cô có thể cảm thấy hơi thở của anh trên môi cô, “em sẽ đánh thức tôi bằng một nụ hôn.”

“Dừng lại, cô nói bằng một giọng thật thấp. “chuyện này không đúng đắn.”

Anh bật người lại. “Em đang không ở vị thế để có thể phán xét người khác được đâu, quý cô Thornton.”

“Em đã làm những điều đúng đắn,” cô nói, giữ người ngồi thẳng tắp trên ghế.

“Em nghĩ chuyện này là đúng đắn sao?” Ned hỏi, vẻ ghê tởm rõ ràng rành rành trong từng âm tiết.

“À, có lẽ là không đúng,” cô thừa nhận. “Nhưng nó là tốt nhất.”

“Tốt nhất?” anh lặp lại, gần như phì ra. “Tốt nhất để làm bẽ mặt một người đàn ông trước cả trăm người khác. Tốt nhất để bỏ trốn vào giữa đêm khuya, còn hơn là phải đối –”

“Anh muốn em phải làm gì chứ?” cô hỏi.

Ned im lặng một lúc, và rồi, cố gắng để lấy lại sự kiểm soát cảm xúc của bản thân, anh bước đến cửa sổ và dựa người vào gờ tường. “Không gì trên thế gian này,” anh nói với một giọng nghiêm túc, “đáng giá với tôi hơn lòng trung thành.”

“Em cũng vậy,” cô nói.

Những ngón tay anh nắm chặt cánh cửa gỗ cho đến khi những đốt ngón tay trắng bệch, “Ồ. Thật sao?” anh hỏi, không thể tin tưởng bản thân để có thể quay lại nhìn cô. “Vậy thì em sẽ giải thích chuyện này thế nào đây?”

“Em không hiểu ý anh là gì nữa,” giọng nói của cô đến từ phía sau.

“Em phản bội tôi.”

Im lặng. Và rồi, “Xin anh thứ lỗi?”

Anh xoay người nhanh khiến cô bật ngược vào lưng ghế. “Em phản bội tôi. Sao em lại có thể làm một điều như vậy kia chứ?”

“Em đã giúp chị gái mình!”

Những lời cô nói vang lên khắp căn phòng, và trong khoảnh khắc anh thậm chí còn không thể di chuyển. Cô chỉ giúp chị gái mình. Tất nhiên, anh nghĩ, gần như bình thường. Sao anh lại có thể ngờ rằng cô đã làm gì khác được chứ? Anh đã từng cưới ngựa như thế mà quý đuổi theo sau cả quãng đường từ Oxford tới London, chỉ để ngăn cản em gái anh khỏi một cuộc hôn nhân vội vàng. Anh, hơn ai hết, là người hiểu về lòng trung thành đối với anh chị em ruột thịt.

“Em rất xin lỗi về những chúng em đã làm với anh,” Charlotte tiếp tục, giọng nói nhẹ nhàng của cô gần như trang nghiêm trong ánh sáng mờ tối. “Nhưng Lydia là chị gái em. Em muốn chị ấy được hạnh phúc.”

Tại sao anh lại có thể nghĩ rằng Charlotte có thể dành sự trung thành trước tiên cho anh được chứ? Tại sao anh thậm chí lại mơ rằng cô có thể đặt tình bạn của họ quan trọng hơn chị em ruột thịt của mình được?

“Em sẽ cho anh biết,” cô tiếp tục, và anh nghe thấy cô đứng dậy. “Em sẽ không bao giờ để anh chờ đợi vô vọng trong nhà thờ. Nhưng...Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” anh hỏi, giọng anh thô ráp và rách rưới. Anh quay lại. Anh không biết tại sao việc phải được trông thấy gương mặt cô đột nhiên lại vô cùng quan trọng; nó gần như một thanh nam châm hút anh vào, và anh buộc phải nhìn vào đôi mắt cô, để biết điều gì đang trong trái tim cô, trong tâm hồn cô.

“Hai người không hề hòa hợp,” cô nói. “Đây không phải lời bào chữa cho những hành vi của Lydia, hay thậm chí tình cảm của chị ấy, cứ cho là vậy, nhưng chị ấy sẽ không thể một người vợ phù hợp với anh đâu.”

Anh gật đầu, và rồi tất cả mọi thứ trở nên cực kỳ đúng đắn. Một thứ gì đó nứt ra bên trong anh, một thứ gì đó sáng chói và ngon lành, một thứ gì đó gần như thật choáng váng. “Tôi biết,” anh nói, nghiêng người gần hơn, để anh có thể bắt được hơi thở của cô. “Và đó là lý do tại sao thay vì vậy tôi sẽ lấy *em*.”

Charlotte khá chắc rằng giờ thì cô đã biết cảm giác bị siết cổ sẽ như thế nào. “Anh đang,” cô thở hổn hển, cố gắng nói thông qua cảm giác như bị siết chặt, như thể có thứ gì đó đang quấn quanh cổ họng mình, “có ý gì, à, chính xác là gì?”

Mày anh nhướn cong. “Không phải đã rõ ràng rồi sao?”

“Thưa ngài!”

“Sáng ngày mai,” anh nói bằng một tông giọng không cho phép phản đối. “Tôi sẽ gặp em ở đám cưới. Em trông sẽ rất hợp trong chiếc váy cưới của Lydia.” Anh tặng cô một nụ cười độc ác khi bước ra cửa. “Đừng đến muộn đấy.”

Cô nhìn chằm chằm một cách bất lực vào lưng anh trước khi thốt nên lời. “Em không thể kết hôn với anh!”

Anh đập rãi xoay người. “Và tại sao lại không nhỉ? Đừng nói với tôi rằng em có một gã thi sĩ ngu đần nào đang chờ em phía cuối đường hay kiểu như thế.”

“À, em –” Cô đấu tranh để thốt nên lời. Cô đang đấu tranh để tìm ra lý do. Cô đang đấu tranh cho bất cứ điều gì sẽ cho cô sức mạnh để vượt qua buổi đêm phi lý và kỳ lạ nhất này trong cuộc đời cô “Để bắt đầu thì,” cô buột miệng, “lời tuyên bố mở màn sẽ được xướng bằng tên anh và tên Lydia.”

Anh lắc đầu một cách thô bạo. “Đó không phải là vấn đề.”

“Là bởi em. Chúng ta không có giấy phép đặc biệt.” Đôi mắt cô liếc trộm lên. “Nếu chúng ta kết hôn thì nó sẽ là không hợp pháp.”

Anh trông không mấy bận tâm, “Tôi sẽ có một giấy phép đặc biệt sáng mai.”

“Anh nghĩ là anh sẽ có được một giấy phép đặc biệt ở đâu ra trong vòng mười tiếng nữa?”

Anh bước một bước về phía cô, đôi mắt anh lấp lánh với vẻ hài lòng. “May mắn cho tôi, và cũng cho cả em, là tôi khá chắc chắn rằng em sẽ sớm nhận ra rằng, Tổng giám mục Canterbury cũng có kế hoạch tham dự hôn lễ.”

Charlotte cảm thấy quai hàm cô đang siết chặt. “Ông ấy sẽ không cấp cho anh một giấy phép đặc biệt đâu. Không phải trong một tình huống bất thường như vậy.”

“Buồn cười nhỉ,” anh trầm ngâm. “Tôi thì lại cho rằng những giấy phép đặc biệt là để dùng trong những tình huống bất thường chứ.”

“Chuyện này thật điên rồ. Không cách nào ông ấy cho phép chúng ta kết hôn. Không khi mà anh đang sắp sửa kết hôn với chị gái em.”

Ned chỉ nhún vai. “Ông ấy nợ tôi một đặc ân.” Cô nghiêng người dựa vào cạnh chiếc bàn

đọc sách của cha. Kiểu người nào mà lại cho rằng Tổng giám mục Canterbury nợ anh ta một đặc ân được chứ? Cô biết gia đình Blydon được coi là một gia đình có vai vế ở Anh, nhưng điều này thì vượt xa cả sự hiểu biết đó.

“Thưa ngài,” cô nói, xoắn những ngón tay vào nhau trong khi cô cố gắng nói lý lẽ và lập luận cho thuyết phục chống lại kế hoạch điên rồ của anh. Chắc chắn anh sẽ đánh giá cao những lý lẽ đúng và những lập luận thuyết phục. Anh dường như là người biết phải trái trong tuần vừa qua khi cô dành thời gian bên anh. Đó là lý do tại sao cô lại thích anh đến vậy, thật sự.

“Ừ?” anh hỏi, đôi môi anh di chuyển nhếch lên đôi chút.

“Thưa ngài,” cô nói lại, cố làm thông cổ họng. “Anh dường như là một người biết lắng nghe những lý lẽ đúng đắn và những lập luận thuyết phục.”

“Thật vậy.” Anh khoanh tay và dựa người vào bàn đọc sách ngay cạnh cô. Hồng họ kề sát nhau – điều gây mất tập trung nhất.

“Thưa ngài,” cô nói lại lần nữa.

“Trong hoàn cảnh này,” anh nói, đôi mắt anh giờ đang lấp lánh vẻ hài hước. “em không nghĩ là em nên tập làm quen với việc gọi tên thánh của tôi sao?”

“Đúng vậy,” cô nói. “Vâng, tất nhiên. Nếu chúng ta kết hôn. Dĩ nhiên là em –”

“Chúng ta sẽ kết hôn.”

Lạy Chúa, anh cứ như một bức tường gạch vậy. “Có lẽ thế,” cô nói xoa dịu. “Nhưng vì nó có thể...”

Anh chạm vào cằm cô, nâng lên cho đến khi ánh mắt họ khóa vào nhau. “Gọi tôi là Ned,” anh nói nhẹ nhàng.

“Em không chắc là –”

“Tôi chắc.”

“Thưa ngài –”

“Ned.”

“Ned,” cô cuối cùng cũng ưng thuận.

Môi anh cong lên. “Tốt.”

Anh buông cô ra và ngả người ra sau, và Charlotte cuối cùng cũng nhớ phải thở thế nào một lần nữa. “Ned,” cô nói, mặc dù tên anh nghe thật kỳ quặc khi nó được thốt ra trên lưỡi cô. “Em nghĩ là anh nên hít một hơi thật sâu và xem xét lại những gì mình đang nói. Em không chắc

chấn anh đang suy nghĩ thấu đáo lúc này.”

“Thật sao?” Anh dài giọng.

“Chúng ta mới chỉ nói chuyện từ một tuần trước,” conois, đôi mắt cô khẩn cầu anh hãy lắng nghe cô. “Anh không biết em.”

Anh nhún vai. “Tôi biết em rõ đến chết tiệt hơn là biết chị gái em, và tôi lại còn chuẩn bị cưới cô ta đấy.”

“Nhưng anh đã muốn vậy?” cô thì thầm.

Anh bước về phía trước và nắm lấy tay cô. “Không bằng phân nửa nhiều như tôi muốn em,” anh thì thầm. Đôi môi cô tách ra, nhưng không có lời nào được thốt lên, chỉ là những luồng không khí vội vàng mềm mại khi cô thở hổn hển. Anh bị kéo lại gần cô hơn nữa... gần hơn nữa... và rồi cánh tay anh đang vòng quanh eo cô, và cô có thể cảm nhận thấy anh đang dựa vào cô, toàn bộ chiều dài cơ thể tuyệt vời của anh.

“Ned,” cô bằng cách nào đó thì thầm, nhưng anh đặt một ngón tay lên môi cô với một tiếng “Suỵt,” theo sau, “Anh đã muốn làm điều này trong nhiều ngày nay rồi.”

Môi anh tìm thấy môi cô, và nếu như anh vẫn còn cảm thấy bất kỳ sự giận dữ nào với cô, thì nó cũng không còn nữa trong nụ hôn của anh. Anh mềm mại, nhẹ nhàng và ngọt ngào, chải miệng anh lên miệng cô với một sự ma sát vừa đủ.

Và cô cảm thấy nó lan tỏa đến cả những ngón chân mình. “Em đã bao giờ được hôn trước đây chưa?” Anh thì thầm.

Cô lắc đầu.

Nụ cười của anh vô cùng hài lòng và cực kỳ, cực kỳ nam tính. “Tốt,” anh nói, trước khi thả đôi môi mình trở lại với cô.

Ngoại trừ nụ hôn này là một nụ hôn mang tính chiếm hữu, của sự ham muốn và cần thiết. Miệng anh áp mạnh lên cô một cách thêm khát, trong khi tay anh đang siết chặt lấy lưng cô, kéo cô thật chặt vào mình. Charlotte cảm thấy bản thân đang chìm vào nó, thấy mình tan chảy vào cơ thể anh, tìm kiếm cho đến khi tay cô thấy được các cơ bắp mạnh mẽ sau lưng anh qua làn áo sơ mi lạnh mỏng thượng hạng.

Điều này, cô nhận ra, ở đâu đó trong lớp sương mù bao phủ tâm trí, là ham muốn. Đây là ham muốn, và Lydia là đồ ngốc chết tiệt.

Lydia!

Chúa ơi, cô đang làm gì vậy? Charlotte giật mình ra khỏi vòng tay anh.

“Chúng ta không thể làm thế này!” cô hỗn hển.

Đôi mắt Ned như được tráng men và hơi thở của anh cũng nồng, nhưng anh vẫn kiểm soát khi những từ ngữ được thốt ra. “Tại sao lại không?”

“Anh đã đính hôn và sắp kết hôn với chị gái em!”

Anh nhướn mày.

“Được rồi,” cô trả lời, cau mày. “Em cho là anh không còn đính hôn với chị ấy nữa.”

“Thật khó để tiếp tục đính hôn với một phụ nữ đã lập gia đình.”

“Đúng vậy.” Cô nuốt xuống. “Dĩ nhiên là chị ấy chưa kết hôn...”

Anh nhìn chăm chăm vào cô với một bên mày nhướn cong. Điều đó, Charlotte nghĩ một cách thảm hại, còn hơn cả ngàn lời nói.

“Đúng vậy,” cô lẩm bẩm. “Dĩ nhiên rồi. Chị ấy có thể đã kết hôn ngay lúc này rồi.”

“Charlotte.”

“Và thật sự là quá nhiều để mà mong đợi –”

“Charlotte,” anh nói lại, với một tông giọng lớn hơn.

“- anh giữ lại bất kỳ sự trung thành nào với chị ấy trong khoảng thời gian –”

“Charlotte!”

Cô ngậm miệng lại.

Đôi mắt anh khóa chặt vào cô khiến cô không thể nhìn đi đâu khác ngay cả khi nếu có một người đàn ông đẹp trai đang nhảy múa khỏa thân bên ngoài cửa sổ.

“Có ba điều em nên biết tối nay,” anh nói. “Đầu tiên là, tôi đang ở một mình với em, và giờ đang là nửa đêm. Thứ hai, tôi sẽ kết hôn với em vào sáng mai.”

“Em không chắc –”

“Tôi chắc.”

“Em thì không,” cô lẩm bẩm trong một nỗ lực thảm hại để là người nói sau cùng.

Anh cúi xuống với một nụ cười như của một con sói. “Và thứ ba, tôi đã trải qua vài ngày qua bị tàn phá bởi cảm giác tội lỗi bởi khi đi ngủ vào ban đêm, tôi không bao giờ, thậm chí không một lần nghĩ về Lydia.”

“Không sao?” cô thì thầm.

Anh chậm rãi lắc đầu. “Không phải Lydia.”

Môi cô há ra theo cách riêng của nó, và cô không thể rời mắt khỏi anh khi anh cúi xuống gần hơn, hơi thở anh thì thầm qua làn da cô.

“Chỉ em thôi,” anh nói.

Trái tim cô rõ ràng là một kẻ phản bội, bởi nó đang ca hát.

“Tất cả những giấc mơ của tôi. Chỉ có em thôi.”

“Thật sao?” Cô thở ra.

Bàn tay anh khum lấy hông cô, và cô thấy mình đang bị ép chặt vào anh một cách thân mật. “Ồ phải,” anh nói, kéo cô vào gần hơn nữa.

“Và em có thấy,” anh tiếp tục, miệng anh đang cắn nhẹ vào môi cô. “rằng tất cả mọi chuyện xảy ra khá độc đáo không, bởi vì” – lưỡi anh đang lăn theo đường của miệng mình – “không có lý do gì tôi có thể nghĩ được tại sao tôi không nên hôn người phụ nữ tôi đã lên kế hoạch kết hôn trong vòng chưa đầy mười giờ nữa, đặc biệt là khi tôi có đủ may mắn để bản thân được ở một mình với cô ấy” – anh thở dài mãn nguyện trên miệng cô – “vào lúc nửa đêm.”

Anh hôn cô lần nữa, lưỡi anh đang trượt giữa hai môi cô trong nỗ lực để quyến rũ sự vô thức của cô. “Đặc biệt là,” anh thì thầm, lời anh nói vuốt ve làn da cô, “khi tôi đã mơ về điều này trong nhiều ngày nay.”

Ned chạm vào má cô bằng bàn tay anh, giữ khuôn mặt cô bằng sự tôn kính khi anh lùi lại nhìn vào mắt cô. “Tôi nghĩ,” anh nói nhẹ nhàng, “rằng em hẳn phải là của tôi.”

Môi cô tách ra, và lưỡi cô đưa ra thắm ướt chúng, một sự quyến rũ đến đau đớn, nhưng hoàn toàn vô thức. Cô thật xinh đẹp dưới ánh trăng, đẹp theo cái cách mà Lydia không bao giờ có thể hy vọng có được. Đôi mắt Charlotte ánh lên sự thông minh, nhân hậu, cùng sự sống động mà hầu hết phụ nữ không có được. Nụ cười của cô thật dễ lây, và tiếng cô cười như tiếng nhạc thuần khiết.

Cô sẽ là một người vợ tốt. Bên cạnh anh, trong trái tim anh, trên giường của anh. Anh không biết tại sao anh lại không nghĩ đến nó sớm hơn.

Quý thật anh nghĩ với một nụ cười run rẩy, anh khéo phải gửi cả thùng rượu Pháp lậu tốt nhất tới Rupert Marchbacks mất. Có trời mới biết, anh nợ anh ta sự cảm tạ đời đời. Nếu anh ta không chạy trốn với Lydia, Ned hẳn sẽ kết hôn với sai người.

Và dành cả quãng đời còn lại dỗi theo Charlotte.

Nhưng giờ thì cô đang trong vòng tay anh, và cô sẽ là của anh – không, cô *là* của anh. Cô có thể không nhận ra ngay lúc này, nhưng rồi cô sẽ biết.

Đột nhiên anh không thể ngăn mình được – anh bắt đầu mỉm cười. Thật sự cười toe toét, hẳn là như một thằng ngốc, anh nghĩ.

“Gì vậy?” cô hỏi, có phần thận trọng, gần như thể cô nghĩ rằng anh phát điên rồi.

“Tôi nhận ra rằng tôi khá hài lòng bởi diễn biến của những sự kiện gần đây,” anh nói với cô, lần tay xuống và đan những ngón tay mình vào tay cô. “Em đã hoàn toàn đúng lúc tối nay. Lydia sẽ không bao giờ phù hợp với tôi. Nhưng em, mặt khác...” Anh nắm một tay cô lên môi và hôn lên đốt ngón tay. Đó là cách cư xử anh đã làm cả ngàn lần trước đây, thường chỉ để đáp ứng những mong muốn của phụ nữ cho sự lãng mạn.

Nhưng lần này thì khác. Lần này là để *đáp ứng* sự lãng mạn của anh. Khi anh hôn tay cô anh muốn nán lại đó, không phải vì anh định quyến rũ (mặc dù anh chắc chắn là có), mà vì anh tôn thờ cảm giác tay cô trong tay anh, làn da cô bên dưới đôi môi anh.

Chậm rãi, anh ngửa bàn tay cô lên và đặt một nụ hôn khác thân mật hơn vào lòng bàn tay cô.

Anh muốn cô, ồ, anh muốn cô biết bao. Nó không giống như kinh nghiệm anh từng có – ham muốn chảy từ trong ra ngoài. Nó bắt đầu từ trái tim anh và lan tỏa ra khắp cơ thể.

Và không cách nào anh cho phép cô được chạy trốn.

Anh nắm lấy bàn tay kia của cô và nâng cả hai lên. Tay họ đan vào nhau, cổ tay ngang vai. “Tôi muốn em thề,” anh nói, giọng anh thấp và nghiêm túc.

“G- gì cơ?” Cô thì thầm.

“Tôi muốn em hứa với tôi rằng em sẽ kết hôn với tôi vào buổi sáng.”

“Ned, em đã nói –”

“Nếu em thề,” anh nói, gạt đi lời phản đối của cô, “thì tôi sẽ để em quay về phòng ngủ.”

Cô bật cười khúc khích kèm theo chút hoảng sợ. “Anh nghĩ là em có thể ngủ được sao?”

Anh mỉm cười. Chuyện này diễn tiến còn tốt hơn so với anh hy vọng. “Tôi hiểu em mà, Charlotte.”

“Anh hiểu sao?” cô hỏi ngờ vực.

“Nhiều hơn em nghĩ, và tôi biết một khi em đã hứa em sẽ giữ lời. Nếu em hứa rằng em sẽ không làm điều gì đó ngu ngốc như việc bỏ trốn chẳng hạn, tôi sẽ để em trở về phòng.”

“Và nếu em không hứa thì sao?”

Da anh nóng dần lên. “Vậy thì em sẽ ở lại trong thư viện này với tôi. Cả đêm.”

Cô nuốt xuống. “Em hứa với anh là em sẽ không bỏ trốn,” cô long trọng lên tiếng. “Nhưng em không thể hứa là em sẽ kết hôn với anh.”

Ned xem xét các lựa chọn của mình. Anh khá chắc rằng anh có thể thuyết phục cô kết hôn với anh vào buổi sáng nếu bắt buộc phải làm thế. Cô đang cảm thấy cực kỳ tội lỗi bởi vai trò của bản thân trong việc bỏ trốn của Lydia. Đó chắc chắn là lợi thế mà anh sẽ tận dụng.

“Và anh sẽ phải nói chuyện với cha em nữa,” cô thêm vào.

Anh để các ngón tay mình vuốt nhẹ mái tóc cô, và rồi chậm rãi trượt xuống cánh tay cô cho đến khi chúng đặt hai bên người anh. Cuộc chiến này đã giành được chiến thắng. Nếu cô đề cập đến việc anh cần phải nói chuyện với cha cô, vậy thì cô đã chấp thuận anh.

“Tôi sẽ gặp lại em vào buổi sáng” anh nói, gật đầu long trọng.

“Anh đang để em đi sao?” cô thì thầm.

“Em đã cho tôi câu trả lời, em sẽ không bỏ trốn. Tôi không cần thêm lời đảm bảo nào nữa.”

Đôi môi cô hé ra, và mắt cô mở to với cảm xúc mà anh hoàn toàn không ước định được.

Nhưng nó là cảm xúc tốt. Chắc chắn là tốt.

“Tôi sẽ gặp lại em ở đây,” anh nói, “vào lúc tám giờ sáng. Theo em lúc đó cha em có thể tham gia cùng được không?”

Cô gật đầu.

Anh bước lùi lại và huơ tay kiểu cách. “Hẹn gặp em ngày mai, tiểu thư của tôi.”

Ngay khi cô mở miệng để chữa lại cách sử dụng kính ngữ của anh, anh giơ một tay lên và nói. “Em sẽ là tử tước phu nhân vào ngày mai. Em sẽ sớm quen với việc mọi người gọi em như vậy thôi.”

Cô ra hiệu về phía cánh cửa. “Em nên rời đi một mình.”

“Dĩ nhiên rồi,” anh nói, sự mỉa mai khiến khóe môi anh giật giật. “Chúng ta không muốn bị bắt gặp cùng nhau giữa đêm khuya. Sẽ bị bàn tán mất.”

Cô mỉm cười với chút tự ti chứ không hề quyến rũ. Như thế họ sẽ không bị bàn tán vậy. Cuộc hôn nhân này chắc chắn sẽ trở thành tin đồn nóng hổi trong nhiều tháng nữa.

“Đi đi,” anh nói nhẹ nhàng. “Ngủ một chút đi.”

Cô bắn cho anh một cái nhìn nói lên rằng cô thậm chí sẽ không thể hy vọng ngủ được, và rồi lướt ra khỏi cửa.

Anh nhìn chăm chăm vào cánh cửa để mở trong vài giây sau khi cô biến mất và rồi thì thầm. “Giấc mơ của tôi.”

May mắn cho Charlotte, cha cô là người nổi tiếng dậy sớm để cưới ngựa, vậy nên, khi cô bước vào phòng ăn sáng nhỏ vào lúc tám giờ kém mười lăm, ông đã ở đó như thường lệ với chiếc đĩa được chất đầy với thịt bò và trứng.

“Chào con, Charlotte,” ông gầm lên. “Một ngày thật tuyệt vời cho đám cưới, phải không nào?”

“Ờ, vâng ạ,” cô lên tiếng, cố gắng mỉm cười nhưng thất bại thảm hại.

“Con rất thông minh khi đến ăn sáng ở đây đây. Mẹ con đã mời tất cả mọi người vào phòng ăn chính, cũng không hẳn có nhiều người sẵn sàng rời khỏi giường vào cái giờ này.”

“Thực ra thì con có nghe vài tiếng trò chuyện khi đi qua đó,” Charlote lên tiếng, không chắc tại sao cô lại phải đề cập chuyện này với ông.

“Hừm,” ông khụt khịt thô lỗ. “Như một cơ thể có thể tiêu hóa một đĩa trứng một cách ồn ào vậy.”

“Cha,” cô ngập ngừng nói. “Con cần nói với cha vài điều.”

Ông nhìn cô với đôi lông mày nhướn cao.

“À, có lẽ con nên chỉ cho cha.” Cô đưa ra bức thư Lydia để lại cho cha mẹ họ, giải thích những gì cô đã làm.

Charlotte nín thở. Sau khi cha cô đọc xong nội dung bức thư của Lydia, hẳn là tiếng gầm của ông có thể khiến người chết cũng phải bật dậy.

Nhưng khi đôi mắt ông lướt qua các dòng chữ, tất cả những gì ông có thể làm là thì thầm. “Con có biết về chuyện này không?”

Charlotte muốn nói dối hơn bất cứ điều gì. Nhưng cô không thể, và vậy nên cô gật đầu.

Mr. Thorton không di chuyển trong vài giây, bằng chứng duy nhất của sự giận dữ là những đốt ngón tay trắng bệnh đang nắm chặt mép bàn.

“Tờ tước đang trong thư viện,” cô nói, nuốt xuống khó nhọc. Sự im lặng của cha cô còn

đáng sợ hơn nhiều so với sự giận dữ. “Con nghĩ anh ấy sẽ muốn nói chuyện với cha.”

Mr. Thorton nhìn lên. “Anh ta biết những gì con bé làm sao?”

Charlotte gật đầu.

Và rồi cha cô thốt ra vài từ mà cô chưa bao giờ tưởng tượng lại có thể thoát được qua đôi môi ông, bao gồm một hoặc hai từ cô chưa từng nghe đến. “Chúng ta sẽ bị hủy hoại,” ông rít lên, một khi ông đã ngừng những lời nguyên rủa. “Bị tàn phá. Và chúng ta còn các em gái con – và con – để kết hôn.”

“Có lẽ cha cứ gặp tử tước đã,” Charlotte thảm hại lên tiếng. Cô chưa bao giờ gần gũi với cha, nhưng ồ, cô cần sự chấp thuận của ông.

Mr. Thorton ném chiếc khăn ăn xuống. Charlotte trượt ra khỏi đường đi của ông và bước vội theo ông xuống sảnh, cách xa ba bước một cách tôn trọng phía sau.

Nhưng khi cha cô bước tới thư viện, ông quay về phía cô và lên tiếng, sự giận dữ hiển hiện trong mỗi từ ngữ. “Con nghĩ con đang làm gì? Con đã làm khá đủ rồi đấy. Về phòng ngay lập tức, và không ra ngoài cho đến khi ta bảo con có thể rời khỏi đó.”

“Tôi nghĩ là,” một giọng nói xuất hiện từ phía sảnh, “cô ấy nên ở lại.”

Charlotte nhìn lên. Ned đang bước xuống những bậc thang cuối cùng, trông bảnh bao trong bộ lễ phục kết hôn.

Cha cô thúc vào sườn cô và rít lên. “Ta tưởng con nói rằng anh ta đã biết.”

“Anh ấy biết ạ.”

“Vậy vì cái quỷ gì mà anh ta lại ăn mặc như vậy?”

Charlotte được cứu rỗi khỏi câu trả lời bởi nó đến từ Ned. “Im lặng,” anh lên tiếng, gật đầu với ông Thorton.

“Thưa ngài,” cha cô trả lời, trước sự ngạc nhiên của cô. Cô nghĩ ông sẽ sử dụng tên thánh của Ned. Nhưng rồi có lẽ thần kinh căng thẳng buộc ông phải thể hiện sự tôn trọng trong buổi sáng hôm nay.

Ned ra hiệu về phía thư viện. “Chúng ta vào đó chứ?”

Mr. Thorton bước về phía trước, nhưng Ned ngăn lại. “Charlotte đi trước.”

Charlotte có thể nói rằng cha cô đang tò mò gần chết, nhưng ông không truy vấn cô mà thay vào đó lùi lại và cho phép cô bước qua. Tuy nhiên, ngay khi cô bước vào phòng, Ned nghiêng người về phía trước và thì thầm. “Sự lựa chọn trang phục thú vị đấy.”

Charlotte cảm thấy da mình đỏ ửng. Cô đang mặc một trong những bộ váy buổi sáng bình thường của mình, không phải váy cưới của Lydia, như anh yêu cầu.

Một lúc sau họ đều yên vị trong thư viện, với cánh cửa đóng chặt phía sau lưng.

“Thưa ngài,” Mr. Thornton bắt đầu, “Tôi đảm bảo với ngài, tôi không hề biết –”

“Đủ rồi,” Ned nói, đứng chính giữa căn phòng một cách vương giả. “Tôi không muốn thảo luận về Lydia hay cuộc bỏ trốn của cô ta với Marchbacks.”

Mr. Thornton nuốt mạnh xuống, yết hầu nhấp nhô lên xuống trên cổ. “Không sao?”

“Đương nhiên tôi rất giận dữ vì sự phản bội của con gái ông.”

Cô con gái nào? Charlotte tự hỏi. Anh dường như còn hơn cả giận dữ với nàng vào đêm hôm qua hơn là giận dữ Lydia.

“– nhưng điều đó sẽ không tạo nên khác biệt gì để khiến mọi việc trở nên đúng đắn.”

“Bất cứ điều gì, thưa ngài,” Mr. Thornton đảm bảo với anh. “Bất cứ điều gì. Nếu như nó nằm trong khả năng của tôi –”

“Tốt,” Ned nhẹ nhàng nói. “Vậy thì, tôi sẽ lấy cô ấy” – anh ra hiệu về phía Charlotte – “để thay thế.”

Mr. Thornton chẳng làm gì ngoài chớp mắt. “Charlotte?” cuối cùng ông lên tiếng.

“Đúng vậy. Tôi không nghi ngờ rằng cô ấy sẽ trở thành một người vợ tốt hơn Lydia.”

Đầu Mr. Thornton quay qua quay lại giữa con gái và hôn phu hụt của cô con gái còn lại trước khi lên tiếng lần nữa. “Charlotte sao?”

“Phải.”

Và điều đó là đủ để thuyết phục ông. “Con bé là của ngài,” Mr. Thornton nói dứt khoát. “Nếu ngài muốn.”

“Cha!” Charlotte kêu lên. Ông nói chuyện như thể cô không hơn gì một bao bột mì.

“Sáng nay là được rồi,” Ned nói. “Tôi sẽ sắp xếp một giấy phép đặc biệt, và nhà thờ sẽ chuẩn bị cho đám cưới.”

“Tuyệt vời, tuyệt vời,” Mr. Thornton nói, rõ ràng được cứu vớt cho những dây thần kinh đang căng lên của mình. “Tôi không có gì để phản đối, và... à... những thỏa thuận vẫn như cũ chứ?”

Biến hiện của Ned trở nên khó chịu trước sự háo hức rành rành của Mr. Thornton, nhưng

tất cả những gì anh nói là “Tất nhiên.”

Lần này thì Mr. Thornton thậm chí còn không bận tâm che giấu sự nhẹ nhõm của mình. “Tốt, tốt. Tôi –” Ông ngừng lời với anh để quay về phía Charlotte. “Con còn chờ gì nữa, con gái? Con cần chuẩn bị sẵn sàng đi!”

“Cha, con –”

“Không thêm một lời nào nữa!” ông bùng nổ. “Đi làm việc của mình đi!”

“Ông sẽ cần phải cân nhắc nói chuyện với vợ tương lai của tôi một cách lịch sự hơn,” Ned nói, giọng anh yên lặng chết chóc.

Mr. Thornton quay sang anh và chớp mắt với vẻ choáng váng. “Dĩ nhiên rồi,” ông nói. “Giờ con bé là của ngài. Bất cứ điều gì ngài muốn.”

“Tôi nghĩ,” Ned nói, “điều tôi muốn là được ở một mình.”

“Chắc chắn rồi,” Mr. Thornton đồng ý, nắm lấy cổ tay Charlotte. “Đi nào. Tử tước muốn chút riêng tư.”

“Một mình với Charlotte.” Ned sửa lại.

Mr. Thornton đầu tiên là nhìn vào Ned, rồi đến Charlotte, rồi lại quay trở lại. “Tôi không chắc đó là một ý tưởng khôn ngoan.”

Ned chỉ nhướn mày. “Rất nhiều ý tưởng kém khôn ngoan đã được thực hiện dạo gần đây, ông không nghĩ thế sao? Chuyện này, tôi cho là, ít kém khôn ngoan hơn nhiều đấy.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Mr. Thornton lẩm bẩm, và rời khỏi phòng.

Ned quan sát cô dâu của mình khi cô dõi theo cha mình bước ra ngoài. Cô cảm thấy bất lực, anh có thể trông thấy điều đó trên gương mặt cô. Và còn cả việc bị thao túng nữa. Nhưng anh từ chối cảm thấy có lỗi vì điều đó. Anh biết, từ trong tm mình, trong xương tủy mình, rằng kết hôn với Charlotte Thornton là điều cực kỳ đúng đắn. Anh lấy làm tiếc về việc mình phải sử dụng mảnh khoe để đạt được mục đích, nhưng Charlotte không thật sự vô tội trong những sự việc gần đây, phải không nào?

Anh bước về phía trước và chạm vào má cô. “Tôi xin lỗi nếu như em cảm thấy những chuyện này xảy ra quá nhanh,” anh nhẹ nhàng nói.

Cô không nói gì.

“Tôi có thể đảm bảo với em –”

“Ông ấy còn không thêm hỏi em,” cô nói, giọng cô vỡ ra.

Ned trượt tay lên cầm cô và nghiêng gương mặt của cô về phía anh. Sự thất vọng hiển hiện trong ánh mắt anh.

“Cha em,” cô nói, chớp mắt ngăn lại những giọt nước mắt. “Cha thậm chí còn không một lần hỏi điều em muốn là gì. Nó như thế thậm chí em còn không có mặt ở đây nữa.”

Ned ngẩng nhìn gương mặt cô, quan sát cô đang cố gắng duy trì vẻ mạnh mẽ và vô cảm. Anh cảm thấy lòng can đảm và sức mạnh ý chí của cô, và anh đột nhiên muốn khiến mọi việc trở nên đúng đắn với cô.

Charlotte Thornton có thể sẽ có một đám cưới vội vã khi mà nó đã được lên kế hoạch lễ ra dành cho chị gái cô, nhưng vì Chúa, cô sẽ nhận được một lời cầu hôn của riêng cô.

Anh quỳ trên một đầu gối.

“Thưa ngài?” cô khẽ kêu lên.

“Charlotte,” anh lên tiếng, giọng nói chất chứa cảm xúc và đòi hỏi. “Sẽ vô cùng vinh dự cho tôi được kết hôn với em.”

“Vinh dự sao?” cô lặp lại, nhìn anh đầy thất vọng.

Anh nắm lấy tay cô và đặt nhẹ lên môi. “Nếu em không nói đồng ý,” anh nói. “tôi sẽ dành hàng giờ để khao khát em, mơ về một cuộc sống tốt hơn, một người vợ hoàn hảo –”

“Anh đang nói theo văn mẫu,” cô lên tiếng, bật cười lo lắng.

“Không hề có chủ ý, tôi đảm bảo với em.”

Và rồi cô mỉm cười. Cười thật sự. Không phải một nụ cười rộng mở, rạng rỡ đã đánh dấu sự suy yếu của anh, mà là thứ gì đó nhẹ nhàng hơn, tinh tế hơn.

Nhưng không hề kém chân thật.

Và khi anh nhìn cô, đôi mắt anh chưa từng rời khỏi gương mặt cô, nó đã trở nên rõ ràng.

Anh yêu cô.

Anh yêu người phụ nữ này, và Chúa cứu giúp anh, anh không nghĩ rằng anh có thể sống thiếu cô.

“Cưới anh nhé,” anh nói, và anh không thể che giấu sự cấp thiết và khẩn cầu trong giọng mình.

Đôi mắt cô, vốn đang tập trung vào thứ gì đó phía sau lưng anh, đã quay trở lại với đôi mắt anh.

“Cưới anh nhé,” anh hỏi lại.

“Vâng,” cô thì thầm. “Vâng.”

CHƯƠNG 7

Hai giờ sau, Charlotte đã trở thành nữ tử tước. Sáu giờ sau, cô bước vào một chiếc xe ngựa và nói lời tạm biệt với tất cả các thành viên trong gia đình.

Ned sẽ đưa cô tới Middlewood, một bất động sản nhỏ anh được thừa hưởng chỉ cách nhà cô mười lăm dặm. Anh không muốn trải qua đêm tân hôn ở Thornton Hall, anh đã nói vậy. Anh muốn được ở lại đâu đó riêng tư hơn.

Đám cưới rất vô thực. Charlotte vẫn còn cảm thấy choáng váng, hoàn toàn sững sốt bởi lời cầu hôn lãng mạn của Ned khiến cô không thể tập trung vào bất cứ điều gì khác hơn là đảm bảo bản thân thốt lên câu ‘Con đồng ý,’ đúng lúc. Một ngày nào đó, cô chắc chắn, rằng cô sẽ được nghe về tất cả những lời bàn tán được thì thảo qua lại giữa những vị khách, những người đã chờ đợi một cô dâu khác sải bước dọc nhà thờ, nhưng hôm nay thì ít nhất cô không nghe thấy một tiếng thì thầm nào. Cô và Ned không trò chuyện nhiều trên xe, nhưng đó lại là một sự im lặng vô cùng dễ chịu. Charlotte đã rất lo lắng, và cô lẽ ra phải cảm thấy lúng túng, nhưng không hề. Có điều là, sự hiện diện của Ned ở đó lại vô cùng an ủi và yên lòng.

Cô thích có anh ở gần bên. Ngay cả khi họ không hề trò chuyện, thật tuyệt khi biết có anh ở thật gần. Thật vui vì cảm xúc sâu sắc nhường vậy lại có thể bén rễ trong một khoảng thời gian ngắn đến thế.

Khi họ đến được nơi cô cho là ngôi nhà mới của mình – một trong số nhà mới của mình, ít nhất là vậy – Ned nắm lấy tay cô.

“Em có lo lắng không?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên ạ,” cô trả lời mà không cần suy nghĩ. Anh cười, âm thanh trầm, ấm áp khi một người hầu tới mở cửa xe. Ned nhảy xuống, sau đó quay lại giúp Charlotte. “Thật hạnh phúc khi kết hôn với một người vợ trung thực,” anh thì thầm, quét môi anh qua tai cô.

Charlotte nuốt xuống, cố gắng không tập trung vào cơn rùng mình của sự ấm áp lan tỏa trong cơ thể.

“Em có đói không?” Ned hỏi khi dẫn cô vào bên trong.

Cô lắc đầu. Không thể nghĩ về đồ ăn.

“Tốt,” anh đồng tình. “Anh cũng không.”

Charlotte nhìn quanh khi bước vào trong nhà. Nó không hẳn là một cơ ngơi đồ sộ, nhưng

nó thanh lịch và thoải mái. “Anh có ở đây thường xuyên không?” Cô hỏi.

“Ở Middlewood á?”

Cô gật đầu.

“Anh ở London nhiều hơn,” anh thừa nhận. “Nhưng chúng ta có thể dành nhiều thời gian ở đây hơn nếu em muốn được ở gần gia đình.”

“Em muốn,” cô nói, môi dưới của cô mím chặt giữa hai hàm răng trong khoảnh khắc trước khi cô nói thêm, “nếu anh muốn.”

Anh đẩy nhẹ cô về phía cầu thang. “Chuyện gì xảy ra với ‘mồi lửa’ tôi đã kết hôn thế này? Charlotte Thornton mà anh biết sẽ khó mà có thể hỏi xin bất cứ điều gì.”

“Giờ là Charlotte Blydon rồi,” cô nói, “và em đã nói với anh rồi, em đang lo lắng.”

Họ đã tới được đỉnh cầu thang và anh nắm lấy tay cô, dẫn cô tới hành lang. “Không có gì phải lo lắng về chuyện này cả,” anh nói.

“Không sao?”

“À, có chút ít,” anh thừa nhận.

“Chỉ chút ít thôi sao?” Cô hỏi nghi ngờ.

Anh tặng cô một nụ cười xấu xa. “Được rồi. Có rất nhiều điều phải lo lắng. Anh sẽ chỉ cho em vài điều” – anh dẫn cô qua một cánh cửa để mở và đóng nó lại phía sau họ – “vô cùng, vô cùng mới.”

Charlotte nuốt nước bọt. Với sự hỗn loạn trong ngày, mẹ cô đã quên cuộc trò chuyện giữa mẹ và con gái với cô. Cô là một cô thôn nữ, có biết chút ít về chuyện xảy ra giữa phụ nữ và đàn ông, nhưng bằng cách nào đó mà dường như điều đó cũng không trấn an được cho lắm khi chồng cô đang đứng trước cô, ngấu ngiến cô bằng ánh mắt anh.

“Em đã được hôn bao nhiêu lần rồi?” anh hỏi, nhún vai cởi áo khoác.

Cô chớp mắt ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ. “Một lần,” cô trả lời.

“Bởi anh, anh đoán vậy?” anh hỏi nhẹ nhàng. Cô gật đầu.

“Tốt,” anh nói, và chỉ sau đó cô mới nhận ra rằng anh đang cởi khuy tay áo.

Cô quan sát những ngón tay anh làm việc với những chiếc cúc áo sơ mi, miệng cô khô ran khi cô hỏi. “Anh đã được hôn bao nhiêu lần rồi?”

Môi anh cong lên. “Một lần.” Mắt cô bắn thẳng lên gặp mắt anh.

“Một lần hôn em,” anh khàn giọng nói. “Anh nhận ra rằng tất cả những người khác đều không xứng đáng với cách gọi đó.”

Hắn là có sét đánh trong căn phòng. Không khí đang tích điện, và Charlotte không nghĩ rằng mình còn có thể đứng vững nổi nữa.

“Nhưng anh tin,” Ned thì thầm, thu hẹp khoảng cách giữa họ và đưa hai tay cô lên môi anh, “rằng anh sẽ không kết thúc những ngày của mình chỉ với một nụ hôn.”

Charlotte cố gắng lắc đầu nhẹ. “Sao chuyện này lại có thể xảy ra được?” cô thì thầm.

Anh nghiêng đầu tò mò. “Sao chuyện này lại có thể xảy ra được?”

“Chuyện này,” cô nói, như thể từ đơn giản đó có thể giải thích mọi điều. “Anh. Em. Anh là chồng em.”

Anh mỉm cười. “Anh biết.”

“Em muốn anh biết vài điều,” cô nói, những từ ngữ gấp gáp thốt lên.

Anh trông có vẻ hơi thích thú trước điệu bộ nghiêm túc của cô. “Bất cứ điều gì,” anh nói lặng lẽ.

“Em đã chống lại anh vì chuyện này,” cô nói, nhận thức được đây là thời điểm vô cùng quan trọng. Cuộc hôn nhân của cô có phần vội vã, nhưng nó sẽ được xây dựng dựa trên sự trung thực, và cô cần phải nói cho anh biết những điều trong trái tim cô. “Khi anh yêu cầu em thế chỗ Lydia –”

“Đừng nói như thế,” anh ngắt lời, giọng anh trầm nhưng cường độ mãnh liệt.

“Ý anh là gì?”

Đôi mắt xanh của anh tập trung vào cô với ánh lửa tuyệt đẹp. “Anh không muốn em cảm thấy rằng em chỉ là người thế chỗ người khác. Em là vợ anh. Em. Charlotte. Em là lựa chọn đầu tiên của anh, lựa chọn duy nhất của anh.” Đôi tay anh siết chặt hơn quanh tay cô, và giọng anh cao dần. “Anh cảm tạ Chúa vào cái ngày chị gái em đã quyết định rằng cô ấy cần nhiều chút thi ca hơn trong cuộc đời mình.”

Charlotte cảm thấy đôi môi cô hé ra vì ngạc nhiên. Những lời anh nói khiến cô cảm thấy còn hơn cả yêu thương, cô cảm thấy được trân trọng. “Em muốn anh biết –” cô nói lại, sợ rằng nếu cô quá tập trung vào những lời anh nói, không phải những lời cô nói, cô sẽ tan chảy trong vòng tay anh trước khi cô kịp thốt nên những gì cô cần phải nói. “Em muốn anh biết rằng em biết, với mỗi inch trong trái tim em, rằng em đã đúng khi kết hôn với anh sáng nay. Em không biết tại sao mình lại biết, và em không nghĩ điều đó quan trọng, có trời mới biết, rằng em không hề chủ định làm thế, nhưng... nhưng...”

Anh kéo cô vào vòng tay mình. “Anh biết,” anh nói, những lời nói dập dờn mái tóc cô. “Anh biết.”

“Em nghĩ là có lẽ em yêu anh,” cô thì thầm vào áo sơ mi của anh, chỉ đủ can đảm để nói những lời đó khi cô không phải nhìn thẳng vào anh.

Anh đóng băng. “Em nói gì?”

“Em xin lỗi,” cô nói, cảm thấy vai cô sụt xuống trước phản ứng của anh. “Em không nên nói bất kỳ điều gì. Chưa phải bây giờ.”

Bàn tay anh lần tới má cô, và anh nghiêng mặt cô cho đến khi cô không còn sự lựa chọn nào khác ngoài nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em nói gì?” anh hỏi lại.

“Em nghĩ là có lẽ em yêu anh,” cô thì thầm. “Em không chắc nữa. Em chưa bao giờ yêu ai trước đây, vậy nên em không quen với những cảm xúc này, ngoại trừ –”

“*Anh* chắc,” anh nói, giọng anh thô ráp và run rẩy. “Anh chắc. Anh yêu em, Charlotte. Anh yêu em, và anh không biết anh sẽ ra sao nếu em không đồng ý lấy anh.”

Môi cô run lên bởi một tiếng cười bất chợt. “Anh sẽ tìm ra cách để thuyết phục em thôi,” cô nói.

“Anh sẽ làm tình với em ngay trong thư viện của cha em nếu có buộc phải làm thế,” anh trả lời, môi anh cong lên xấu xa.

“Em tin là anh sẽ làm thế,” cô nói chậm rãi, mỉm cười nhẹ nhàng.

“Và anh đảm bảo với em,” anh nói, nhẹ nhàng hôn lên tai cô khi lên tiếng, “rằng anh là người cực kỳ, cực kỳ thuyết phục.”

“Em không nghi ngờ chút nào,” cô nói, giọng hụt hơi.

“Thực tế là,” anh thì thầm, những ngón tay anh làm việc trên các nút áo phía sau váy cô, “anh cần vài sự thuyết phục ngay bây giờ.”

Charlotte hụt hơi khi cô cảm thấy hơi lạnh lướt qua làn da trần ở lưng. Ngay lúc này vạt váy của cô sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào, và cô sẽ đứng trước anh chỉ như một người vợ đứng trước chồng.

Anh đang ở rất gần và cô có thể cảm nhận thấy hơi nóng bốc lên từ làn da anh, giọng nói trầm ấm qua làn hơi thở của anh. “Đừng lo lắng,” anh thì thầm, những lời anh nói cù vào tai cô như một cái vuốt ve. “Anh hứa anh sẽ khiến chuyện này trở nên tuyệt vời với em.”

“Em biết,” cô nói, giọng run rẩy. Và rồi bằng cách nào đó cô mỉm cười. “Nhưng em vẫn thấy lo lắng.”

Anh kéo cô về phía mình, tiếng cười trầm ấm của anh khiến cả hai rung lên. “Em có thể có được bất kỳ điều gì em muốn,” anh nói, “chỉ cần em là của anh.”

“Luôn luôn,” cô tuyên bố. “Luôn luôn.”

Anh bước lùi lại nhún vai cởi áo sơ mi, để lại Charlotte đứng đó, tay nắm chặt vạt váy, cảm thấy lạ lẫm bởi luồng khí mát mẻ trên lưng.

“Em có muốn anh rời đi không?” anh hỏi lặng lẽ.

Đôi mắt cô mở to. Chưa từng mong đợi điều đó.

“Để em có chút riêng tư khi leo lên giường,” anh giải thích.

“Ồ.” Cô chớp mắt. “Đó là cách nó diễn ra sao?”

“Đó là cách nó được cho là phải diễn ra,” anh nói, “dù vậy đó không phải là cách nó diễn ra.”

“Vậy anh muốn nó thế nào?” cô thì thầm.

Đôi mắt anh trở nên nóng bỏng. “Anh muốn tự tay cởi bỏ từng mảnh váy áo của em.”

Cô rùng mình.

“Và rồi anh muốn đặt em xuống giường để có thể ngắm nhìn em.”

Trái tim cô bắt đầu tăng tốc.

“Và rồi,” anh nói, áo sơ mi của anh rơi xuống sàn trong khi anh bước một bước về phía cô, “anh nghĩ anh sẽ hôn lên từng inch của em.”

Cô ngừng thở.

“Nếu em không phiền,” anh thêm vào với một nụ cười nửa miệng xấu xa.

“Em không phiền đâu,” cô buột miệng nói, và rồi mặt cô đỏ lựng như củ cải khi cô nhận ra mình vừa nói gì.

Nhưng Ned chỉ cười khúc khích khi tay anh phủ lên cô và nhẹ nhàng nói lỏng vạt áo cô xuống. Charlotte nín thở khi cô bị lột trần trước anh, không thể dứt mắt khỏi gương mặt anh, hay tìm được sự tự hào cô cảm nhận khi trông thấy biểu hiện của anh.

“Em đẹp quá,” anh thở ra, giọng anh là biểu hiện của sự tôn kính, pha chút sợ hãi. Bàn tay anh ôm lấy cô, kiểm tra trọng lượng và cảm giác về cô, và trong khoảnh khắc anh gần như

trông đau đớn. Mắt anh nhắm nghiền và cơ thể anh rung lên, và khi anh nhìn cô lần nữa, có điều gì đó trên mặt anh mà Charlotte chưa bao giờ trông thấy trước đây.

Nó vượt xa sự ham muốn, nhu cầu trong quá khứ.

Anh lột trần bộ váy cô ra khỏi cơ thể, sau đó bế cô lên và đặt cô xuống giường, dừng lại đôi chút để cởi tất và đôi dép của cô. Sau đó, trong khoảng thời gian ngắn không tưởng, anh cởi bỏ phần còn lại quần áo của mình và bao phủ cơ thể cô bằng cơ thể anh.

“Em có biết anh muốn em đến nhường nào không?” Ned thì thầm, rên rỉ trong khi hông anh ép một cách mật thiết vào hông cô. “Em có hiểu được không?”

Môi Charlotte tách ra, nhưng từ duy nhất cô có thể thốt nên lời là tên anh.

Anh buông một hơi thở rách rưới khi bàn tay anh chạy dọc theo hai bên hông cô, và rồi đưa xuống dưới cho đến khi tay anh siết lấy hông cô. “Anh đã mơ về điều này kể từ khoảnh khắc anh gặp em, muốn nó đến tuyệt vọng ngay cả khi anh biết điều đó là sai trái. Và giờ em là của anh,” anh gầm gừ, di chuyển khuôn mặt để anh có thể nút lấy cổ cô. “Là của anh mãi mãi.”

Anh kéo môi lướt xuống cằn cổ thanh lịch đến xương đòn của cô, rồi đến đường lượn sóng nhẹ của bầu ngực. Với một tay khum lấy cô, vuốt ve cho đến khi núm vú siết lại trong không khí. Nó mềm mại, hồng hào, và thật khó cưỡng lại. Anh buộc mình phải dừng lại, chỉ để nhìn cô và thưởng thức khoảnh khắc này, nhưng rồi anh không thể kiềm chế hơn được nữa. Anh bắt lấy cô vào miệng, chỉ dừng lại để mỉm cười khi cô bật ra tiếng kêu ngạc nhiên.

Cô sớm rên rỉ bởi ham muốn, và quằn quại bên dưới anh, rõ ràng là háo hức cho điều gì đó mà thậm chí cô còn không hiểu. Hông cô rướn lên áp vào anh, và mỗi lần anh di chuyển bàn tay, siết, chạm, vuốt ve, cô lại rên rỉ.

Cô là tất cả mọi điều anh từng mơ ước một người phụ nữ có thể.

“Nói cho anh biết em thích gì,” anh thì thầm bên làn da cô. Anh vuốt ve núm vú cô bằng bàn tay mình. “Cái này sao?”

Cô gật đầu.

“Hay cái này?” Lần này anh ôm trọn ngực cô trong tay và siết chặt.

Cô gật đầu lần nữa, hơi thở nhanh và cấp thiết trên môi.

Và rồi, anh trượt tay vào giữa họ và chạm vào cô một cách thân mật, “Cái này?” Anh hỏi, mặt anh đang quay đi vậy nên cô không thể trông thấy anh đang mỉm cười xấu xa.

Tất cả những gì cô làm là quằn quại, “Ồi!” Nhưng không hoàn toàn, “Ồi!”

Cô chỉ hoàn hảo được khi trong vòng tay anh.

Anh chạm vào cô sâu hơn, trượt một ngón tay vào trong cô để chuẩn bị cho sự thâm nhập của anh. Anh muốn cô quá nhiều; anh không nghĩ anh đã bao giờ cảm thấy sự cấp thiết cao độ đến vậy hay chưa. Nó còn hơn cả ham muốn, hơn cả khao khát. Anh muốn sở hữu cô, hòa vào cô, giữ cô thật gần và thật chặt để linh hồn họ hòa làm một.

Điều này, anh nghĩ, khi vùi mặt vào một bên cổ cô, là tình yêu.

Và nó không giống bất kỳ điều gì anh từng trải qua. Nó còn hơn cả những gì anh từng hy vọng, lớn lao hơn cả những giấc mơ của anh.

Nó là sự hoàn hảo.

Còn hơn cả hoàn hảo. Nó là hạnh phúc.

Thật khó để giữ được, nhưng anh sẽ kiềm chế ham muốn trong vòng kiểm soát cho đến khi anh chắc chắn rằng cô đã sẵn sàng cho anh. Và thậm chí sau đó, dù cho những ngón tay anh ẩm ướt bởi sự đam mê của cô, anh vẫn phải chắc chắn, phải hỏi cô. “Em đã sẵn sàng chưa?”

Cô nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. “Em nghĩ thế,” cô thì thầm, “Em cần... điều gì đó. Em nghĩ là em cần anh.”

Anh không nghĩ rằng anh còn có thể muốn cô được hơn thế, nhưng những lời cô nói, rất giản dị và chân thật, khiến anh choáng váng, và anh chỉ đủ kiềm chế để không liêu lĩnh lao thẳng vào cô. Nghiến chặt răng chống lại nhu cầu, anh đặt mình trước lối vào của cô, cố gắng lờ đi sự nóng bỏng của cô đang vẫy gọi anh.

Với chuyển động được kiểm soát cẩn thận, anh đẩy về phía trước, lùi lại và thúc tới, cho đến khi anh tiến tới bằng chứng cho sự trong trắng của cô. Anh không biết phải làm gì nếu anh khiến cô đau đớn; anh ngờ là anh có thể làm gì, nhưng dù vậy, không cách nào có thể tránh được nó. Và dường như có vẻ ngu ngốc khi cảnh báo cô về sự đau đớn – chắc chắn sẽ chỉ khiến cô thêm căng thẳng và lo lắng? – anh đơn giản là đẩy về phía trước, cuối cùng cũng để bản thân hoàn toàn chìm trong cô.

Anh biết anh nên dừng lại để chắc chắn rằng cô vẫn ổn, nhưng có Chúa chứng giám, anh không thể ngừng chuyển động dù cho mạng sống của anh có phụ thuộc vào đó. “Ôi, Charlotte,” anh rên rỉ. “Ôi Chúa ơi.”

Câu trả lời của cô là ham muốn y như vậy – với một lực đẩy của hông cô, hơi thở hỗn hển trên môi cô và anh biết rằng cô đang cùng anh, bị nhấn chìm bởi ham muốn, mọi nỗi đau khác dường như bị lãng quên.

Chuyển động của anh nhịp nhàng, và nhanh chóng, mỗi thớ cơ trong anh phải tập trung vào việc không cho phép mình bùng nổ cho đến khi anh chắc chắn rằng cô đã đạt đỉnh. Đó không phải điều thường xảy ra cho một trinh nữ, anh nghe nói vậy, nhưng đây là vợ anh – đây là Charlotte – và anh không biết anh có thể sống với lương tâm mình không nếu anh không đảm

bảo rằng cô cũng đã đạt tới khoái lạc.

“Ned,” cô thở hổn hển, hơi thở của cô nhanh hơn và nhanh hơn. Cô trông thật đẹp khiến mắt anh ngấn nước. Đôi má cô ửng hồng, đôi mắt thiếu tập trung, và anh dường như không thể ngừng nghĩ rằng, anh yêu cô biết bao.

Cô đã ở rất gần, anh có thể thấy nó. Anh không biết mình có thể giữ được bao lâu nữa chống lại nhu cầu giải thoát của bản thân, vậy nên, anh trượt tay xuống giữa họ, ngón tay anh tìm thấy nụ nhỏ nhạy cảm nhất của cô.

Cô hét lên.

Anh mất toàn bộ kiểm soát.

Và rồi, như thể trong một điệu nhảy được sắp đặt sẵn, cả hai đều căng lên và cong người ngay lúc mọi chuyển động đều ngưng lại, ngừng thở cho đến khi họ đơn giản là sụp xuống, mệt mỏi và kiệt sức...

Và hoàn toàn thỏa mãn.

“Anh yêu em,” anh thì thầm, thấy cần phải nói những lời đó ngay khi họ ngã người xuống gối. Và rồi anh cảm thấy, hơn là nghe thấy, cô trả lời. “Em cũng yêu anh,” cô thì thầm bên cổ anh.

Anh tựa người lên khuỷu tay. Cơ bắp mệt mỏi của anh phản đối, nhưng anh có thể trông thấy gương mặt cô. “Anh sẽ khiến em hạnh phúc,” anh tuyên bố.

Cô tặng anh một nụ cười thanh thản. “Anh đã khiến em hạnh phúc rồi.”

Anh nghĩ về việc nói về điều gì đó hơn thế, nhưng không từ ngữ nào có thể diễn tả được những gì trong tim anh, vậy nên anh nằm xuống đệm, cuốn cô vào vòng tay cho đến khi họ úp sát vào nhau.

“Anh yêu em,” anh nói lại, gần như cảm thấy xấu hổ bởi mong muốn nói ra điều đó mỗi phút hoặc hơn.

“Tốt,” cô nói, và anh có thể cảm thấy cô đang cười toe toét bên mình.

Sau đó, cô xoay người đột ngột cho đến khi họ nằm mặt đối mặt. Cô trông có vẻ ghen thờ, như thể cô vừa nghĩ đến điều gì đó đáng kinh ngạc.

Anh nhướn mày hỏi.

“Theo anh,” cô hỏi, “Lydia và Rupert đang làm gì ngay lúc này?”

“Anh thèm mà quan tâm sao?”

Cô đập tay vào vai anh.

“Ôi được rồi,” anh thở dài, “Anh cho là anh có quan tâm, bởi cô ấy là chị gái em, và anh ta đã cứu anh khỏi phải kết hôn với cô ấy.”

“Nhưng anh nghĩ họ đang làm gì?” cô vẫn kiên trì.

“Chắc cũng giống chúng ta thôi,” anh nói, “nếu họ may mắn.”

“Cuộc sống của họ sẽ không dễ dàng,” Charlotte nói nghiêm nghị. “Rupert không mấy khá giả.”

“Ồ, anh không biết,” Ned nói với một cái ngáp dài. “Anh nghĩ họ sẽ xoay xở được thôi.”

“Anh nghĩ thế sao?” Charlotte hỏi, nhắm mắt khi cô chìm sâu hơn vào gối.

“Ừm.”

“Tại sao?”

“Em thật là một phụ nữ dai dẳng, đã ai nói vậy với em chưa?”

Cô mỉm cười, dù cho anh không thể trông thấy nói. “Tại sao?” cô hỏi lại.

Anh nhắm mắt. “Đừng có hỏi quá nhiều. Em sẽ không bao giờ có được sự ngạc nhiên nữa.”

“Em không thích bị ngạc nhiên. Em muốn biết tất cả mọi thứ.”

Anh cười khúc khích với câu nói đó. “Vậy thì, em cần phải biết điều này, Charlotte thân yêu: Em đã kết hôn với một người đàn ông cực kỳ thông minh.”

“Thật sao?” cô lẩm bẩm.

Đó là một lời thách thức không thể bỏ qua. “Ồ, phải,” anh nói, xoay người cho đến khi anh một lần nữa lờ mờ hiện ra phía trên cô. “Ồ, phải.”

“Cực kỳ thông minh, hay chỉ thông minh đôi chút?”

“Cực kỳ — cực kỳ — cực kỳ thông minh.” Anh nói nham hiểm. Cơ thể anh đang kiệt sức cho một hiệp nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không thể tra tấn cô đôi chút.

“Em có lẽ cần chút bằng chứng cho sự thông minh này,” cô nói. “Em — ồ!”

“Thế này đủ chưa?”

“Ồ!”

“Ồ.”

“Ôiiiiii.”

PHẦN KẾT

Một tuần sau

“Em đây rồi, bà Marchbanks!”

Lydia mỉm cười mơ màng khi Rupert bế cô qua ngưỡng cửa Portmeadow House. Nó thậm chí không lớn được như Thornton Hall, thứ mà dường như cũng không mấy đồ sộ, và nó thậm chí còn không phải của họ, ít nhất là không cho đến khi ông chú già của Rupert qua đời. Nhưng không ai trong hai người thêm bận tâm. Họ đã kết hôn, và họ đang yêu, và miễn là họ được bên nhau, không mấy quan trọng nếu họ có phải đi ở nhờ.

Bên cạnh đó, chú của Rupert sẽ không rời khỏi London để đây trong một tuần nữa.

“Anh đang hỏi,” Rupert nói, nheo mắt khi đặt cô xuống. “Cái gì đây?”

Lydia nhìn theo ánh mắt anh tới một chiếc hộp rục rở được đặt trên bàn trước sảnh.

“Quà cưới, chắc là vậy?” cô thì thầm mong đợi.

Anh bắn cho cô một ánh nhìn châm biếm. “Ai biết chúng ta đã kết hôn rồi chứ?”

“Chỉ tất cả những người đến tham dự lễ cưới của ngài Burwick thôi, em cho là vậy,” cô trả lời. Họ đã nghe nói về hôn lễ của Charlotte thế chỗ cô. Lydia thậm chí không thể tưởng tượng được về những lời đồn đại như vậy.

Tuy nhiên, sự chú ý của Rupert đang đặt trên chiếc hộp. Với một chuyển động cẩn thận, anh kéo dải ruy băng và trượt một ngón tay qua lớp sáp niêm phong. “Chất liệu đắt tiền đây,” anh nhận xét. “Một chiếc bì thư. Không chỉ là một mảnh giấy được gấp lại.”

“Mở ra đi,” Lydia kêu lên.

Anh dừng lại chỉ đủ lâu để bắn cho cô một biểu hiện cau có. “Thế em nghĩ anh đang làm gì nào?”

Cô giật lấy chiếc phong bì từ tay anh. “Anh chậm chạp quá.” Bằng những ngón tay háo hức, cô xé chiếc phong bì và rút ra mảnh giấy bên trong, mở những nếp gấp để đọc nội dung bên trong.

’Tis with this note that I give thee thanks

And promise that you may avoid all banks.

*When you stole my bride, you did me a favor
And gave me a wife that I may savor.
In this box you'll find French brandy
And a selection of the finest candy.
But my true gift to you lies in this verse
So you may avoid money's worst curse.
The deed to a home, not five miles away
That you may call your own, both night and day.
And a modest income, yours for life
Because when you eloped, you gave me my wife.
I wish you happiness, health and love
(My wife assures me this rhymes with dove.)*[\[9\]](#)
—Edward Blydon, Viscount Burwick

Phải mất đến cả phút trước khi Rupert hay Lydia có thể thốt lên lời.

“Anh ta thật hào phóng,” Lydia thì thầm.

Rupert chớp mắt vài lần trước khi lên tiếng. “Em có biết tại sao anh ta lại viết cái này theo vần không.”

“Em không thể tưởng tượng nổi,” Lydia nói. “Em không biết anh ta có bị quẩn trí không nữa.” Cô nuốt nước bọt và nước mắt dâng lên châm chích mắt cô. “Tội nghiệp Charlotte.”

Rupert quàng một cánh tay quanh cô. “Em gái em là người rất mạnh mẽ. Con bé hẳn sẽ vượt qua được thôi.”

Lydia gật đầu và để anh dẫn cô về phòng ngủ, nơi cô nhanh chóng quên mất rằng cô có bất kỳ cô em gái nào.

Meanwhile, at Middlewood...

“Ôi Ned, không thể nào!” Charlotte kinh hoàng áp tay lên miệng khi anh đưa cô một bản sao những lời nhắn anh muốn gửi cho Rupert và Lydia.

Anh nhún vai. “Anh không thể dừng được.”

“Nó thật quá hào phóng,” cô nói, cố gắng sao cho thật trang trọng.

“Đúng vậy, phải không nào?” anh lẩm bẩm. “Em có trách nhiệm phải chứng minh lòng biết ơn của mình đấy, em không nghĩ thế sao?”

Cô mím môi để khỏi bật cười. “Em không biết,” cô nói, cố gắng duy trì thái độ lịch sự, “rằng anh lại là một nhà thơ tài năng đến thế đấy.”

Anh phẩy tay. “Gieo vắn cũng không mấy khó khăn nếu em đặt chút tâm trí vào đó.”

“Ồ, thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh mất bao lâu để sáng tác, à, bài thơ đó?” Cô nhìn chăm chăm xuống mảnh giấy và cau mày. “Mặc dù so với Shakespeare thì nó hơi bị khủng khiếp và Marlowe sẽ gọi nó là thứ vớ vẩn.”

“Shakespeare và Marlowe không cần phải sợ anh –”

“Phải,” cô thì thầm, “cái đó thì rõ ràng rồi.”

“– sáng tác thêm một bài gieo vắn nào nữa.” Ned kết thúc.

“Và với điều đó,” Charlotte nói, “chúng em cảm ơn anh. Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Anh nhìn cô vẻ chế giễu. “Em đã hỏi anh sao?”

“Anh mất bao lâu để viết cái này,” cô hỏi lại.

“À, cũng không lâu,” anh nói thô lỗ. “Chỉ bốn tiếng thôi.”

“Bốn tiếng á?” cô lặp lại, ghen lời vì cười.

Đôi mắt anh lấp lánh. “Tất nhiên là anh muốn nó thật hay.”

“Tất nhiên rồi.”

“Sẽ chẳng làm được việc gì nếu như em không làm một việc thật tốt.”

“Tất nhiên rồi,” cô nói lại lần nữa. Đó là tất cả những gì cô có thể nói, kể từ lúc anh vòng tay ôm cô và giờ đang hôn lên cổ cô.

“Em có nghĩ là chúng ta nên ngừng nói về thơ ca được không?” anh thì thầm.

“Tất nhiên rồi.”

Anh đẩy nhẹ cô về phía sofa. “Và anh có thể cưỡng đoạt em ở đây và ngay bây giờ không?”

Cô mỉm cười. “Tất nhiên rồi.” Anh lùi lại, gương mặt anh vừa nghiêm túc vừa cực kỳ dịu dàng cùng lúc. “Và em sẽ để anh yêu em mãi chứ?”

Cô hôn anh. “Tất nhiên rồi.”

HẾT

Ghi chú:

[1] Bệnh viện tâm thần nằm phía đông nam London

[2] Love, dove

[3] You, dew

[4] Tiếng bò rống

[5] Loo: nhà vệ sinh

[6] rob Peter to pay Paul: ý chỉ việc vay chỗ này đắp vào chỗ kia.

[7] Love is like a dove

[8] “That tree! It’s like my knee!”

[9] Với lời nhắn này tôi gửi đến anh lời cảm ơn sâu sắc.

Và lời hứa anh sẽ tránh được mọi ngân hàng

Khi anh đánh cắp cô dâu của tôi, anh đã cho tôi một ơn huệ

Và cho tôi một người vợ tôi hằng ước ao.

Trong chiếc hộp này anh sẽ thấy rượu brandy Pháp

Và những cây kẹo thật hảo hạn

Nhưng món quà thật sự tôi tặng anh là trong câu thơ này

Vậy nên anh sẽ không còn phải lo lắng về tiền bạc.

Giấy tờ của một ngôn nhà, cách chỉ khoảng năm dặm

Thứ sẽ thật sự là của riêng anh, ngày cũng như đêm.

Và một khoản tiết kiệm khiêm tốn, cho cuộc sống.

Bởi khi anh chạy trốn, anh đã tặng tôi một người vợ.

Tôi hy vọng anh hạnh phúc, khỏe mạnh và tràn ngập tình yêu.

- Edward Blydon, Tủ tước Burwick

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>